

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 131

Dimecres, 28 de juliol de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 85, segona reunió

S U M A R I

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/08) p. 3

Proposició de llei

d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00078/08) p. 16

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2008 i el 15 de juliol de 2010 (tram. 264-00002/08) p. 18

Interpel·lacions

al Govern acumulades (tram. 300-00304/08, 300-00305/08, 300-00306/08) (retirades) p. 24

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 302-00253/08) (retirada) p. 24

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a lluitar contra la crisi econòmica (tram. 300-00303/08) p. 25

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut amb relació a la Llei 12/2009 (tram. 317-00387/08) p. 32

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'inici del nou curs polític (tram. 317-00389/08) p. 33

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actuació del Govern en la VIII legislatura (tram. 317-00386/08) p. 34

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les inversions en infraestructures que estableix la disposició addicional tercera de l'Estatut (tram. 317-00388/08) p. 35

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 317-00390/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu paper amb relació a la manca d'unitat política dels partits catalans per a defensar l'Estatut al Congrés dels Diputats (tram. 317-00391/08) p. 37

Pregunta

al Govern sobre els espais naturals (tram. 310-00458/08) p. 38

Pregunta

al Govern sobre la preinscripció universitària (tram. 310-00460/08) p. 39

Pregunta

al Govern sobre les noves instal·lacions eòliques (tram. 310-00461/08) p. 40

Pregunta

al Govern sobre la discriminació dels castellanoparlants (tram. 310-00456/08) p. 41

Pregunta

al Govern sobre els instruments de planificació turística (tram. 310-00457/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre la situació del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00459/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre el compliment del calendari d'execució de les obres dels equipaments sanitaris (tram. 310-00455/08) p. 45

Procediment

per a elegir els membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00044/08) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el turisme (tram. 302-00251/08) p. 46

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 302-00252/08) p. 51

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 85.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Sr. Domínguez Garcia i Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei

de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008 (tram. 202-00050/08)

Ho farem amb el quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Medi Ambient i Habitatge sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008.

D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa la senyora Anna Mulà i Arribas, representant de la comissió promotora de la proposició de llei.

La Sra. Anna Mulà i Arribas

Bon dia. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, membres de la comissió promotora, compareixents, assistents, tots i totes, és un honor tornar a participar en el Ple del Parlament de Catalunya com a membre de la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular per abolir les curses de braus aquí a Catalunya. Els defensors dels drets dels animals i els seguidors del moviment de defensa dels animals creiem que els animals tenen necessitats bàsiques i interessos que mereixen reconeixement i protecció, i ha estat aquest moviment social el que, de manera organitzada i fent ús d'un instrument democràtic i participatiu, ha escoltat el crit d'una societat que fins i tot es replanteja les seves pròpies tradicions. És la voluntat popular la que ens ha dut avui aquí per demanar la prohibició de les curses de braus, com a resultat del desig del poble d'abolir allò que considera moralment inacceptable.

L'11 de novembre de 2008, aquest Parlament va admetre a tràmit la Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, en considerar que l'objecte de la ILP és una matèria sobre la qual la Generalitat té reconeguda la seva competència i el Parlament pot legislar.

A partir d'aquell moment es va iniciar el termini de recollida de signatures, per mitjà de més de vuit-cents

fedataris degudament acreditats, els quals van acudir a la crida amb convicció i entusiasme, fent una feina extraordinària, reunint més de 180.000 signatures en cent vint dies, circumstància que va motivar l'inici de la tramitació parlamentària de la ILP el 21 de juliol de 2009.

El 18 de desembre de 2009 va tenir lloc en el Ple, aquí, ara fa set mesos, el debat a la totalitat de la proposició de llei i, atès que l'esmena a la totalitat presentada va ser rebutjada, la ILP va continuar la seva tramitació.

El 3, el 4 i el 17 de març van tenir lloc les compareixences. Tots els compareixents, d'una part i de l'altra, a qui donem les gràcies, van aportar valuosos arguments que van servir per enriquir el debat. Tots els assumptes hi van ser tractats i ens escoltàrem els uns als altres, en un exercici democràtic d'expressió de criteris, i van quedar totes les posicions explícitament públiques.

Allò que podem extreure de les compareixences i del procés en general és que el dret regula l'exercici de les llibertats i, per tant, també la seva restricció, i aquesta és legítima quan s'obté un benefici major per a la societat que aquell que suposa la limitació de la llibertat per a una minoria; que l'art és un procés de creació que dóna vida, no la treu; que durant la cursa els toros estan sotmesos a una tremenda i progressiva tortura que es dirigeix a l'anul·lació de la seva capacitat de defensa, a causa del col·lapse orgànic i del creixent dolor; que hem de reduir la crueltat tant com puguem, i que no és admissible oposar-se a la prohibició dient que hi han altres formes de crueltat o de maltractament més greus, ja que l'argument o el raonament hauria de ser el contrari: si som capaços d'anar eliminant a poc a poc la crueltat, podem aspirar a acabar amb la brutalitat en el món, i que, en definitiva, aquesta activitat, les curses de braus, genera un dany que resulta inadmissible èticament i jurídica. I també s'ha sentit a dir: «Quant temps més retardarem una decisió que és l'única que ens situaria en la direcció del progrés social i moral, a la qual el dret ha de servir?» Per tot això, creiem que aquesta activitat no és mereixedora de continuïtat.

Els que demanem la desaparició d'aquest espectacle ho fem motivats pel rebuig que ens provoca la visió d'un mamífer que està patint un maltractament indigne i evitable i en el qual també es posa en perill la vida de les persones, perquè, més enllà de l'espectacle, de la litúrgia, de la tradició, de la plasticitat o de la cultura, sobre l'arena de la plaça es mata un ser viu amb un sistema nerviós propi de tots els mamífers superiors, com ho és l'ésser humà.

Hem de recordar també, per una banda, que els actes infligits al toro a la plaça són considerats delictes, de conformitat amb el Codi penal, si s'exerceixen sobre un gos, sobre un gat, sobre qualsevol animal domèstic o animal protegit.

I per altra banda, també, no hem d'oblidar que el conjunt d'accions que configuren el mètode de sacrifici ritual del toro seria considerat il·legal per la Unió Europea i està o estaria prohibit en tots els escorxadors de la Unió Europea, perquè és considerat un mètode cruel.

L'informe de la ponència i el dictamen de la comissió on s'aproven els treballs realitzats per aquesta, juntament amb el dictamen favorable del Consell de Garanties Estatutàries, el qual, amb un vot particular en contra, va determinar que el text de la proposició de llei és respectuós amb la Constitució espanyola i l'Estatut d'autonomia, ens han portat avui aquí.

Aquest ha estat un procés molt complex. Volem agrair la dedicació de les diputades i els diputats que han fet possible que s'hagi pogut tramitar la proposició de llei i, per tant, que s'hagi pogut debatre amb profunditat en comissió. Però també volem tenir paraules de gratitud per a tots els diputats, mantinguin la posició que mantinguin, ja que tots els grups han fet un gran esforç per tractar aquest tema d'una forma, francament, digna i respectuosa.

En el decurs de tot aquest procés, també s'han rebut manifestacions de suport nacional i, sobretot, molt significativament, internacional, les quals també volem agrair des d'aquí. Destacades personalitats provinents del món intel·lectual, acadèmic, artístic, empresarial, religiós, esportiu, científic, literari, fins i tot dos premis Nobel i entitats de defensa dels drets dels animals internacionals, que apleguen milions de socis arreu del món, centenars de milers de signatures de cent vint països que aquesta setmana han estat lliurades al Parlament, que se sumen a altres signatures ja lliurades, tots –tots– s'han adreçat a aquest Parlament demanant l'aprovació de la ILP, apel·lant a causes i motivacions diverses, sempre regides per un principi ètic, moral.

Què passaria si la votació fos a l'inrevés, és a dir, si s'hagués de votar avui aquí la decisió inversa, una votació per instaurar, per instituir la tauromàquia a Catalunya? Trobaríem prou arguments sòlids per aprovar aquestes matances públiques? Encaixaria aquesta votació en la forma de pensar de la societat actual?

Els proponents de la ILP no tenim cap mena de poder decisor, però, com que la participació ciutadana és una peça clau del funcionament del sistema democràtic, creiem que fins ara les forces polítiques i aquest Parlament ens han honorat a tots; fins ara estem satisfets, perquè s'ha evidenciat que les diferents tendències polítiques no desitgen manifestacions de tortura i mort.

Nosaltres hem acabat la feina i els transferim la responsabilitat a vostès, que poden decidir si Catalunya vol continuar fent espectacle de la mort o si prefereixen que l'ètica, la compassió i la raó acabin triomfant, que és el que demana la majoria del poble català. No sabem quan acabarà aquest debat arreu on es fan corrides, però sí que sabem com acabarà, perquè el rebuig és creixent i imparable.

Avui el Parlament de Catalunya té una oportunitat històrica per demostrar que som una societat sensible i respectuosa amb els valors del segle XXI. Ara és el moment d'enviar un missatge de compassió universal i de progrés de la humanitat. Apellem, doncs, a la consciència de cadascuna de les diputades i diputats i agraim a aquest Parlament i al seu president la feina realitzada.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyora Mulà. I passarem ara, ja, a la defensa de les esmenes reservades. En primer lloc, i per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se respecte al text del dictamen, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Bon dia a tothom. Saludo especialment a totes les persones que ens acompanyen avui a la tribuna, en un dia especial com aquest, amb una ILP que es sotmet a votació, i també, lògicament, saludo a tots els consellers, diputats i diputades.

La pregunta que hoy nos tenemos que formular es cómo hemos llegado hasta aquí, cuál ha sido el proceso para votar hoy una ILP, en el Parlamento de Cataluña, para prohibir los toros por ley.

Hemos llegado aquí porque una plataforma ciudadana ha recogido firmas, utilizando un reglamento, utilizando un mecanismo democrático, para prohibir los toros en Cataluña –para prohibir las corridas de toros en Cataluña–, para prohibir los toros en Cataluña y para indemnizar a los empresarios o al empresario que va a perder, supuestamente, recursos económicos con esta ILP. Esa es la ley, eso es lo que se vota hoy: prohibir las corridas de toros e indemnizar al empresario o a los empresarios que van a perder ingresos con esta prohibición.

¿Qué ha pasado por el camino? Que hubo una enmienda a la totalidad, tres enmiendas a la totalidad de tres grupos de esta cámara. Y prosperó, porque algunos diputados del Partido Socialista de Cataluña, de Convergència i Unió, Esquerra Republicana e Iniciativa decidieron que tirase adelante esta ILP de prohibición.

La pregunta, también, que nos debemos hacer es: ¿este es un debate animalista? ¿El debate que ha tenido lugar en el Parlamento de Cataluña y entre los parlamentarios y la motivación de los grupos políticos es animalista? ¿O no? Seguramente, las personas y... la persona que me ha precedido en la palabra ha demostrado que para algunas personas sí es un debate animalista. Y me parece que la coherencia es algo que debe primarse o debe, en todo caso, reconocerse.

Yo reconozco y nuestro grupo de Ciudadanos reconocemos la coherencia –la coherencia– de aquellas personas que luchan por unos valores determinados o por prohibir una cuestión en concreto que les parece esencial para su día a día o para su motivación política o ciudadana. Pero la realidad... –y ustedes lo saben y lo saben los que han vivido este debate–, la realidad es que para algunos grupos políticos, este no ha sido un debate de protección animal, lamentablemente no. Lo hubiera sido –lo hubiera sido–, seguramente, si estos grupos en sus alcaldías y sus alcaldes cumplieran con la Ley de protección animal, porque serían coherentes.

Pero algunos de estos alcaldes y algunos ciudadanos –y en este caso diputados que van a votar hoy, aquí, en contra de los toros y para prohibirlos– están incumpliendo a la vez la ley, la misma ley que modificamos hoy aquí;

la están incumpliendo en sus ayuntamientos con los perros y con los gatos y las mascotas de miles de ciudadanos, que no se cumple en las perreras municipales. Y no están haciendo nada para que no mueran quince mil animales atropellados en las carreteras catalanas cada año. Y no están haciendo nada para que no se torture a las ocas cuando se hace el *foie*. ¿Saben ustedes cómo se hace el *foie*, no? Y creo que a algunos diputados les gusta mucho el *foie* también.

Yo espero que los diputados que hoy voten para prohibir los toros por una cuestión teóricamente animalista..., no les quiero ver comiendo *foie* más, ¿eh?, que algunos, por el aspecto que tienen, seguramente les gusta bastante el *foie*. (*Remor de veus*.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, yo he visto a más de uno...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, yo he visto a más de uno... Por lo tanto, no me gustaría, a partir de mañana, ver que algunos diputados que hoy votan en contra de..., o la prohibición de los toros, siguen comiendo *foie* y siguen permitiendo la tortura de otros animales. No me gustaría verles pescando. No me gustaría verles pescando este verano en la Costa Brava. No me gustaría verles cazando. Y los periodistas están muy atentos a quien hace una cosa y lo contrario. Por lo tanto, no me gustaría que los mismos que votan hoy en defensa de los animales, resulta que van a pescar, o que van a cazar animales y que les hacen sufrir. Ya me entienden, ¿verdad? –ya me entienden.

No me gustaría que hoy se votara por una motivación distinta a la que aparentemente se vota. Y se va a votar, muchas personas de aquí, de esta cámara, van a votar por una motivación distinta. Insisto, respetando profundamente a las personas que sí que, coherentemente, trabajan y han recogido firmas por una cuestión y por unos ideales. Pero los diputados de esta cámara somos poder legislativo también, no solo somos aficionados o no aficionados, y no solo tenemos identidades o no identidades; estamos legislando, estamos haciendo un modelo de sociedad.

Supongo que tampoco, ustedes, asistirán a los *correbous*. Y espero no ver a ningún alcalde de aquí defendiendo y haciendo fiestas de *correbous* este verano. Espero que no sea así. Porque si hoy algunos votan aquí para prohibir los toros, y mañana van a las fiestas de *correbous*..., eso se llama hipocresía; eso se llama incoherencia; eso se llama falta de respeto a mucha gente que hoy va a ver cómo se puede prohibir su afición y va a ver cómo, en cambio, se apoya a otro tipo de espectáculos donde también sufren los animales. ¿Vamos a negarlo? No, también sufren.

Por tanto, es verdad que podemos estar hablando de que hay una motivación, de los que presentan las firmas, animalista, pero los partidos políticos, señores, los que estamos aquí en esta cámara, muchos de ustedes saben –y lo dicen en privado– que la motivación no es animalista. Muchos de ustedes no son animalistas –no son animalistas. Muchos de ustedes lo que quieren es prohibir los toros, solo los toros. Por lo tanto, ahora entraremos a ver por qué.

Pero también estamos hoy ante la división, ante un cruce de caminos para decidir qué modelo de parlamento, de sociedad, de legisladores tenemos: aquel modelo en el que se prohíben por ley aquellas tradiciones que a una parte de la sociedad no le gustan, o aquel modelo que intenta buscar un modelo de convivencia, respetando las libertades individuales e intentando que sea la sociedad quien decida cómo evolucionan esas tradiciones.

Para que me entiendan: hay un grupo en esta cámara, algunos, de hecho, que han considerado, por ejemplo, que los *correfocs* o la Patum de Berga tienen que ser un bien cultural protegido en Cataluña. Saben ustedes que la Unión Europea quiere prohibir, por una directiva y una transposición, esas fiestas, porque dicen que atentan o que pueden poner en peligro la salud de las personas. ¿Qué les van a decir ustedes ahora a la Unión europea? ¿Qué les van a decir ustedes? (*Veus de fons*.) Sí, sí..., los de Esquerra Republicana. ¿Qué les van a decir? ¿Que protegemos unas fiestas que ponen en peligro la salud de las personas y las otras las prohibimos? Ya no sirve el argumento de que aquí se han prohibido unas tradiciones, ¿eh? Ahora, a partir de hoy no va a servir. Por lo tanto, eso es incoherencia.

¿Qué les vamos a decir cuando vengan otras persona a decir: «Oiga, vamos a prohibir la pesca deportiva»? Pues, supongo que ustedes, como son todos muy animalistas, prohibirán también la pesca deportiva. Ya veremos, los alcaldes que están en algunas ciudades de la Costa Brava o de Tarragona o de Barcelona, ya veremos si votan lo mismo que votan hoy, ya lo veremos.

La realidad es que estamos abriendo una caja de Pandora de un modelo de sociedad. Insisto: es legítimo que a uno no le gusten los toros, es legítimo que uno quiera que la gente no vaya a los toros, es legítimo que alguien quiera que prohíban los toros; pero los legisladores, los diputados que están aquí, tienen que saber que hoy no estamos hablando de aficiones ni de gustos, estamos hablando de modelo de sociedad. Y para muestra, un botón: en nuestro grupo..., y yo personalmente –y lo he dicho y lo saben algunos diputados– no soy aficionado a los toros, no me gustan. A mí no me gustan. Y creo que a mucha gente no le gustan. ¿Pero eso tiene que llevarnos a votar para prohibirlos? Ese es el debate que tenemos hoy.

Miren, al presidente de la Generalitat sí que le gustan los toros. El presidente de la Generalitat va a los toros. Yo no voy a los toros. Pero voy a votar, hoy, para que el presidente de la Generalitat pueda seguir yendo a los toros. (*Remor de veus*.) Y el presidente de la Generalitat, que no está aquí, por cierto, no sé por qué..., está todo el mundo menos el presidente... (*remor de veus*),

no sé si estaré en los toros. (*Rialles i remor de veus.*) Pues, el presidente que no está aquí, hoy —el presidente que no está aquí, hoy—, va a votar y va a permitir que el grupo, los grupos que dan apoyo a su Gobierno prohíban los toros. Esa es la realidad. Son dos modelos de sociedad: los que pensamos en los que no son como nosotros y en los que no piensan como nosotros, y los que solo piensan en cómo mantener la compostura para seguir gobernando. Son dos modelos distintos. Y esa es la realidad, y esos son los datos y las fotos.

Por lo tanto, hoy el debate no es si a nosotros nos gustan o no nos gustan los toros; ni siquiera es el debate de si vamos o no vamos a las corridas de toros. El debate es si debemos prohibir por ley los toros. Y esa es la realidad.

Miren, yo creo que... Hay una frase que define muy bien esto que les estoy explicando, que se atribuye a Martin Niemöller o también se atribuye a Bertolt Brecht; no sé de quien es de los dos, porque la verdad es que no está muy claro. Es una frase que dice —y la conocerán ustedes—: «Primero vinieron a buscar a los comunistas, y no dije nada porque yo no era comunista. Luego vinieron a por los judíos, y yo no dije nada porque no era judío. Después vinieron a por los sindicalistas, pero yo no dije nada porque no era sindicalista. Después vinieron a por los católicos, y yo no dije nada porque no era católico. Luego vinieron a por mí, pero entonces ya no quedaba nadie para que dijera nada.» Pues yo personalmente me siento representado —evidentemente, guardando las distancias— con esta frase. (*Remor de veus.*) Bueno, si ustedes quieren interpretarlo al pie de la letra..., como ustedes prefieran, pero les digo que estas frases representan..., porque, miren, ahora les sacaré unas frases para ver cuál es el verdadero debate.

Miren, aquí lo que está pasando realmente es que algunos grupos han visto una oportunidad; una oportunidad de eliminar algo que molesta, que molesta a una identidad que quieren construir desde la Cataluña oficial y que no respeta la pluralidad de Cataluña.

Miren, hay grupos parlamentarios —vamos a hablar claro— que dicen, por ejemplo: «CiU pide multar a los taxistas que lucieron las banderas españolas en el mundial.» Muy bien, yo no soy taxista y no hice nada —yo no soy taxista y no hice nada. El señor Huguet hoy lo reiteraba... —¿no está aquí el *conseller* Huguet?—: «Huguet quiere quitar las flamencas y los toros de las tiendas de las Ramblas.» Yo no soy vendedor de las Ramblas, no hice nada.

Aquí lo que estamos viendo es una obsesión; una obsesión hasta la obsesión y la tontería —permítanme la expresión— de llegar a prohibir que se vendan muñecas de flamencas o toros en las Ramblas. Estamos muy mal, ¿eh? —estamos muy mal. Están ustedes muy mal, ¿eh?, la verdad. O sea..., porque llegar a la obsesión de prohibir que se vendan unas muñecas en las Ramblas..., que lo ha dicho, hoy, el señor Huguet en TV3 antes de venir aquí... —que no ha venido, hoy, todavía. Están ustedes muy mal. Tienen, ustedes, un problema y una obsesión, que es que quieren borrar con una goma todo aquello que no les gusta: quieren eliminar las muñecas de flamencas, quieren prohibir que los taxistas enseñen banderas, quieren prohibir los toros. Oiga, dejen ustedes

de borrar la Cataluña real, admítanla como es, que para eso somos diputados y representantes de esa Cataluña. Dejen que los ciudadanos pongan la bandera que quieran. Dejen que los ciudadanos vayan o no vayan a los toros. Dejen que los comerciantes vendan o no vendan muñecas de flamencas. ¿Ese es el modelo social que queremos? ¿El que prohíbe todo aquello que no casa con la identidad uniforme que ustedes quieren dibujar?

Nosotros no estamos de acuerdo con eso. Insisto, incluso desde la diferencia, incluso sin ser parte de ello. Porque, al final, está en juego ese modelo. Y ustedes están dibujando un modelo único, uniforme, que quiere eliminar todo aquello que huele y que recuerda que Cataluña forma parte de España. Eso es lo que les pasa. Lo han vestido animalista. Ya lo veremos cuando ustedes, yo les decía..., cuando algunos cacen, pesquen o coman *foie*. Ya lo veremos, lo animalistas que somos. La realidad es esa, es pura hipocresía. Insisto: respetando a las personas que sí vinieron a hacer un debate animalista, el debate y la votación de hoy no depende de eso —en privado, algunos diputados lo reconocen—, es una oportunidad de borrar del mapa lo que es un icono, lo que es un símbolo de esa pertenencia de Cataluña al resto de España. Es así. Insisto, incluso para los que no vamos a los toros.

Por lo tanto, eso es lo que estamos haciendo hoy: definiendo y borrando un poquito más esta Cataluña real y plural. Hoy, si se prohíben los toros, habrá gente contenta, legítimamente; legítimamente, porque habrán quitado del escenario un espectáculo que no querían. Habrá otra gente contenta porque habrán quitado un símbolo que les molestaba para esa construcción identitaria. Habrá otros muy descontentos porque habrán perdido su profesión, como aquí hay alguna persona que no podrá ejercer su profesión en su tierra. Algunos no podrán ir a ver su pasión y su afición en su tierra. Y otros habremos perdido un trocito de libertad, un trocito de la libertad de hacer lo que queremos, un trocito de libertad de escoger si vamos o no vamos a los toros. Habremos salido perdiendo. Pero sobre todo habrá salido perdiendo el modelo de sociedad, la imagen que estamos lanzando o proyectando que prohibimos aquello que no nos gusta.

Por lo tanto, nosotros, hoy, no podemos dar apoyo a esta iniciativa, porque creemos que, si bien respetamos aquello que algunos defienden, no compartimos la forma, y la forma es prohibirlo por ley, la forma es prohibirlo. Los toros —y ustedes lo saben, en la propia exposición de motivos lo dicen— han evolucionado. La gente va menos a los toros que hace diez años. Y, por tanto, ¿por qué tenemos que prohibir los toros por ley? ¿Por qué no dejamos que evolucione y que sea la propia sociedad quien deje de ir a los toros, si es que tiene que ser así?

Y un punto final, también, que hay que hablar. Esto cuesta dinero, ¿eh? Esto no es gratis —esto no es gratis. La Ley antitabaco..., cuando a alguien se le decía que tenía que cambiar su salón o su hotel, o su restaurante, ahí no habían indemnizaciones. Aquí sí que la hay, y bien gorda, y especialmente para un empresario en concreto. Y se calcula y pide 300 millones de euros,

que nos costará 40 euros por barba a cada catalán. Esa es la realidad.

Ustedes –y con buena estrategia, los que han planteado la iniciativa– han hecho una iniciativa que no toca los *correbous* para que algunos grupos no voten en contra, que indemniza al empresario para que no alce la voz, y que, en definitiva, han hecho la estrategia perfecta para eliminar, solo en una comunidad autónoma –no en diecisiete, solo en una–, los toros. Han encontrado la grieta. ¿Y saben qué grieta han encontrado? La de la hipocresía. Han encontrado la grieta de la hipocresía, la grieta de borrar aquello que molesta a una identidad única uniforme que algunos pretenden para Cataluña. Felicidades. Les debo decir que han hecho una buena estrategia, han encontrado la grieta para que algunos de los grupos parlamentarios de esta cámara puedan votar lo que ustedes querían. Pero nos parece que no es bueno para Cataluña. Si tiene que haber un debate a nivel nacional sobre la prohibición de los toros, nos parece que debe ser animalista y quitándose de este ámbito político.

Y acabo. Nos pedía el Gobierno, ayer, en rueda de prensa, que no politizáramos los toros. Y yo no sé que hacemos aquí, entonces, si ustedes han admitido a trámite esta ley. Por cierto, que la del bilingüismo, en un cuarto de hora se la ventilaron. Lo digo, porque algunos hablan: «No, es que es una iniciativa legislativa popular.» Sí, y la que pedía el bilingüismo en las escuelas también, y les duró un cuarto de hora, al Gobierno. Por lo tanto, las cosas en su sitio, no son mejores y peores unas que otras, e incluso algunos pueden pensar que unas son mejores que otras. Entonces, vamos a respetar eso.

El Gobierno nos pide que no politicemos el debate y que no lo llevemos al campo identitario. Pues, si no hay que llevarlo al campo identitario, prohíban ustedes también los *correbous*, y cumplan ustedes con la Ley de protección animal en sus ayuntamientos, y protejan a los animales allí donde ustedes ejercen el poder en los ayuntamientos (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) o en el ámbito autonómico...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, señor presidente. Cuando ustedes hagan todo eso, nos podrán pedir que no se politice esto. Pero quienes han politizado esto son aquellos que han hecho, de una voluntad ciudadana..., y lo han convertido en una arma arrojadiza para intentar borrar un poquito más del mapa a una parte de Cataluña.

Hoy, Cataluña, después de este debate, insisto, tendrá un trocito menos de libertad, un trocito menos de pluralidad, y, eso sí, algunos estarán contentos, porque habrán quitado otra cosa de en medio que molesta. A mí, personalmente...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, president. A mi personalment no em molesta, no em molesta i entenc que hi hagi gent que li molesti. Però no em molesta que la gent vagi als toros, simplement ho respecto. I crec que, en aquesta societat, hauríem de tenir una mica més de respecte i menys imposicions.

Per acabar, senyor president, m'agradaria fer una reflexió simplement recordar que a Catalunya, als anys setanta, se la coneixia com la terra de les llibertats, la Catalunya de la llibertat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Avui –acabo, president–, a Catalunya se la comença a conèixer com la Catalunya de les prohibicions, la Catalunya de les imposicions. Aquesta és la Catalunya que vostès volen?

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per defensar les esmenes i posicionar-se sobre el text, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria que les meues primeres paraules fossin d'agraïment i salutació a les entitats taurines i animalistes que avui estan presents en aquest Ple, dedicat a debatre una altra cosa com és la prohibició dels toros a Catalunya.

El nostre Grup Parlamentari Popular ha manifestat sempre el màxim respecte cap a aquelles entitats animalistes que des d'un sincer sentiment defensen els animals; no estem d'acord que ens vulguin prohibir a Catalunya els toros, però vagi per davant el nostre reconeixement per la fermesa de les seues conviccions i coherència.

No obstant això, volem també expressar la nostra discrepància amb aquelles formacions polítiques que, emparades amb la defensa dels animals, amaguen o participen d'interessos polítics allunyats de la veritable defensa dels animals.

Basaré la meua intervenció en quatre eixos que des del nostre grup parlamentari considerem bàsics en la defensa de la festa dels toros a Catalunya. En primer lloc, m'haig de referir a l'aspecte cultural i identitari del debat que avui duem a terme. No repetiré els arguments que, a la meua intervenció en la presa de consideració de la iniciativa legislativa popular dels toros, vaig fer servir per demostrar que la festa dels toros formava part de la història de Catalunya, de la seva cultura i de la seva tradició, de la seva identitat. I no ho faré perquè és una premissa inclús coneguda pels grups naciona-

listes de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Ara bé, voldria fer patent la sorpresa del nostre grup parlamentari pel fet que, si estem tots d'acord que els toros també és cultura catalana, per què els grups parlamentaris més actius en la defensa de la cultura, de les tradicions i de l'entitat de Catalunya vulguin acabar amb una tradició tan catalana com qualsevol altra? On rau el problema? És que és una tradició compartida amb Espanya?

Esquerra Republicana de Catalunya ha anunciat que votarà en bloc la prohibició dels toros i Convergència i Unió ha donat llibertat de vot als seus diputats.

El Partit Socialista de Catalunya ha copiat la mesura de Convergència i Unió i ha donat, per qüestions ètiques i morals de cada diputat i diputada, la llibertat de vot.

Voldria fer patent un cop més la nostra sorpresa pel fet que el Partit Socialista de Catalunya hagi trencat la seva reconeguda disciplina de vot, justificant qüestions ètiques i morals, en el debat dels toros, i en canvi no li hagi tremolat el pols obligant –obligant– els seus diputats i diputades al Congrés a votar a favor de la Llei de l'avortament. Els diputats i diputades socialistes que van estar obligats a votar a favor de l'avortament i en contra del dret a la vida humana veuran avui la llibertat que en ella, que en aquesta votació, ells mateixos no van poder tindre.

És que potser pel Partit Socialista de Catalunya és una qüestió que correspon més a la consciència de cadascú la prohibició dels toros que l'avortament? De quina ètica i moral personal parla el Partit Socialista de Catalunya? Diguin la veritat i reconeixin que vostès han prioritzat el que ja és conegut com sociovergència abans que les qüestions ètiques i morals.

Així, doncs, el nostre grup parlamentari arriba a la conclusió que el problema dels toros és que es tracta d'una tradició que compartim amb la resta d'Espanya. Aquest és el perquè de tot plegat: tot el que no sigui exclusivitat catalana i que pugui tenir un cert sabor a Espanya molesta els nacionalistes. Als fets em remeto. Hi haurà grups que, en nom de la defensa dels animals, que s'autoanomenen «animalistes», votaran en contra dels toros, votaran prohibir els toros a Catalunya, i deixaran al marge altres espectacles com ara els correbous, els bous embolats o els bous capllaçats.

És que potser en aquestes activitats taurines que he esmentat els animals no pateixen? Nosaltres estem en defensa de la festa dels toros i de l'espectacle dels correbous, a Catalunya, i ho fem amb total coherència.

Per aquest mateix motiu hem portat al Consell de Garanties Estatutàries la iniciativa parlamentària que fa referència a una defensa més àmplia dels bous. En tractar-se d'un acte cultural actiu, demanem que els municipis disposin de major autonomia a l'hora de potenciar i recuperar la tradició dels bous. Neguem amb tota rotunditat que el Partit Popular vulgui perjudicar i vagi en contra de la tradició dels bous. Aquells que fan servir l'estratègia del ventilador només que per propagar idees falses i amb un interès purament electoralista... El Partit

Popular ha defensat, defensa i defensarà la tradició dels bous, amb la mateixa coherència i consistència que ho estem fent avui amb els toros.

El debat dels toros també és una vessant jurídica, té una vessant jurídica, que passo a comentar d'una forma molt breu. El nostre grup parlamentari tenim seriosos dubtes sobre si la prohibició dels toros és competència del Parlament de Catalunya, ja que estem davant d'una norma que pretén prohibir els toros i no regular-los. Considerem que les competències pel que fa a la protecció dels animals s'han de sobreentendre des de l'aspecte normatiu de la regulació d'aquestes, però no des de la prohibició. I més encara pel fet que parlem d'una activitat, la festa dels toros, d'una naturalesa jurídica molt complexa, que parlem de toros, parlem d'una activitat històrica, cultural, social, econòmica i empresarial; són diverses les normes jurídiques objectes de poder entrar en conflicte entre elles mateixes.

El tercer eix, el tercer eix de la nostra intervenció fa referència a les implicacions econòmiques que comportaria prohibir els toros. Avui Catalunya viu dos mons diferents, tal com si ens haguéssim ficat dintre de la pel·lícula *The Matrix*. D'una banda, tenim un món irreal, on els ciutadans i ciutadanes de Catalunya han de conviure amb debats com les consultes sobiranistes, amb l'Estatut, amb les vegueries i, si no n'hi hagués prou, avui amb els toros.

El món real que pateixen els ciutadans a Catalunya està format per cinquanta mil famílies catalanes que no perceben cap tipus d'ingrés, per un 40 per cent d'aturats que no reben cap tipus de subvenció, pel 20 per cent de pobresa a què ja s'ha arribat a Catalunya, per les retallades salarials dels funcionaris, per la congelació de les pensions, per l'increment d'impostos als empresaris i emprenedors, per l'endarreriment de les administracions a l'hora de fer front a les seves obligacions amb els proveïdors. Aquestos poden ser un exemple del panorama lamentable i preocupant en què avui es troba Catalunya. I a tot això, senyors diputats, volem afegir més llenya al foc amb la prohibició de la festa dels toros.

Faig aquesta introducció perquè estic segur que a ningú se li escapa que l'Administració pública té una responsabilitat financera amb els agents econòmics als quals es prohibeix aquesta activitat.

Aquesta responsabilitat financera es basa en dos conceptes concrets. Un, el dany emergent; és a dir, tots aquells béns immobles i mobles que tenen com a destí desenvolupar l'activitat que avui se pretén prohibir. El cost econòmic d'aquests béns estaria com a mínim al voltant de 100 o 150 milions d'euros, i l'Administració de la Generalitat de Catalunya, en cas de prohibir l'activitat a què estan destinats aquests béns, hauria de fer-se càrrec d'aquest cost.

Hi ha un segon factor econòmic, el lucre cessant. Aquest concepte fa referència al que es deixaria de percebre del dret individual..., que es veurien afectats per aquesta prohibició, perquè estem parlant d'una llicència, perquè estem parlant d'una llicència, i no d'una concessió; per tant, es tracta d'una temporalitat indefinida. Parlaríem d'una xifra aproximada, com a mínim, de 300 milions

d'euros. Ara bé, aplicant una taxa de descompte en termes reals de l'1 per cent, estariem parlant d'una quantitat de 270 milions d'euros.

Saben vostès, amb aquests 400 milions d'euros a què hauria de fer front la Generalitat de Catalunya en cas de tirar endavant la prohibició dels toros, què es podria fer? Se podrien fer sis hospitals –sis hospitals–, amb una aproximació de mil llits cadascun. O bé es podrien fer cent escoles públiques. O una part de les infraestructures que el Govern de Rodríguez Zapatero ha aturat a Catalunya. (*Remor de veus.*) No ho volen sentir, però aquesta és la realitat.

És a dir, la voluntat de prohibir els toros en una situació de crisi econòmica com la que estem patint suposarà una mitjana de 250 euros a les butxaques de cada família catalana. Ho torno a repetir, una mitjana de 250 euros a les butxaques de cada família catalana.

Per últim, voldria parlar de les llibertats. Afrontem ara una de les qüestions més complexes en el debat sobre la prohibició dels toros. Les compareixences a la comissió dels toros ja van adquirir un debat acalorat i fortament filosòfic. Ens preguntem si la festa dels toros suposa una violació dels drets dels animals que justifiqui la limitació de les llibertats de milers d'aficionats catalans que té la festa.

El primer dubte que ens sorgeix en el moment d'abordar la vessant de llibertat d'aquest debat és si existeixen els drets dels animals. Més enllà de les discussions bizantines en què molt difícilment ens podríem ficar d'acord, hi ha un fet que és incontestable: les persones són les úniques que tenen drets, i així estan recollits en la mateixa Declaració universal dels drets humans.

De fet, l'existència dels animals a la nostra organització social es condiona en la mesura que serveixen al ser humà; l'animal no té drets humans individuals a protegir, som els humans els que tenim l'obligació de protegir l'espècie animal, de garantir l'equilibri natural i mediambiental i els recursos necessaris per al ser humà.

Vist això, senyores i senyors diputats, arribem al rovell de l'ou de la qüestió: el de la llibertat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya de poder gaudir de la festa dels toros.

Algunes de les formacions polítiques que són partidàries de la prohibició dels toros argumenten la seua postura afirmant que es produeix un patiment, i per tant s'ha d'acabar amb la llibertat dels aficionats als toros. És curiós, però, que no pensin de la mateixa forma davant d'altres activitats que se fan al territori de Catalunya. Aquesta actitud no és creïble de cap de les maneres. Els que fan aquest doble joc s'allunyen de qualsevol actitud sincera en defensa dels animals; tenen uns altres interessos, i no els coneguts com animalistes o evolucionistes. Estem davant d'un nou exemple del pensament polític correcte, on els drets de les persones queden condicionats al dels animals. Això sí –això sí–, només alguns animals. I aquí concretament estem parlant dels toros. Això, senyores i senyors diputats, no és estimar els animals; el que fan és demagògia.

Pel nostre grup parlamentari, les llibertats de les persones són el més sagrat del nostre ordenament jurídic. Davant de la prohibició que avui debatem, nosaltres prioritzem la llibertat dels milers de catalans i catalanes que són seguidors de la festa dels toros, que hi veuen cultura, tradició i identitat d'un poble i un país, sense importar-los que aquests valors puguin ser compartits, sense cap classe de complex amb la resta d'Espanya. No hem de ser nosaltres el que tallem la llibertat de prohibir la festa dels toros a Catalunya.

Per últim, voldria fer una reflexió en forma de crida a tots aquells diputats i diputades que avui disposen de llibertat de vot. Pensin per un moment que aquesta opció que els han donat els seus grups parlamentaris no és certament un exercici per a la llibertat individual basada en la consciència personal de cadascú. Vostès avui ocupen un escó en representació del poble de Catalunya. Vostès representen molts aficionats als toros que els deuen haver votat i que segurament alguns d'ells formen part de les seves pròpies files polítiques. I els demano que prioritzin el dret de la llibertat dels ciutadans que vostès dignament representen i permetin la llibertat dels milers de catalans que puguin continuar participant...

El president

Senyor Luna...

El Sr. Luna i Vivas

...lliurement d'aquesta festa catalana que són els toros a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

El senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyores i senyors, vull anunciar, abans d'iniciar la meua intervenció, la retirada sobre el tema que ens ocupa, que el meu grup parlamentari retira totes les seves esmenes amb la voluntat de simplificar i de clarificar el debat, i de clarificar també la votació final, entre altres coses, per la impossibilitat d'haver pogut arribar a acords o a transaccions amb la resta de grups parlamentaris. Així doncs, el vot serà, el vot que farem després serà favorable o contrari a la prohibició dels toros.

Es produeix avui la darrera discussió d'aquest tema, d'un tema àmpliament debatut en aquest Parlament i en els mitjans de comunicació durant mesos, i m'atreviria a dir també que en el conjunt de la societat catalana en els darrers dies. I, sincerament, crec que poques coses ja es poden afegir en aquest moment. Les posicions de cadascú han estat expressades amb claredat, amb llibertat, i, per tant, la intervenció que jo faré ara serà molt breu.

Volem, des del meu grup parlamentari, agrair a tots aquells que han estat implicats en el debat, a les com-

pareixences, la serenor i l'actitud democràtica amb què hem produït les discussions en la ponència parlamentària amb la resta de col·legues d'aquest Parlament. En un tema com aquest, en què parlem en gran mesura de sentiments, hauria estat fàcil perdre els papers o la calma, però jo crec que, afortunadament, no ha estat, generalment, així. I per això reitero l'agraïment a tots els que han participat d'aquesta discussió.

Vostès saben sobradament que el meu grup parlamentari ha donat llibertat de vot als seus diputats i diputades per votar en el sentit que considerin. Tot i així, també saben vostès que d'una forma majoritària el Grup Socialistes votarà en contra de la prohibició. I dic «d'una forma majoritària» perquè des del primer dia, des de la primera discussió que vam fer en aquesta cambra, hem dit el mateix. Al Grup Socialistes hi ha de tot, segurament una posició majoritària, la de no prohibir, però que tampoc no és unànime.

Deia abans que estem parlant de sentiments, i crec sincerament que aquests no es poden limitar o menystenir pel fet de ser minoritaris. No sé, en aquest cas, quin és el sentiment minoritari, si aquell que vol prohibir els toros o aquell que considera que no és bona per a Catalunya la prohibició d'aquesta expressió cultural. Però, sigui quin sigui el sentiment de cadascú, el nostre grup representa, respecta profundament i no ha pretès en cap moment coartar o menystenir l'expressió de cap de les posicions defensades en aquest debat.

Per tant, resta molt poca cosa a dir. En uns minuts el Parlament decidirà si a partir de l'1 de gener del 2012 podran o no haver-hi curses de braus a Catalunya. Espero que tothom voti en consciència i en plena llibertat.

El PSC ha donat llibertat de vot. Jo suposo que els meus companys, els meus diputats i diputades del meu grup parlamentari entendran que jo personalment els demani, doncs, que retornin aquesta llibertat en la línia del que va ser el manifest per la Mercè –tothom el tenim, el manifest per la Mercè per la llibertat–, que en un petit paràgraf deia: «"Prohibir", un verb que tan sovint ens ha vingut de fora, no el reconeixem de grat en la nostra tradició ni en la nostra cultura feta de tolerància, feta de respecte, de pacte, d'intel·ligència, d'enteniment i de seny.»

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Poden fixar posicionament els altres grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers... Som al tram final de la tramitació de la discussió d'aquesta iniciativa legislativa popular, i el primer que volem subratllar, com ho vam fer amb el tràmit de presa en consideració, el tràmit de les esmenes a la totalitat, era subratllar aquest aspecte. Avui aquest Parlament novament torna a debatre aques-

ta qüestió no perquè cap dels grups parlamentaris aquí presents l'hagués suscitada, sinó perquè 180.000 catalans i catalanes, per mitjà de les seves signatures, van considerar que aquesta era una qüestió que es mereixia l'atenció del Parlament, d'aquesta nació, del Parlament de Catalunya.

I em sembla que és bo subratllar aquest aspecte: debatem aquesta qüestió bàsicament atenent la petició concreta que ha fet un volum prou considerable de ciutadans i de ciutadanes, que demanen bàsicament que modifiquem la Llei de protecció dels animals que vam aprovar l'any 2003. I nosaltres consideràvem que tancaïem aquest debat en fals si avui no aprofitéssim, com fem sempre, que s'ha debatut aquesta qüestió, per fer un balanç de l'aplicació d'aquesta Llei de protecció dels animals. Una llei que ja va ser capdavantera l'any 87 i que va ser la llei més avançada de protecció dels animals en el context europeu l'any 2003.

Lamento que el conseller de Medi Ambient i Habitatge no sigui aquí per escoltar allò que li direm des de Convergència i Unió. Ho lamentem. Però no té cap mena de lògica que set anys després que s'aproves aquesta llei per una amplíssima majoria avui encara no en tinguem el reglament. Creiem que, avui que discutim un dels aspectes bàsics d'aquella llei, tenim l'obligació de fer-hi aquesta referència. Tanmateix, aquest debat quedaria coix.

Tercer element que voldríem plantejar, i lamentem haver-ho de tornar a fer una altra vegada, perquè ens pensàvem que, després del tràmit de compareixences, ja havia quedat prou clar, sobre allò que no és aquest debat. Ens hi vam referir en el primer debat i estàvem convençuts que, al llarg de les compareixences, en la línia que parcialment apuntava el diputat Rafel Luna, quedava clar que això no era un dilema, no hi havia un debat, una confrontació identitària entre Catalunya i Espanya. N'estàvem absolutament convençuts, perquè els arguments que es van posar sobre la taula d'uns i altres reflectien un element que és incontrovertible, que és que les curses de braus, les curses de toros, tenen una tradició fonamentada en aquest país, que Catalunya ha fet sempre curses de braus, com a mínim en la mateixa mesura que d'altres territoris, i que les curses de braus són tan catalanes com qualsevol altra expressió.

Però avui no discutim sobre la catalanitat o no-catalanitat de les curses de braus, sinó sobre si les tradicions canvien o no canvien, si estan fossilitzades o no. Permetin-me que els llegeixi noms de persones il·lustres en l'àmbit de la cultura: Lope de Vega, Francisco de Quevedo, Gaspar Melchor de Jovellanos, Mariano José de Larra, Jacinto Benavente, Miguel de Unamuno, Santiago Ramon y Cajal, Antonio Machado, Francisco Umbral, Antonio Gala. Cap d'ells català. Tots, amb major o menor intensitat, van expressar la seva animadversió cap a les corrides de toros, cap a les curses de braus. Què els movia? Simplement, la pretensió de tenir un país millor, amb el mateix rigor intel·lectual i amb la mateixa honestedat d'ells mateixos, d'aquells altres que sí que consideraven les curses de braus com una expressió cultural que calia preservar i potenciar.

És que a tots aquests intel·lectuals als quals hem fet referència els movia una pretensió d'anar en contra d'elements clau d'allò que vostès en diuen «la identitat espanyola», de trencar res? Avui els catalans volem fer exactament el mateix: sobre una tradició que és nostra, lliurement el que se'ns demana des de la iniciativa legislativa popular és veure quins són els aspectes que han de prevaldre en aquest debat. Però el que segur que no és aquesta discussió.

Perquè parlem de prohibició, però els toros, les corrides de toros, les curses de braus, han estat prohibides a Catalunya i han estat prohibides a l'Estat espanyol. I qui va prohibir les corrides de toros va ser Carles III, no sospitós de ser un catalanista furibund, l'any 1786. I va haver de ser Ferran VII qui va reincorporar una altra vegada aquesta activitat.

O parlem d'un altre cas concret en aquesta línia, que és, quan al Regne Unit de la Gran Bretanya, Irlanda del Nord prohibeix la caça de la guineu. Aquesta també era una expressió ancestral, cultural, per a alguns esportiva i artística. Ho era. Però quan aquest debat es va suscitar primer a Escòcia, perquè Escòcia va prohibir primer la caça de la guineu, ningú no va dir que els escocesos pretenien fer cap altra cosa que adaptar la seva legislació a un eventual canvi de sistema de valors. O quan va ser la resta del Regne Unit, a través del Parlament de Westminster, que prohibeix la caça de la guineu a Anglaterra i a Gal·les, ningú no va dir que allò era una agressió contra els principis bàsics d'allò que s'entenia que era britànic o que era anglès o que era gal·lès.

Per tant, perdonin, senyores i senyors diputats, que ens hàgim allargat tant en aquest preàmbul per subratllar aquest element: no estem davant d'un debat Catalunya-Espanya, no estem davant d'un debat identitari. Tots –els taurins, els antitaurins, els que avui votaran a favor, els que avui votaran en contra–, tots volem que aquesta sigui una nació millor.

Entro ja a valorar quina és la posició del nostre grup parlamentari, que és exactament la mateixa que es va plantejar des de l'inici d'aquest procés; nosaltres no hem canviat la nostra posició, que era la llibertat de vot per als diputats i les diputades de Convergència i Unió, en la mesura que aquest no era un aspecte que formava part del nostre programa electoral.

I a dins de Convergència i Unió s'expressen justament les diverses sensibilitats a l'entorn d'aquest que no és un debat identitari, que respon a d'altres motivacions. Per alguns, per alguns diputats de Convergència i Unió, la tauromàquia és una expressió cultural, artística i plàstica. Aquests diputats consideren que les curses de braus són la metàfora de la dominació de l'home sobre la natura, que ha suscitat una llarga tradició literària i artística. Abans citava alguns intel·lectuals espanyols. García Lorca deia: «El torero es probablemente la riqueza poética y vital más importante de este país. Creo que los toros es la fiesta más culta que hay en el mundo.» Casas, Miró, Dalí, Tàpies, sense els toros segur que no s'entendrien molts dels seus quadres. Expressió artística, cultural, tradicional.

Uns altres diputats i diputades que votaran, allunyats de la passió taurina o antitaurina, en defensa de la llibertat entesa en sentit afirmatiu, en sentit positiu, diputats i diputades que veuen en la prohibició un instrument estrany a l'exercici de la llibertat.

Hi ha d'altres diputats que entenen, que entenem que hi ha uns valors, unes actituds i uns costums que no –el que els deia abans– poden quedar fossilitzats, que no poden quedar petrificats, que el món està canviant, que la festa dels braus no pot ser comparada amb ella mateixa al llarg de la història, sinó en el context de cada moment determinat, i que des d'aquest punt de vista és incompatible amb el segle XXI fer del patiment i la mort d'un ésser viu un espectacle públic. No és un plantejament animalista; és una expressió d'uns determinats valors, que s'han de prohibir poques coses, però sí les més denigrants o gratuïtes.

Aquest és el plantejament, aquestes són les sensibilitats que legítimament hi ha dins el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I també, abans d'acabar, voldria fer una referència a un altre aspecte que també ha suscitat molt debat i que ha plantejat: «Quina actitud més contradictòria, aquells que donen llibertat de vot amb relació a les curses de braus, però en canvi impulsen una llei per regular una altra activitat en la qual participen braus en el nostre país, que són els correbous.» És que no és el mateix. La mort de l'animal, senyores i senyors diputats, no és cap anècdota, és un element rellevant. I ho explica, si m'ho permeten, una de les veus més lúcides que hi ha en aquest Parlament, el diputat Francesc Sancho. Ell ho explica molt bé, què ha motivat la presentació i el pacte d'aquesta llei que avui malauradament no podrem debatre en aquest Ple. Què diu Francesc Sancho? Diu: «Estem convençuts que les tradicions que perviuen, que mereixen perviure, són aquelles que, arrelades als costums i la cultura d'un lloc, són capaces d'adaptar-se a les exigències ètiques del seu temps. Ens trobem davant d'un nou paradigma; no estem en contra de cap tradició, estem per evitar determinades males pràctiques.»

En aquest sentit, la Proposició de llei de regulació dels correbous respon a aquest paradigma que deia Francesc Sancho: respecte a l'animal tot garantint que s'evitaran, que s'eradicaran totes les pràctiques que puguin significar maltractaments als animals o que suposin una manca de respecte a la sensibilitat de les persones. Aquesta era la motivació per la qual en el seu moment nosaltres vam plantejar aquesta proposició de llei. I en aquests moments nosaltres ens comprometem, evidentment, a, en el marc de la futura legislatura, tornar a donar tramitació a aquesta iniciativa.

Aquest ha estat un debat intens, apassionat, però extraordinàriament constructiu. Un dels tràmits que habitualment són tràmits, diguem-ne, allò, que es fan a vegades d'una manera rutinària..., en aquest cas no l'ha tinguda, aquesta característica, que és el tràmit de les compareixences, en el qual es van confrontar idees, en el qual es van posar arguments sobre la taula, en el qual vam poder exercir amb plenitud de parlamentaris. I avui aquesta llibertat de vot que tenen els diputats i les diputades de Convergència i Unió s'exercirà amb més

contingut, amb més capacitat, amb més coneixement, després d'haver escoltat els arguments d'uns i els altres. I també agrair, com feia la senyora Anna Mulà, l'actitud serena, constructiva, positiva de tots aquells que han volgut que els seus arguments fossin escoltats.

Passi el que passi, senyores i senyors diputats, el que és segur és que avui, sigui quin sigui el resultat, avui aquesta nació, la nació catalana, serà més pròspera i més digna.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, públic que avui ens acompanya, durant mesos, a partir de la iniciativa legislativa popular, hem tingut un debat en aquesta cambra amb diferents compareixences. Sovint hi ha diputats i diputades que es pregunten –o fins i tot el periodisme parlamentari que ens segueix– si les compareixences serveixen d'alguna cosa. Puc dir que aquest debat ha estat un debat intens, ha estat un debat exemplar i un debat modèlic. S'han contraposat diferents parers: les persones que volen defensar les corrides de toros, les curses de braus, i les persones que defensen l'abolició d'aquesta activitat. Hem pogut veure com es contraposaven tradicions, maneres de veure la tradició, es contraposaven també arguments, coneixements, opinions, i també sentiments. Però, ho repeteixo, ha estat necessari un reguitzell important de compareixences per entendre l'abast i la dimensió del debat i de la votació que avui tindrem aquí. Però, en definitiva, crec que ha estat un debat modèlic, que ens ha de fer enorgullir com a societat, com a societat catalana, perquè hi ha hagut respecte per part de totes les parts.

El posicionament d'ERC no és cap sorpresa. Vostès saben que el nostre grup parlamentari, el nostre partit, ha estat sempre a favor de l'abolició de les curses de braus. I ho ha estat –i avui votarem per l'abolició, votarem a favor de l'abolició– per coherència, perquè ja la passada legislativa vàrem presentar aquesta iniciativa com a grup parlamentari –va decaure, perquè finalment no la vam poder portar al Ple de la cambra–, i en segon lloc, perquè també vàrem ser pioners a dir que Barcelona fos una ciutat antitaurina; va ser el nostre grup municipal a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, avui ja deixo clar d'entrada que, per coherència, Esquerra Republicana votarà a favor de l'abolició de les corrides de toros.

Deixin-me, però, que agraeixi l'esforç de la iniciativa legislativa popular, de la Plataforma Prou, que ha aconseguit 180.000 signatures i se n'hi han afegit, les darreres setmanes, moltes més i suports de moltes persones de fora del nostre país, que han treballat intensament. Han treballat perquè hi ha una causa en què creuen. Aquí venim a parlar d'aquesta causa. Hi ha qui hi ha volgut buscar elements col·laterals o ha fet desplaça-

ments laterals sobre aquesta causa. Avui estem parlant sobre una iniciativa legislativa popular que neix de l'esforç de persones, d'un grup de persones que es van aplegar per defensar una idea: l'abolició de les corrides de toros. I deixin-me que els felicit, perquè la seva feina ha set important: 180.000 signatures en temps que es titlla moltes vegades, sovint, de desafecció per la política.

Les causes perquè el nostre grup parlamentari avui votarà a favor de l'abolició les hem pogut recollir també perfectament, més enllà del nostre discurs que hem fet en aquesta cambra i en altres institucions, les hem pogut recollir perfectament en tres blocs que vam veure a les compareixences: causes de caràcter científic, de caràcter jurídic, però també de caràcter ètic. En primer lloc, deixin-me que expliqui les tres causes que a mi em semblen, després d'escoltar els compareixents, que són fonamentals per entendre avui per què votarem per l'abolició.

En primer lloc, perquè va quedar contrastat pels biòlegs i els etòlegs que van visitar aquesta cambra, que van comparèixer en aquesta cambra, que no existeix el toro de lídia, no existeix una espècie anomenada «toro de lídia», ni hi ha perill d'extinció si avui aquí s'aprova l'abolició. Hi ha 1.300.000 exemplars de la cabanya bovina a l'Estat espanyol. I, a més a més, podem dir que tenen una longevitat de vint anys; quan surten a la plaça en tenen sis. Per tant, aquest argument, l'argument que s'extingirà una espècie, no és un argument seriós ni científic.

També es defensava que la desaparició dels toros, de les corrides de toros, acabaria amb les deveses. Primera constatació: a Catalunya no hi ha deveses. A vegades, ja sé que algú vol agermanar molt les coses, però hi ha una realitat biològica que s'imposa. I el fet de prohibir-les a Catalunya tampoc suposaria –tampoc suposaria– que les deveses de fora de Catalunya desapareguessin, sobretot perquè també ha quedat demostrat i contrastat científicament que l'animal que habita a les deveses en un 70 per cent és la cabanya porcina, són els porcs, i aquí estem parlant de toros. Ho dic perquè la ciència pot ajudar moltes vegades a donar llum.

I finalment, com van defensar molt bé els etòlegs, el patiment de l'animal. Hi havia qui havia defensat que, quan un toro o un bou surt a la plaça, genera endorfines, i no pateix, i li produeix plaer. Quan va venir a aquesta cambra no es va atrevir a defensar-ho. I tots els etòlegs i biòlegs han demostrat que hi ha dolor, molt dolor, que quan el toro surt a la plaça pateix dolor, i l'animal pateix. I estem parlant d'això, del patiment de l'animal. Senyores diputades i senyors diputats, estem parlant d'això, del patiment de l'animal, de res més. I, per tant, em fa l'efecte que la ciència ha posat llum una vegada més en aquest debat.

També hi ha raons jurídiques. Hi ha hagut un argument que algú vol dir, suposadament liberal, de dir: «Prohibit prohibir.» Em fa l'efecte que en una societat civilitzada amb un ordenament jurídic hi ha prohibicions: ens hem de posar el cinturó quan pugem al cotxe, tenim prohibit fumar en determinats espais... Són exemples que una societat, quan avança, quan progressa, prohibeix. Perquè es prohibeix perquè hi ha un ordenament jurídic i

perquè es vol regular un bé jurídic superior. I quin és el bé jurídic superior que volem regular avui en aquesta cambra? Doncs, en definitiva, acabar amb el patiment i l'espectacle de la mort.

Hi ha una raó jurídica de pes: l'ordenament jurídic és com es pot objectivar el grau de civilització d'un país. El grau de civilització d'un país, senyores diputades i senyors diputats, es regula, s'objectiva a partir del seu ordenament jurídic, no per l'opinió dels seus ciutadans o ciutadanes. I avui aquí regularem i modificarem l'ordenament jurídic, perquè creiem que l'ordenament jurídic no és una qüestió, no és un àmbit estàtic; evoluciona, progressa. I això ja, perdonin, ve de la Il·lustració. La Il·lustració ens deia que hi havia un progrés tècnic, però també hi ha un progrés moral. I avui aquí fem un pas més en aquest progrés del progrés moral. Per tant, avui aquí farem un pas endavant per ser una societat millor, per progressar moralment, i això té una plasmació sobre l'ordenament jurídic. I aquesta plasmació, aquesta plasmació que avui farem, té un objectiu molt clar: el rebuig de la violència i de la tortura com a espectacle.

Però també hi ha raons ètiques. L'espectacle del patiment d'un ésser viu mai pot ser un objectiu ètic en si mateix. Nosaltres el condemnem. Tampoc és un argument, aquell, ni és un argument ètic aquell amb què se'ns diu que les corrides de toros s'extingiran soles; diu: «Desapareixeran, la gent hi deixarà d'anar. Hi va molt poca gent. Deixem que es residualitzi.» Això no és un argument. M'estan dient que hi ha alguns delictes que per poca incidència no haurien de ser regulats o els hauríem de desregularitzar? Em fa l'efecte que l'argument cau pel seu propi pes. Els humans, evidentment, tenim responsabilitats sobre els animals; és veritat i és objectiu, som éssers superiors i, per tant, tenim una responsabilitat. I aquesta responsabilitat és evitar el patiment.

Avui, doncs, senyores diputades, senyors diputats, podem fer un gran pas, i ho tenim a tocar. Aquesta cambra té a tocar una decisió que pot fer que fem un pas endavant com a societat, que fem un pas endavant en aquest progrés moral a què jo abans em referia. I hem vist com, malgrat que jo em referia al principi que hi ha hagut un debat modèlic, que ens ha de fer estar orgullosos com a societat, com a país, quan a partir d'una iniciativa ciutadana hem pogut fer un pas endavant i hem debatut tots els pros i contres en aquesta cambra, i ho hem fet de forma tranquil·la, evidentment amb emoció, i evidentment hi ha hagut una càrrega emocional perquè expressem, com deia abans, sentiments, els expressem, clar que sí... Però tinguem clara una cosa: avui aquí hem escoltat arguments, i durant aquests darrers mesos, que no són fruit d'aquest debat, no estan en l'objecte d'aquest debat. S'ha dit que es volien eliminar les corrides de toros perquè no era una tradició catalana; ja ho ha dit el diputat del Grup de Convergència i Unió: i tant, que és una tradició catalana. Però perquè sigui una tradició catalana no vol dir que tingui via lliure. Les tradicions catalanes també poden ser errònies. La pregunta que ens hem de fer és quin valor positiu aporta aquesta tradició, per molt catalana que sigui.

Senyores diputades senyors diputats, aquest és un debat global. Deixin-m'ho dir d'una altra manera: l'abolicionisme no té pàtria. Hem pogut veure com arreu de molts països del món s'està fent la mateixa campanya, la mateixa lluita per acabar amb les curses de toros o amb les curses de braus: a Mèxic, a Venèçuela, a França, a Portugal, en altres latituds molt llunyanes de la nostra.

Per tant, podem dir-ho ben clar: l'abolicionisme no té pàtria. No busquin un debat identitari en aquest sentit. I, si no, anem a l'exemple de les illes Canàries; n'és un exemple claríssim. Fa dinou anys. I precisament va ser un diputat del Partit Popular qui va impulsar aquesta iniciativa per abolir les corrides de toros a les illes Canàries, fa dinou anys. I, per tant, avui resulta que a Canàries sí però a Catalunya no. Ens fa l'efecte que no es pot fer el doble joc, ho dic amb tota la claredat i la contundència, i amb tota l'educació: no es pot fer el doble joc.

Avui, aquesta causa de l'abolicionisme que avui posarem a debat i a votació, estem posant a debat i a votació, senyores diputades i senyors diputats, forma part de la centralitat política de Catalunya. Què és la centralitat política? La centralitat política és aquell espai sociopolític on persones de diferents orígens, de diferents ideologies, de diferents generacions coincideixen en uns valors i a la centralitat política avui, ho hem pogut veure a les enquestes, ho hem pogut veure a tots els sondeigs que s'han fet, a la centralitat política de Catalunya avui hi ha, en definitiva, una majoria –una majoria de ciutadans i ciutadanes– que estan per l'abolició de les curses de braus. Per tant, en aquest sentit, tinguin molt clar –tinguin molt clar– que l'abolició de la tortura avui és un objectiu de la majoria de la societat catalana i avui intentarem plasmar-ho en un canvi de l'ordenament jurídic, aquest és el debat, i, per tant, com ja he dit abans, nosaltres no caurem en provocacions, se'ns ha provocat en aquest sentit, s'ha volgut buscar una confrontació que no és tal, perquè a la resta de l'Estat també hi ha abolicionistes, a la resta de l'Estat, a les comunitats autònomes on avui en dia hi ha corrides de toros, és a dir, a totes excepte Canàries, majoritàriament hi ha també un corrent de persones, i creixent, per l'abolició de les curses de braus. Per tant, no és un argument vàlid, ni pot servir com a provocació per desviar el debat. Però també els diré una altra cosa, avui, i no puc deixar de contestar-ho, algú ha dit que en els anys setanta hi havia més llibertat a Catalunya que avui. La prova que no és veritat, la falsedat de l'argument és que avui podem sortir aquí a defensar-ho uns i altres, als anys setanta ni aquí podríem sortir perquè hi havia una dictadura. Em fa l'efecte que hi ha arguments que cauen pel seu propi pes.

Catalunya, com saben vostès molt bé, ha estat capdavantera en la regulació de la protecció dels animals, ho va ser l'any 1988 amb la Llei de protecció dels animals, ho va ser també amb la modificació del 2003, que prohibia les baralles i els espectacles que suposaven patiment per als animals, i avui, el 2010 tornarem a modificar l'ordenament jurídic per fer un nou pas endavant, perquè com es pot demostrar la legislació evolucionaria, canvia, hi ha un progrés, aquí no hi ha qüestions estàtiques, la societat crea nous consensos, la societat

avança, la civilització crea nous consensos i avui a la nostra societat catalana hi ha un consens majoritari, i avui el plasmarem positivament amb l'ordenament jurídic. Aquest és el debat.

I ens hem de preguntar, finalment, què aporta, doncs, aquesta tradició. Aporta algun valor positiu a la nostra societat? Un espectacle pintoresc de maltractament dels animals en públic aporta algun valor a les noves generacions? La celebració gratuïta i banal de la tortura i de la mort és cultura, és art? Crec que són preguntes que es responen per si mateixes, no cal que ens hi estenguem. Avui ho tenim a tocar, en aquesta cambra podem fer un pas endavant com a societat, podem enviar un missatge al món que la societat catalana evoluciona, progressa moralment, és capaç de debatre civilitzadament, democràticament, posar els arguments damunt de la taula, pro i contra, però arribar a una conclusió, aquest és el missatge que enviarem al món.

Però sobretot, senyores diputades i senyors diputats, pensin-s'ho bé, també enviem un missatge a les properes generacions, a les properes generacions de catalans i catalanes que entendran i miraran enrere i veuran que un dia, un dia com avui, de l'any 2010, aquesta cambra va decidir acabar amb una pràctica de tortura i de maltractament dels animals, va decidir apostar per la vida i pel respecte, va decidir apostar per una societat més tolerant, per una societat capaç de ser més compassiva. Aquest és el pas que avui farem.

Jo vull que sigui conscient si hi ha avui encara algun diputat en aquesta cambra que en aquests moments està dubtant, que sigui conscient del pas que farem i que dintre d'uns anys quan les noves generacions de catalans i catalanes mirin enrere siguin conscients del pas que vàrem fer, perquè el món ens està mirant, senyores diputades i senyors diputats, el món ens està mirant. Avui, més que mai, aquesta cambra és objectiu de molts ciutadans i ciutadanes del món que fan costat a la lluita per l'abolicionisme, que volen que s'acabi aquest espectacle, i avui tenim també una responsabilitat que transcendeix les fronteres de Catalunya, i tant que sí! La nostra responsabilitat és amb la civilització, és amb el progrés; aquest és el nostre compromís. Senyores diputades i senyors diputats fem, doncs, una societat més humana i més responsable. Aquesta pot ser avui la nostra contribució a les properes generacions.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula... *(Persisteixen els aplaudiments.)* Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustrat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Anna Mulà, comunitat animalista, senyores i senyors: «Dorm, petit, la mare et bressa, / cal que creixis ben de pressa; / fes-te fort / per a la mort! / Seràs brau / o de pau? / Seràs carn d'escorxadador / o màrtir nacional? /

Tant se val! / Per un bou / tot és prou./ Ara els somnis, vedelló. Non non, / vine son.» Han sentit la desolació en aquesta cançó de bressol de Pere Quart?

Al torero que va comparèixer li vaig preguntar si ell, que mirava els ulls del toro i el veia perbocant la sang a glops, no n'havia sentit ni compassió, pietat, alguna vegada. Incòlume em va respondre que era un professional, ell, que no havia sentit mai tristesa ni compassió. Vaig pensar en el vedelló condemnat a ser màrtir nacional, un de tants centenars que els matadors executen a les places del món, màrtirs sense bandera ni medalla ni glòria de cap mena. El torero surt de la plaça a espatlles, amb els braços xops de la sang de les orelles d'aquell vedelló que la mare havia bressat de menut. Darrere seu els cavalls arrosseguen el toro exànime per l'arena, no hi ha honor en la seva despulla, només la trista bellesa del minvant de les seves banyes blanques. La carn erta és encensada pel fum dels cigars havans, molt constitucionals, dels concelebrants. «Fes-te fort per a la mort!»

Nosaltres detestem la crueltat gratuïta, jo personalment sento angúnia de la violència, no perquè sóc ecologista, que també, sinó perquè sóc home i perquè sóc socialista a la manera com el socialisme va ser formulat pels clàssics. La causa socialista és la lluita per la causa de la vida, el socialisme transforma les persones per a la pau de l'equitat i les fa rebels a la iniquitat; les fa combatents contra l'acumulació insolidària, dures contra les violències i toves per a la fraternitat; valentes davant d'allò que és de natura injusta. La crueltat i la injusta natura de les corrides de toros és evident i és gratuïta i és endimoniada, contra més estil en el turment més honor i més benefici, més aïcs i més fum d'havà a les graderies.

Les corrides de toros són el gaudi en l'espectacle del turment, són les enrunes colossals de la memòria d'una humanitat que conjurava la por amb la violència, ja fos als circs, als temples o a les places públiques. Avui governem la terra i per mor d'això hi hem contret una aliança que és sagrat de respectar, avorrim la ferida gratuïta infligida als animals o la usura que destrueix els boscos i les aigües i entre nosaltres, ciutadans, hem contret un pacte civil, abominem la sang vessada per causa política o per domini sexual o per qualsevol ambició o desmesura o plaer brut. Restarem impassibles a la celebració del turment d'un animal bell i noble per la brutal satisfacció de veure'l perdent la vida lentament mentre la defensa d'instint escampant damunt l'arena la sang de la força en què la natura l'ha dotat per la supervivència?

En la ILP hi havia molt més que una prohibició, senyores i senyors diputats, hi havia sentit de civilització, de ciutadania, en aquest ja projecte de llei hi ha molt més que una iniciativa popular, hi ha una apel·lació a l'alta cambra on s'expressa Catalunya. Aquest Parlament és cridat a considerar si el nom del poble pot esbarriar-se com l'arena sobre la sang del toro burlat i abatut, si la sobirania i la intel·ligència de Catalunya poden malbaratar-se en aquest hemicicle com es malbarata la força, la bellesa, la vida del toro en el temple circular de la tortura; si el nom del poble pot amarar la capa en què s'emboliquen el negoci i el plaer obtinguts d'un oprobri.

Hem après tant de les compareixences! Per què la civilitat en què ens hem escoltat els uns als altres no ha de ser la mateixa que ara exoneri Catalunya d'aquesta festa que abrusa l'ètica, que espanta la sensibilitat, que encorba la mirada i tanca les parpelles dels ulls intel·ligents? Quin art justifica la inclemència avui? Si tots els diputats i diputades durant les compareixences hem assumit el sofriment dels toros, què ens impedeix de donar el pas que els n'alliberi a nosaltres que podem, car ells no són amos d'aquesta decisió? A Catalunya hi ha una creixent població que pren el compromís de protegir la vida, centenars de milers de persones que se sumen a la custòdia dels animals, del territori, dels paisatges, també a tot l'Estat espanyol creix imparabile el mateix clam. Madrid, centre ideològic dels taurins i temple de la seva adoració, l'assemblea aviat haurà de debatre això que nosaltres debatem avui. Aquest Parlament no ha de fer-se ressò del clam dels seus ciutadans?

Hem internacionalitzat el debat, senyores i senyors diputats, perquè el món pròxim, l'educat en les formes de la democràcia, sent angúnia de la violència; aquest món avui ens observa atent. Quina resposta li darem, la perpetuació d'una barbàrie vestida de lluentons i armada amb l'acer d'una espasa o la lliçó de la tolerància? El criteri dels taurins que exclamen que en els jocs en perill de la vida hi ha part del destí inefable nosaltres responem que ja no som ordes en un món hostil, hem creat els pinzells i les plomes, el cisell i el cel·luloide tot just per conjurar les formes de la salvatgia, per transformar l'instint en bellesa. Just per això no hi havia possible encontre amb els grups protaurins de la cambra; molt de respecte, no possible encontre. Els promotors, els signants de la ILP i nosaltres som a l'antípoda de les seves esmenes. Més de 180.000 ciutadans i centenars d'entitats del món truquen avui a la porta d'aquest Parlament i tusten la nostra consciència perquè abolim el fantasma que s'obstina a provocar el gaudi de la passió baixa en els ròdols d'arena.

No era, ja ha quedat més que demostrat, una qüestió de prevalences territorials, si Catalunya o Espanya, a tal efecte, i molt lamentablement, el Tribunal Constitucional i la caverna uniformista ens han donat altres places on debatre. Afirmem que la llei és una pura qüestió sobre la prevalença de l'ètica humana moderna damunt la tosuda tradició de la crueltat. Quan, encarcarats i rancis, alguns dirigents polítics de la profunda Espanya han volgut fer-ne ells i elles sí un assumpte identitari han comès una immoralitat amb Catalunya i amb els animalistes, i també amb els seus electors.

Aquesta no és tampoc una lluita contra els taurins sinó contra una forma arcaica de concebre l'home en el món, el nostre és un compromís amb la sensibilitat i amb la sensatesa. És per això que el meu grup reconeix el precís esforç de la Plataforma Prou i el testimoniatge actiu de tanta gent que sent respecte i afecte als animals. I jo personalment vull considerar tots els compareixents i agrair-los sincerament el seu saber i la seva actitud molt democràtica. Vull reconèixer cadascun dels companys de la ponència i el lletrat amb qui hem confiat i volem regraciar el treball del Consell de Garanties Estatutàries que ens ha donat finalment confiança i seguretat.

Senyores i senyors diputats, escoltin les paraules d'un d'entre vostès que per sort avui podrà canviar el seu vot, atès que en té la llibertat. Em va escriure fa uns dies: «Em sabrà greu, de veres que t'ho dic, si no aturem definitivament les corrides, tant com me'n sabria si es prohibís d'exhibir els gravats de la tauromàquia de Goya. Tot és bell, Francesc, en aquest món nostre, però mentre els toreros ho són amb ve baixa, Goya ho és amb ve alta.»

L'afamat escriptor Ros i Lasalas va dir: «No hi ha noblesa en el metall de l'espasa sinó en el bronze de les campanes que sonen per l'amor dels esposos. La glòria no és en la sang dels vençuts en el camp de batalla ni en l'orgull dels que vencen sinó en el ball de les roselles que impulsa el vent. El coratge de l'home no és en el seu domini brut sobre la natura sinó en la ingravidesa del seu cos quan dansa, en el gest de la seva mà quan percut un metall, si el seu do fa un sol de música.»

Amb el triomf, senyores i senyors diputats, d'aquesta iniciativa legislativa, que els déus i la seva consciència ho vulguin, s'acomplirà una intensa, llarga esperança. I tots nosaltres, els homes i les dones de Catalunya, els homes i les dones del món, ens alçarem una mica més verticals sobre la terra.

Senyores i senyors diputats, la bellesa del planeta no s'entén sense la bellesa dels animals que el fan fecund. No s'entén, tampoc, sense la lluïssor de la consciència humana observant-los i admirant-los; ni sense la il·lusió dels infants, amant-los.

Escoltin, doncs, la seva consciència, sentin l'emoció moral i deixin que consciència i emoció els impulsin el dit en prémer el botó en el gest definitiu. Dels tres, senyores i senyors diputats, que tenen a l'escó, avui el vermell ho és de sang; l'art i la vida són en el verd. Deixin el roig per a les roselles que perfuma el vent i pintin d'alzina i de romer aquest final de legislatura.

La mare els bressa, senyores i senyors diputats; ara, els somnis.

Moltes gràcies.

(Forts aplaudiments.)

El president

Senyor Rivera, entenc que les esmenes han quedat retirades? *(Pausa.)*

Senyor Luna, també? *(Pausa.)*

Per tant, no queda cap esmena viva.

I, per tant, passaríem directament a la votació del text del dictamen. Havent anunciat els tres... *(Veus de fons.)* Perdó, hem de cridar a votació.

(Pausa.)

Havent anunciat els tres grups parlamentaris que tenien esmenes vives la seva retirada, ens quedaria només la votació del text del dictamen.

Per tant, s'entén que els vots favorables és l'aprovació d'aquesta Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció d'animals.

Cridarem a votació i seguidament procedirem a votar.

(Pausa llarga.)

Ho torno a repetir, no hi han esmenes vives; per tant, només hi ha una única votació, en la qual votem el text del dictamen. Per tant, el vot a favor és l'aprovació d'aquesta modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals.

Comença la votació.

La Proposició de Llei de modificació de l'article 6 del text... *(Forta remor de veus i aplaudiments.)* La Proposició de Llei de modificació de l'article 6... *(Persisteix la forta remor de veus.)* Si us plau! *(Pausa.)*

La Proposició de llei de modificació de l'article 6 del text refós de la Llei de protecció dels animals, aprovat pel Decret legislatiu 2/2008, ha estat aprovada per 68 vots a favor, 55 vots en contra i 9 abstencions.

(Forts aplaudiments.)

————— Modificació de l'ordre del dia

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació..., perdó, el setè punt de l'ordre del dia, ja que el cinquè i el sisè han decaigut.

————— Proposició de llei

d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00078/08)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de Llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries.

Atès el que han sol·licitat tots els ponents, passarem directament al posicionament sobre el text.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

(Pausa.)

El vicepresident segon

Sí, esperi un moment, senyor Homs. Els diputats que es vulguin absentar, si us plau...

Preguem també a les persones que estan al públic que, si volen abandonar l'hemicicle, ho facin ara. I en silenci.

(Pausa.)

Senyor Homs...

(Pausa llarga.)

Bé, donarem primer la paraula a la relatora de la ponència. I per tant té la paraula la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, president. Seré molt breu. Parlo com a relatora bàsicament com a gentilesa del ponent del Partit Popular, el senyor Montanya, que és l'impulsor d'aquesta reforma, d'aquesta proposició de llei. I parlo, també, al mateix temps, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, per donar la posició amb relació a aquesta llei.

Ho faig en un sol torn i al mateix temps per la simplicitat de la llei, perquè crec que ho permet, i perquè les esmenes, a més, estan subscrietes pels sis grups; no sé si això és una novetat, no ho recordo en aquest període legislatiu, però estan subscrietes pels sis grups de la cambra.

Mirin, aquesta és una llei que completa el procediment de tramitació dels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries, tot completant uns buits legals que s'han observat, doncs, en el text de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, que en aquest cas el que fa és incorporar el control dels projectes tramitats per lectura única —aquí teníem una petita discussió amb el Grup de Convergència i Unió, si era necessari o no procedir a completar aquest buit, però sembla que sí, era necessari. I, després, atès que hem incorporat el control de les lleis per lectura única, hem incorporat també el procediment específic per a aquests casos, abreujant sobretot els terminis.

Un altre dels buits que s'havien observat era també la tramitació de les lleis, i dels projectes i proposicions, quan aquesta tramitació es fa en comissió, quan la comissió té delegada la competència legislativa plena.

I, d'altra banda, i és el tercer aspecte que aborda aquesta llei, és salvar una manca de concordança que també s'havia produït entre la regulació de la llei o l'aprovació de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries i la posterior aprovació de la Llei del Consell de Governos Locals, i que afectava el subjecte legitimat per demanar el dictamen.

Hem resolt, per tant, aquestes tres qüestions, amb la qual cosa la llei ara, i per tant la possibilitat de sol·licitar dictamen i el control de les lleis, és absolutament plena i completa.

La veritat és que ha estat sota l'impuls del Partit Popular que hem pogut procedir a aquesta..., diguem-ne, a completar aquests buits, i ho hem fet a més anant una mica més enllà del que el Partit Popular plantejava.

I ha estat molt fàcil; la veritat és que ha estat molt fàcil. L'intercanvi de les consideracions, dels papers amb relació a les esmenes, doncs, ha permès finalment arribar a aquest consens a sis i disposar d'un bon text.

Ho agraeixo, per tant, i ho agraeixo molt als ponents —al senyor Homs, de Convergència i Unió; a la senyora Simó, d'Esquerra Republicana; òbviament al senyor Montanya, del Partit Popular, que és el proposant del projecte; al senyor Bosch, d'Iniciativa per Catalunya Verds - EUA, i al senyor Rivera, del Grup Mixt—; els agraeixo la seva disponibilitat i, a aquestes alçades que estem de la legislatura, també no sé si atrevir-me a dir

la seva amistat. Agraïxo també al lletrat, el senyor Pitarx, el seu inestimable assessorament, com sempre.

Per tant, és evident que votarem a favor d'una esmena que té el suport dels sis grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Santos. Per posicionar-se i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Sí; gràcies, senyor president. Recíprocament corresponc a les mostres d'agraïment i d'amistat que ha expressat –una bona manera, també, d'intentar acabar aquesta legislatura, que serà com sigui, eh?

Perquè mireu quines ironies, no? És a dir, acabarem aprovant una modificació de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, per impuls del Partit Popular, per unanimitat, eh?, el mateix partit o la mateixa força política que tot això ho va portar en el seu moment, doncs, al Tribunal Constitucional. Vull dir que les coses, realment, en la política catalana fan uns tombs bastant, bastant originals, per dir-ho d'alguna manera, no?

Com que això..., de fet, això s'explica perquè té una component clarament tècnica, aquesta modificació legal, no, no té un pes polític, eh?, està clar; si no, no s'entendria ni ens podríem fer entendre davant de la gent.

En qualsevol cas, doncs, expressar, senyor president, el suport del nostre grup parlamentari a aquesta iniciativa, que d'alguna manera ens hem fet també nostra.

I l'agraïment reiterat, doncs, que ha expressat la senyora Lídia Santos el faig extensiu també a tots els portaveus que han participat en l'elaboració i redacció d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Molt bé. Gràcies, president. Serem molt breus, i en altres circumstàncies estaríem fent la intervenció de l'escó estant, però, per circumstàncies personals, doncs, prefereixo dirigir-me a la cambra des del faristol.

En definitiva, podria acabar la meua intervenció, i així ho faré, subscriuint i donant per reproduïdes les dos intervencions que m'han precedit, tant la de la il·lustre senyora diputada Lídia Santos, com la del senyor Homs. Crec que hi ha una coincidència plena que es tracta d'una modificació de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, per adequar-ho, per una part, a la *vacatio legis* existent pel que fa a les tramitacions en lectura

única, i també en la incorporació que es va fer per part dels grups que donen suport al Govern per adequar-ho també a la Llei dels règims locals.

Per tant, res més a dir, sí fer un petit comentari en el sentit que ha sigut el diputat senyor Homs que, evidentment, és una llei de contingut estrictament tècnic o jurídic. Efectivament, això no aixeca passions, però això no vol dir que sigui menys important que la resta de lleis, com la que ens ha precedit. Ahir mateix en vam tindre un exemple, es va aprovar en aquest Parlament, creiem al nostre parer, una importantíssima llei, la de règim jurídic de les administracions públiques i tampoc, doncs, avui els mitjans de comunicació ho reflecteixen enlloc.

Aquesta és una modificació important perquè fa del Consell de Garanties Estatutàries d'aquest alt organisme un organisme més sòlid i un organisme que donarà resposta també a totes les iniciatives que surtin d'aquest Parlament. Res més.

Moltes gràcies, il·lustres diputades i diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Sí, gràcies, president. Per plantejar la postura de Ciutadans en aquesta modificació de llei, que és favorable.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Exhaustit el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació el dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, de 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries.

Aquest projecte de llei requereix en votació final majoria absoluta. Atès que no hi ha cap esmena reservada i que s'ha de votar el text del dictamen directament, els proposo de fer la doble votació en el mateix moment. D'acord? (Pausa.)

Doncs, comença la votació.

La Proposició de llei d'addició de l'apartat 5 de l'article 26 de la Llei 2/2009, del 12 de febrer, del Consell de Garanties Estatutàries ha estat aprovada per 131 vots a favor. Per tant, la majoria absoluta ha estat assolida.

Memòria

de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2008 i el 15 de juliol de 2010 (tram. 264-00002/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2008 i el 15 de juliol de 2010.

D'acord amb l'article 60.8, la memòria de la Comissió de Peticions ha de ser presentada al Ple, i iniciarà aquesta presentació l'il·lustre senyor Antoni Comín, que n'és el president.

(Pausa.)

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, intervenció avui com a president de la Comissió de Peticions. De fet, és..., sempre que he tingut l'oportunitat d'intervenir en qualitat de president de la Comissió de Peticions he començat la meua intervenció dient que era un orgull poder-ho fer, perquè intentaré explicar-los al llarg de la meua intervenció que, efectivament, l'experiència de la Comissió de Peticions al llarg d'aquesta legislatura ha estat una experiència altament –altament– satisfactòria. I espero que la resta de diputats de la comissió, que tindran l'oportunitat d'intervenir, comparteixin amb mi aquesta valoració.

Com vostès saben el reglament de la comissió preveu que es presenti l'informe anual de la comissió davant del Ple. He de començar aclarint que, per l'evolució de la legislatura, no ens va semblar imprescindible fer una intervenció específica per presentar les peticions de l'any 2008 en el seu moment, i, per tant, acumulem el que hauria estat l'informe corresponent a les peticions de l'any 2008 amb el que és l'informe corresponent a les peticions de l'any 2009. I ja, posats a fer, des de la Mesa de la comissió es va considerar pertinent incloure també aquelles peticions, dins de l'informe, que es corresponen a la part de l'any 2010 que ha transcorregut al llarg d'aquest període de sessions. Per tant, d'alguna manera, avui no presentem pròpiament l'informe, tal com preveu el Reglament, corresponent a l'any 2008 o a l'any 2009, sinó que, d'alguna manera, presentem, es pot dir així, un cert informe de legislatura.

Per tant, em permetran que, més enllà d'entrar en els detalls de l'informe, que sí que els donaré algunes dades bàsiques, em permetran que el que faci sigui més aviat, en qualitat de president, una valoració més política, un balanç més polític del que ha representat la comissió al llarg d'aquesta legislatura.

Tanmateix, permetin-me que els doni algunes dades bàsiques que serveixen per resumir la feina de la comissió al llarg d'aquest període. Entre l'1 de gener de l'any 2008 i el 15 de juliol de l'any 2010 s'han presentat un total de 123 peticions davant d'aquesta Comissió de Peticions, de les quals quatre –després m'hi referiré– han estat remeses a la comissió per via electrònica, a través de la denominada e-petició. Això explica, ho entendran els diputats que m'escolten, que la comissió tingui un ritme de treball intens. Crec que és de les

poques comissions del Parlament, per no dir l'única, que es reuneix, ja sigui la seva Mesa Ampliada, ja sigui la seva comissió, setmanalment al llarg de tota la legislatura, perquè és l'única manera de ser capaços de digerir aquesta quantitat important de peticions, 123, com dic, en un període de dos anys i mig, que s'adrecen a la nostra comissió.

No entraré en detalls, però sí que puc dir que, d'aquestes peticions, un 46 per cent han estat adreçades per homes, un 28 per cent per dones, un 25 per cent per associacions o altres persones jurídiques. La procedència geogràfica és prou diversa, i la temàtica de les peticions, doncs, també. La majoria de temes es refereixen a sanitat i seguretat i serveis socials, però també hi ha bastants temes d'infraestructures i transports, temes de justícia, d'educació, de medi ambient i urbanisme, habitatge, cultura, esport, qüestions tributàries, qüestions relatives a la funció pública, etcètera.

Entro ja a especificar algunes de les actuacions més rellevants, més enllà del que és l'estricta tramitació de les peticions, que acabo de resumir estadísticament, algunes de les actuacions més rellevants, com dic, que ha fet la comissió.

De la comissió al llarg d'aquesta legislatura es poden destacar dues actuacions importants: una d'elles és el conveni que es va signar amb el Síndic de Greuges. Per què? Perquè les funcions de la Comissió de Peticions, sense «solapar-se» en absolut –sense «solapar-se» en absolut– amb les de la Sindicatura de Greuges, sí que tenen una connexió i una proximitat. I moltes vegades són els mateixos ciutadans els que no tenen prou clar, i no tenen perquè tenir-ho, quina és la diferència entre les funcions del síndic i les nostres.

La diferència és ben clara: nosaltres rebem aquelles queixes la solució de les quals requeriria una modificació normativa, ja sigui la modificació d'una llei o la modificació d'un decret, mentre que el síndic és competent amb relació a aquelles queixes que es dirigeixen a un mal funcionament o a una mala actuació de l'Administració pública. Per tant, prou diferenciades les competències. El síndic a vegades rep queixes que tenen més a veure amb les nostres i nosaltres rebem a vegades queixes que tenen més a veure amb les seves. I per això vam fer aquest conveni per tal de remetre'ns de manera automàtica entre les dues institucions les queixes que ens arriben de part dels ciutadans. Això ha permès consolidar una pràctica que ja s'estava fent des de feia temps i que funciona molt correctament.

L'altra novetat important que hauríem de destacar és la implantació, podem dir-ho així, de la petició electrònica. Estem molt satisfets, els diputats de la comissió, que aquesta legislatura, a més a més de ser la legislatura de la posada en marxa de la Comissió de Peticions pròpiament dita, hagi estat també la legislatura en què s'ha activat la petició electrònica, perquè això facilita la capacitat dels ciutadans per dirigir-se a la nostra comissió. I en la mesura que la comissió és un instrument de participació ciutadana, de participació directa dels ciutadans davant del Parlament, aquesta petició electrònica facilita, perfecciona, millora, amplia l'exercici d'aquest dret, d'aquest dret de participació directa.

La petició electrònica té pocs mesos de recorregut, però en aquests pocs mesos ja hem comprovat que està sent prou utilitzada per part dels nostres ciutadans. No entro en detall. Saben vostès que les peticions electròniques incorporen una novetat que faciliten les noves tecnologies i és el fet que s'hi poden fer adhesions. El fet d'estar publicades a la web, les peticions electròniques, quan són públiques, són susceptibles de rebre adhesions per part dels ciutadans del nostre país, independentment que les peticions siguin collectives o individuals.

I aprofitaré els minuts que em queden, entenc que em queda encara una estona, de final de la meva intervenció, per fer aquest balanç més polític al qual m'he referit a l'inici de les meves paraules.

Quan vam començar aquesta legislatura, la Comissió de Peticions encara havia de demostrar si efectivament serviria per al que se suposava que havia de servir. Nosaltres hem presumit des d'aquest Parlament, quan hem creat la Comissió de Peticions, quan es va reformar el Reglament del Parlament, que amb la Comissió de Peticions obríem un canal a la participació dels ciutadans davant de la nostra institució, perfeccionàvem la nostra democràcia, perfeccionàvem el nostre sistema parlamentari, acostàvem el Parlament als ciutadans i fèiem una aposta per la proximitat i per la transparència.

I jo crec que represento el sentir dels diputats que han format part de la comissió al llarg d'aquests anys, que ara ja podem dir des de l'experiència, ara ja podem dir en base a fets que efectivament la Comissió de Peticions és aquest òrgan que els ciutadans veuen com una porta oberta per fer servir de manera pràctica, directa, el Parlament per tal de defensar els seus drets. Jo crec que fins i tot un dossier de premsa de la Comissió de Peticions al llarg d'aquests anys en els mitjans de comunicació ens ratificaria aquesta perspectiva, ens confirmaria que efectivament –els mitjans han sabut reflectir-ho– la Comissió de Peticions és vista per l'opinió pública, pels ciutadans, com un instrument útil, com un instrument amic dels ciutadans, al qual ells es poden adreçar i que ells poden fer servir.

I acabo amb el que és la meva reflexió més rellevant. Els membres de la comissió me l'han sentit repetides vegades, però crec que avui correspon traslladar-la al conjunt de la cambra, i, per tant, em permetrà el president que empri un parell de minuts per fer aquesta reflexió final.

La Comissió de Peticions ha aconseguit una cosa de la qual jo particularment em sento molt orgullós, perquè va ser un objectiu molt volgut a l'inici de la legislatura, i és que totes les seves decisions, des de la primera fins a l'última, totes, absolutament totes i cadascuna de les seves decisions al llarg d'aquesta legislatura, s'hagin pres per consens de tots els grups que formen part de la comissió. Per què, això? Per un prurit partidari del consens *per se*? En absolut. Estaríem faltant al sentit de la vida parlamentària si imposéssim el consens com una regla obligatòria perquè sí. El Parlament és el lloc de la confrontació, el lloc del pluralisme, el lloc de la discussió democràtica.

Quina era, doncs, la raó per la qual nosaltres hem volgut respectar aquesta regla no escrita, aquesta regla no

escrita a la qual ningú ens obligava, a la qual no ens obligava cap grup, cap reglament, cap institució? –ha estat una decisió voluntària. Una raó molt senzilla però molt poderosa, entenc jo. I és que nosaltres tenim, si es pot dir així, una funció quasi, es podria dir, i enten- guin-me, parajudicial. Estem valorant casos concrets, de persones concretes, amb noms i cognoms; i moltes vegades podem dir que sí, però moltes vegades hem de dir que no. Per tant, quin era el repte de la Comissió de Peticions?

El vicepresident segon

Vagi acabant, eh?, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Vaig acabant, senyor president. (*Pausa.*) Doncs, acabo amb la reflexió –perdoni'm senyor president–, seré molt breu.

Els deia: quin era, per tant, el repte de la Comissió de Peticions al llarg d'aquesta legislatura? Carregar-se d'autoritat moral, carregar-se d'autoritat moral per poder dir que no quan calia dir que no i per poder dir que sí quan calia dir que sí, perquè estem responant a persones concretes amb noms i cognoms. I la manera de carregar-se d'autoritat moral, la millor manera de carregar-se d'autoritat moral era poder prendre les decisions sempre per consens i no fer partidisme –si em permeten emprar aquesta expressió– en casos concrets, amb persones concretes.

Jo vull avui agrair profundament, fins i tot diria, m'atreveixo a, si em permeten, felicitar els diputats de la comissió, que amb la seva responsabilitat, amb la seva mirada responsable, amb la seva actitud, amb la seva voluntat de treball, amb la seva voluntat d'acord, amb la seva voluntat de consens, han fet possible aquest petit miracle parlamentari que és que per responsabilitat, per sentit institucional, conscients que el més important no eren els nostres interessos com a grups parlamentaris, sinó l'autoritat moral de la institució, en aquest cas l'autoritat moral de la Comissió de Peticions, han sigut capaços de, en tots i cadascun dels casos, trobar la manera de posar-nos d'acord, trobar la manera de decidir per consens. Per tant, com a artífexs –i permetin-me que repeteixi l'expressió– d'aquest petit miracle parlamentari que hem aconseguit, que espero que les properes legislatures, els nous membres de la Comissió de Peticions siguin capaços de repetir, els vull donar sincerament les gràcies en nom meu i de tots els ciutadans que s'han beneficiat d'aquesta manera de treballar. I, per tant, quedi per a les properes legislatures aquesta experiència de la nostra legislatura. Esperem que aquesta cultura s'instauri i aquesta regla no escrita es mantingui al llarg de la història d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, per la seva extraordinària magnanimitat, i gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada Glòria Renom.

La Sra. Renom i Vallbona

Gràcies, senyor president. Un cop escoltat l'ampli balanç de la memòria d'aquests dos darrers anys que ens ha fet el president de la Comissió de Peticions des del convenciment d'haver fet una feina ben feta, des de Convergència i Unió, com a portaveu en aquesta comissió, els vull destacar només dos punts, una petició i una reflexió final: una petició amb una sensible càrrega i component humana i un missatge que va dirigit i que ve dirigit des d'un nombre significatiu de ciutadans, que amb les seves peticions ens fan fer o em fan fer aquí, davant de vostès, una reflexió.

La petició es presenta al Parlament el 6 de febrer del 2007, sota un títol; el títol deia: «Solicitud del dret a ser escoltat en aquest Parlament». En aquesta petició se'ns adreçaven uns pares, uns pares d'un fill discapacitat, amb dificultats de trasllat a causa dels seus greus problemes comportamentals, problemes derivats de la seva malaltia, l'autisme de Kanner. L'objecte de la seva petició es centrava en la negació de la jutgessa a visitar el seu fill en el seu propi domicili per tal de procedir a l'avaluació de la seva incapacitació, la que li corresponia, i que atès, que l'afectat no es podia desplaçar per les seves dependències i per les seves dificultats, la jutgessa va suspendre provisionalment el procés d'incapacitació d'aquest noi i el va deixar en una situació de desprotecció de forma indefinida.

Davant d'aquesta injusta i colpidora situació, la Comissió de Peticions vàrem acordar per unanimitat, tal com deia el president, presentar una proposició de llei al Parlament de Catalunya perquè el Congrés dels Diputats procedís a modificar una llei estatal, amb l'addició d'un apartat a l'article 759 que rectificués precisament les mancances de la Llei d'enjudiciament civil, llei que no explicitava clarament l'obligatorietat del jutge de personar-se al lloc de la residència habitual del discapacitat quan les circumstàncies físiques o psíquiques li impedissin desplaçar-se al jutjat pertinent.

Finalment, i joiosament, aquesta proposta va rebre l'aprovació de les dues cambres perquè es pogués portar a efecte. Per tant, valorem molt positivament aquesta modificació legislativa, que ha servit per millorar amb caràcter general una part de la legislació vigent, i també per garantir que no torni a passar mai més i que cap altre ciutadà visqui una situació d'un patiment tan injust com aquest.

I per cloure aquest primer apartat m'agrada remarcar amb satisfacció que tot aquest procés va culminar el març del 2010 amb l'emotiva compareixença dels pares peticionaris, que un cop més van fer gala d'una gran valentia i responsabilitat, no només vers el seu fill, sinó vers la societat en general.

I el segon element que els vull destacar, la reflexió que els anunciava al principi, fa referència al fet que dins de l'àmbit tributari trobem que dos de cada cinc peticions rebudes aquest darrer any i mig van dirigides a sol·licitar que es facin les modificacions legislatives pertinents per tal de suprimir l'impost de successions i donacions. Aquestes peticions, en el seu conjunt, han estat presentades des de problemàtiques totalment diferents però

amb arguments totalment coincidents, arguments que ens obliguen, al conjunt dels diputats d'aquesta cambra, a reflexionar sobre aquest missatge rebut. Dues de cada cinc peticions és un vertader clam de la nostra societat catalana, que demana la supressió d'aquest impost, que ens diu quines són les seves preocupacions prioritàries i que ens manifesta un sentiment profund que reclama justícia per a les classes mitjanes treballadores, que no han fet res més que treballar, estalviar per a la seva vellesa i per als seus fills i, sobretot, pagar més que en cap altra autonomia.

I finalment només em resta agrair i destacar el bon ambient creat entre tots els diputats, gestors i lletrats, que ha fet la feina no més fàcil, però sí molt més agradable.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Renom. També per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula... (*Veus de fons.*) No? Perdó. En nom del Partit dels Socialistes de Catalunya, té la paraula el senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Serà molt breu, la meua intervenció, i en aquest sentit podrà sortir la senyora Patrícia Gomà, suposo, a fer la seva valoració del que ha estat aquesta Comissió de Peticions.

Miri, jo no em voldria entretenir en els temes que són específics, però sí plantejar..., perquè em sembla que hi ha un aspecte pedagògic que podem tenir en aquest Parlament, després d'haver viscut el que han estat les seqüències, les relacions i els debats que hi han hagut en aquesta comissió d'investigació..., en aquesta Comissió de Peticions –perdó.

Quan es va posar en funcionament aquesta comissió, en certa manera, ens representava una mena d'enigma: l'enigma de com portaríem el que era un procés de participació obert a la ciutadania, obert a la gent i a les persones, i com seríem capaços d'interioritzar-ho nosaltres, de com poder fer la dinàmica de funcionament d'aquesta comissió. La veritat és que els primers compassos que va donar la comissió no han estat exempts d'una certa conflictivitat, i la conflictivitat venia per no entendre profundament quin era el rol que se li volia assignar, a aquesta Comissió de Peticions. Les primeres comissions van ser fins i tot, moltes vegades, la primera o la segona, una certa reproducció dels problemes que hi havien a l'hemicicle, en el debat polític que hi havia en el Parlament de Catalunya i a la societat catalana.

Però afortunadament, en un espai de temps molt ràpid, ho vam corregir i ens vam adonar que la naturalesa de la comissió havia de ser una altra. Havia de ser una comissió que a més de discutir i de confrontar posicions intentés buscar solucions tant als problemes personals com als problemes col·lectius que ens portava la ciutadania, que no ens volien veure discutir, sinó que el que volien veure és adreçar cap a una sortida positiva alguns plantejaments que ens posaven damunt la taula.

Això ha estat així, i en aquest sentit crec que ens hem de felicitar tots plegats, perquè van saber deixar de banda el que és la legítima discussió política, partidària i de confrontació de models i d'idees i de solucions, per intentar trobar solucions específiques i concretes als temes que ens plantejaven les persones. I en aquest sentit jo crec que el balanç que ha fet el president i la intervinent del Grup de Convergència i Unió donen fe que realment se n'han tret fruits molt positius.

Però els voldria comentar, només per acabar, dues coses. Una, que hi han hagut moments des del punt de vista ja no polític, relacional entre nosaltres, sinó personals, realment entranyables, en els quals hem vist persones que estaven convençudes que tenien les seves raons i que venien a explicar-nos-les, i ens les explicaven amb convicció. I, més enllà d'aquesta convicció, que havien estat capaces de donar-nos a nosaltres alguns *inputs*, algunes maneres d'enfocar la vida.

Recordo precisament..., i saben vostès que no ens és permès dir els noms de les persones que han acudit a la Comissió de Peticions, però sí que recordo algun pare específicament, com havia lluitat pels drets del seu fill i com ens deia com havia lluitat ara i abans i ell en la Transició, en la política, al llarg dels anys, i jo crec que va ser un exercici realment exemplar per a tots els diputats i les diputades que estàvem en aquella comissió: com amb la voluntat de lluita d'una persona, de trobar espais, d'obrir finestres a la vida i d'obrir finestres a les possibilitats, doncs, ho podíem tirar endavant.

I, per tant, ha estat enriquidora, per què? Perquè hem trobat consens, perquè hem trobat solució a les persones, i també perquè ens hem enriquit personalment, perquè ens han passat *inputs* de lluita i d'esperit de combat per aconseguir les coses.

I acabo per dir també que ha estat una comissió *sui generis*, és diferent de les altres. És *sui generis* per moltes raons: una, perquè no discutíem; dues, perquè no confrontàvem posicions polítiques i buscàvem solucions, i una tercera, perquè també teníem un president *sui generis* que feia, moltes vegades, tots els papers de la comissió: el de president, el d'intervinent, el d'àrbitre, etcètera. I això també ha estat positiu perquè aquest plantejament desenfadat i autònom i poc convencional i a vegades poc reglamentari, si em permet l'expressió el senyor president de la cambra, doncs, també ens ha permès treballar d'una manera que jo crec que potser seria bo exemplaritzar-la i estendre-la als altres àmbits del Parlament.

D'ara endavant, doncs, futures comissions de peticions tindran segurament un llistó molt alt, però també un full de serveis molt agradable i molt fructífer en benefici dels ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Patrícia Gomà en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, ho hem fet tots nosaltres, però és cert que hem de posar en valor la feina que ha fet aquesta Comissió de Peticions i hem de posar en valor aquesta feina tant en el fons com en les formes.

En el fons, el contingut, les propostes que han sortit, que han sorgit del treball de la Comissió de Peticions són transcendents, han estat moltes. La diputada convergent, senyora Renom, abans feia referència a una modificació de la Llei d'enjudiciament civil, també portarem endavant o ja està fruída la nostra petició, i del nostre treball ja està, doncs, treballant-se en el Congrés dels Diputats, també, una reforma de la Llei d'enjudiciament criminal pel que fa a l'error judicial. És a dir, mesures, moltes, són moltíssimes les peticions que hem analitzat per fer-ne una anàlisi més detallada, però mesures moltes i importants, de la més petita a la més transcendent.

I el contingut és rellevant, però també la forma com hem treballat, el continent d'aquesta Comissió de Peticions. El mètode de treball ha estat molt bo. I ha estat molt bo jo crec que per la predisposició de tots a l'acord. I el rellevant no és que tot es prengui per unanimitat o consens, que també, però el rellevant, al meu entendre, és aquesta predisposició de tots els diputats que hi hem format part perquè arribem a acords, i la predisposició també de tots a ser resolutius. Hem treballat amb eficàcia i hem anteposat el pragmatisme, el possibilisme, i d'aquí que hagin pogut, doncs, sortir moltes mesures.

I, per últim, també voldria mencionar la incorporació de les noves tecnologies. La Comissió de Peticions és pionera d'aquest Parlament de Catalunya en la incorporació de les noves tecnologies. Sabem que el Parlament i el seu president, doncs, ens han recolzat. Evidentment, per tots és coneguda, doncs, la implicació del president de la cambra amb la incorporació de les noves tecnologies en aquesta cambra, però la comissió ha estat la pionera d'incorporar el mètode més efectiu, més eficaç de participació ciutadana, el mètode més efectiu i eficaç d'implicació dels ciutadans de Catalunya en els afers públics, en els afers del seu país. I crec que això, doncs, també, amb el seu granet de sorra, el seu treball és fruit de la Comissió de Peticions.

I, per últim, ja, doncs, els agraiments. S'acaba la legislatura, aquesta és la darrera de les memòries que presentarem o que debatrem, i, per tant, els agraiments, i molt sentits i molts afectuosos, a tots els companys, diputats i diputades d'aquesta comissió; el senyor Comín, que ens ha presidit, amb totes les dificultats que a vegades entranya, doncs, presidir una comissió tan complexa; li agraeixo molt, i ell ho sap, doncs, el treball que ha fet, el senyor Ferran; per part de Convergència, la senyora Renom; també, el senyor Pelegrí, com a vicepresident durant un llarg temps de la Comissió de Peticions; per part del Partit Popular tant el senyor Luna com especialment la senyora..., ai, perdó, senyor López, Rafa López... –lapsus–, com la senyora Pajares, amb la qual hem treballat, doncs, molt cordialment; el senyor Pané, d'Iniciativa, i el senyor Domingo en una primera etapa, doncs, del Grup Mixt.

Però també molt especialment al meu company de grup, el senyor Freixanet, secretari de la comissió, i molt especialment a una diputada, companya també del meu grup parlamentari, que, no essent membre de la comissió, en un moment en què jo vaig tenir, doncs, una punta de feina, una comissió d'investigació que em prenia moltes hores de treball, va acceptar voluntàriament cobrir-me en aquell temps i durant uns mesos, doncs, de molt bon grat va fer tota la feina que m'hauria pertocat a mi, per tant, l'agraïment a la Marina Llansana, la meva amiga i companya de partit.

I, per últim, l'agraïment als lletrats d'aquesta comissió. En primer lloc, al senyor Bayona i ara al senyor Domínguez. Han fet una feina extraordinària, perquè aquesta és una comissió diferent i els lletrats s'hi han d'implíc i molt, i també s'hi han d'implíc i molt els gestors d'aquesta comissió, i molt especialment, doncs, una abraçada i un reconeixement a l'Elena, que ens ha ajudat moltíssim.

Per tant, fins a la propera legislatura, que la nova Comissió de Peticions de la propera legislatura tingui la mateixa sort que la que ha tingut l'actual.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor Comín, il·lustre diputat president de la Comissió de Peticions, certament podem dir que davant d'aquest balanç que avui s'ha presentat avui i que queda reflectit en la memòria de la Comissió de Peticions, la comissió penso que està consolidada.

Aquesta comissió, que vostè molt bé ha explicat, va iniciar la seva feina durant la passada legislatura, en concret durant l'últim any, arran del canvi de Reglament del Parlament, podia haver estat una comissió d'aquestes, si em permeten l'expressió, que en l'àmbit estudiantil diem que és una assignatura Maria, i, en canvi, haig de dir que no ha estat així, no?

Em permetran també que faci una mica de publicitat perquè això va ser una petició del nostre grup parlamentari amb el ponent en aquell moment del nou Reglament, que era el senyor Sirera, de demanar aquesta comissió igual o similar que moltes altres comissions de peticions que estan en altres cambres legislatives. Vostè ho ha explicat molt bé i penso que la resta de diputats també així ho han expressat, no? És una comissió que acorda les seves decisions per consens i el consens no vol dir cap altra cosa, i tots vostès ho saben, que treball, treball i temps, i moltes ganes de resoldre les coses, i moltes ganes d'actuar en benefici de la ciutadania.

Jo només voldria afegir que la nostra voluntat sempre ha estat la de no crear falses expectatives i la de no crear aquestes falses esperances davant dels expedients, davant de les peticions que totes les persones ens feien arribar, no? Perquè, a més a més, moltes d'aquests expedients,

d'aquestes peticions no eren de la nostra competència, però, fins i tot, no sent del nostre àmbit competencial també hem dit que hem fet feina, no? Per exemple, ho recordava la senyora Gomà i ho recordava vostè mateix, amb la revisió de l'error judicial, que ara s'està veient en el Congrés dels Diputats, que vam portar, doncs, a un debat, entenc jo que de calat, i a més amb unes compareixences, doncs, realment interessants que van fer que tota la comissió, tenint opinions diferents, al final acabéssim consensuant un text que pensàvem que el que feia era beneficiar, no tan sols al ciutadà que ens va presentar la seva demanda, sinó també la resta de ciutadans de Catalunya.

Penso que és *de recibo*, com es diu en castellà, y que *es de obligado cumplimiento*, no?, que agraiem la feina als lletrats de la comissió i als gestors, perquè sense la seva ajuda no hauríem pogut tirar cap endavant tota la feina; i a més a més també al departament d'informàtica, que ens van ajudar moltíssim amb el tema de les peticions, peticions que ha començat ara la seva *andadura*, no?, *su andadura*, i que fa que les noves tecnologies o que fet ús de les noves tecnologies ens apropem al ciutadà, que penso que bona falta ens fa.

Per acabar, i penso que tothom també ho ha fet, jo crec que hem de reivindicar la nostra feina, la feina que ha fet aquesta comissió, no personalment, sinó de tots els grups parlamentaris. El senyor Ferran ens deia que podia haver estat un enigma. Jo deia que podia haver estat una «maria». Realment no ha estat així, ha estat una comissió de pes i, si em permeten l'expressió, doncs, té un *empaquetament parlamentari* prou important com perquè la propera legislatura els diputats que la portin, que la portin i que en siguin els responsables, doncs, segueixin amb aquesta feina que nosaltres hem encetat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Em deia el senyor Comín, el president de la Comissió de Peticions, que ell no ha tingut temps en la seva intervenció de donar les gràcies, sentides, als lletrats i als gestors. Acompleixo amb la seva petició a la qual ja m'hi sumo jo directament, i tant vostè com la resta dels membres i com jo mateix, de la Comissió de Peticions ho fem a més a més carinyosament, perquè sabem el molt que han treballat.

Senyor president, senyores i senyors diputats, no està escrit –no està escrit–, la qual cosa no vol dir que no hagi succeït, però al setè dia, mentre la divinitat descansava, el poble es va posar en marxa i va veure que tenia poca estructura arquitectònica ell mateix i va decidir que crearia la democràcia. Al vuitè dia va mirar la democràcia que havia creat al setè i es va adonar que estava bé, però que li faltava teulat i, segurament, fonaments. I aleshores va decidir que crearia el parlamentarisme i els parlaments. Se'ls va mirar, una vega-

da creats, i va decidir que estava bé, però es va adonar que les portes eren massa altes i que hi havia massa reixes, i que el poble que havia creat la democràcia i els parlaments segurament tenia una certa prevenció d'entrar dins dels temples del parlamentarisme. Així és que al desè dia va decidir que crearia les estructures per a l'efecte, per a l'orella, per a la mirada, per a la paraula, per a la companyia, per a la solidaritat d'aquells que entre el poble exercien la política i els ciutadans i les ciutadanes que esperaven de la política, més enllà d'una il·lusió, certament una resolució. Així és que el poble, al desè dia, va crear la Sindicatura de Greuges, va crear la iniciativa legislativa popular i alguna cosa tan bonica com la Sindicatura de Greuges o la ILP, la Comissió de Peticions.

He dit alguna vegada que la Comissió de Peticions, creada al desè dia, és segurament la part més delicada del Parlament. No sé si avui que hem vist com triomfava una iniciativa legislativa popular puc dir exactament això, però certament una part molt delicada del Parlament i amb vocació de ser delicada. No hi ha res més important per a un ciutadà o una ciutadana que aquells en qui ha dipositat la seva sobirania escoltin les seves dificultats i atenguin els camins de solució que el mateix ciutadà o ciutadana decideix.

Justament, la Comissió de Peticions fa això, i no hi ha res, per a una persona que exerceix la política, de tan dolç, de tan amable, de tan agraït com poder escoltar els seus ciutadans i les seves ciutadanes, perquè sap que li alleugereix el pes de l'ànima, però sobretot perquè es dignifica escoltant.

No hem només escoltat en la Comissió de Peticions, com ja ha quedat palès en les intervencions anteriors, hem gestionat i molt. I crec que hem fet molt bones coses, fins allà on les hem pogudes fer i l'Administració ens hi ha ajudat, però no poca gent, i crec que hem donat molt de crèdit en aquest Parlament. I crec que en uns moments tan difícils hem donat també una mica més de credibilitat als polítics i a les polítiques en l'exercici de la seva responsabilitat.

No em queda altre missatge que els missatges de gratitud. I, en efecte, vull agrair a totes les ciutadanes i a tots els ciutadans, molts centenars, que han confiat en nosaltres, en aquest Parlament i en la seva Comissió de Peticions, just aquesta confiança i que dipositessin esperança en nosaltres.

Vull agrair als diversos departaments de la Generalitat de Catalunya perquè en tot moment, sempre i molt generalment puntualment, ens han contestat els informes que nosaltres els demanàvem. Sabem això l'esforç que ha significat per a molts treballadors i moltes treballadores i també l'exercici de responsabilitat política dels consellers i de les conselleres.

Vull donar les gràcies al síndic de greuges, perquè efectivament va tenir l'atenció, i puc dir-ho clarament, també, la intel·ligència d'establir un conveni amb la Comissió de Peticions a fi que ens poguéssim complementar en favor de la ciutadania que més ens necessita.

I volia acabar donant les gràcies sentides, perquè ha estat una extraordinàriament agradable experiència, a les

meves companyes i als meus companys de comissió. A tots. I molt especialment al president, que ha sabut portar-la extraordinàriament bé. I naturalment als lletrats i als gestors. I en definitiva a tota aquesta ciutadania que, coneixent o no la Comissió de Peticions, sap que aquí té una orella, que té una espatlla, però que també té un múscul per treballar a favor d'ella i per fer-la una mica més feliç. Aquest és l'objectiu de la Comissió de Peticions, i crec que a algunes persones les hem pogut fer una mica més felices.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula en nom del Grup Mixt el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados i diputadas, ilustre presidente de la Comisión de Peticiones, quiero poner de manifiesto, en primer lugar, que un cuerpo creado con poca nutriente pero con las bases suficientes, que en el Reglamento se pone la semilla, ha empezado a crecer, ha cogido volumen y cuerpo, de manera que tal como inició la legislatura no tiene nada que ver tal como la termina. Esa es una obra de todos los integrantes de la comisión, y fundamentalmente de los letrados, de los gestores, que han permanente ilustrado a los diputados, y fundamentalmente en esta última fase por parte del presidente impulsor de la tarea, al que se le ha de reconocer el buen trabajo.

En esta línea quiero señalar algunas cosas de la comisión. Aquí algún diputado ha hablado de «comisión sui generis». Efectivamente, es una comisión excepcional. Y es una comisión excepcional en la medida en que tiene una composición peculiar, no hay ninguna otra que tenga dos integrantes de cada grupo parlamentario; tiene una forma de trabajo también peculiar, no hay ninguna otra que tenga un reglamento específico creado ad hoc, y el funcionamiento, demoledor para los grupos parlamentarios pequeños.

En este sentido, he de decirles que lo que es una virtud para algunos, es decir, el hecho de que se establezca una periodicidad casi semanal, para los grupos que no llegan a los tres integrantes o que están en los tres integrantes, realmente les ha supuesto un auténtico calvario. De ahí que podamos señalar que en la medida de las posibilidades se ha aportado nuestro grano.

Y desde luego sí hemos obtenido mucho jugo de la comisión. Y quisiera hacer mención a un aspecto que en especial a este diputado le sirve de mucho. Fue precisamente una petición llevada a cabo a la Comisión de Peticiones, en concreto la reforma de la Ley de prevención y extinción de incendios en relación con la edad de los bomberos, la que motivó una proposición de ley del Grupo parlamentario Mixto en su momento, y que finalmente, después de un digamos arduo trabajo, itinerario parlamentario, se ha concretado en una ley de esta cámara. Es decir, tiene su origen, esa ley, en una petición de un ciudadano que la cursó en su día.

Creo que en todo caso aquí se ha hecho referencia a que existe un importante número de ciudadanos, de personas, físicas y jurídicas, que se han dirigido a la comisión haciendo uso de su derecho a remitir una petición a la cámara; petición que se ha concretado en actividad parlamentaria o en el celo, la petición, en el celo a la Administración, mediante la canalización de las peticiones, para que den traslado a los peticionarios de las razones por las que se han denegado determinadas actuaciones, o bien la necesidad de modificar alguna norma menor, un decreto o una orden, o una norma mayor como es la ley.

En todo caso, sí que quiero hacer valer aquí la importancia de hacerla un instrumento más útil todavía, y para eso es necesaria una mayor publicidad. Realmente nos podemos sentir satisfechos del número de peticiones, pero todavía es insuficiente, en la medida en que, por ejemplo, en el Parlamento Europeo, la Comisión de Peticiones, del derecho de peticiones, del Parlamento Europeo tiene realmente un peso grande. Y yo creo que aquí tenemos que llegar a un volumen más importante, puesto que realmente es una canalización trascendente de los intereses de los ciudadanos.

Y hay un aspecto claro, que es que fundamentalmente aquí no existe el silencio administrativo; todas las peticiones se responden –yo creo que eso es determinante–, aun cuando algunas de ellas sean un mero desahogo. Y quiero señalar la importancia que tiene para una persona acudir al Parlamento, pedir, aun cuando en definitiva lo que está haciendo es expresar un desahogo.

Quiero (*se sent un telèfon mòbil*) finalmente, con este ruido de fondo, llegar al capítulo de los agradecimientos. Y los agradecimientos a los letrados, a los compañeros diputados. Y fundamentalmente también a la persona que en el grupo parlamentario, en mi caso..., al asesor del grupo parlamentario que me ha ayudado en tantas ocasiones para la Comisión de Peticiones y para otras tantas comisiones. Por eso quiero hacer una última mención, en una de las últimas intervenciones en esta cámara, al asesor del grupo parlamentario, al señor Carlos Silva, al catedrático de inglés Carlos Silva, que probablemente volverá a su función, porque desde luego sin él mi tarea en este Parlamento hubiera sido mucho menos cómoda, mucho menos efectiva y también mucho menos grata.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, moltes gràcies. Queda acabat aquest novè punt de l'ordre del dia.

I tot i que no hi ha votació hem de cridar a votació perquè s'han demanat un seguit de canvis a l'ordre del dia que hem de posar a consideració del plenari.

(*Pausa llarga.*)

Senyores diputades, senyors diputats, hem acabat el punt novè de l'ordre del dia.

Alteració de l'ordre del dia

I abans de continuar, s'han produït tot un seguit de circumstàncies que fan que hàgim de recompondre aquest ordre del dia.

En primer lloc, comunicar-los que hi ha un escrit del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb el qual retira de l'ordre del dia les interpellacions que havia presentat i la moció.

Interpel·lacions

al Govern acumulades (tram. 300-00304/08, 300-00305/08, 300-00306/08) (retirades)

Per tant, tres interpellacions, que són sobre la situació econòmica, el soterrament de la línia elèctrica de molt alta tensió i la retallada d'inversions, queden retirades.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 302-00253/08) (retirada)

I la Moció sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària també queda retirada.

Per un altre cantó, dos grups parlamentaris han demanat que el punt desè, que és el que havíem de tractar en aquests moments, que és el de l'elecció dels membres del Consell Assessor del Síndic per a la Prevenció de la Tortura se substanciï aquesta tarda.

Per altra part, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha demanat que el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió del Palau se substanciï immediatament i sense solució de continuïtat en el dia d'avui.

Modificació de l'ordre del dia

I finalment hi ha una altra demanda, també, de tres grups parlamentaris, que demanen la modificació de l'ordre del dia per tal que el debat i votació del Dictamen del Consell de Garanties Estatutàries al Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya sigui inclòs en l'ordre del dia de la present sessió plenària.

Per tant, tenint en compte que el termini d'esmenes a aquest projecte acaba aquest vespre, hauria d'anar a la sessió de demà al dematí.

Ja sé que són moltes coses, però hem d'anar pas a pas.

Un cop retirades les interpellacions i les mocions, votaríem en primer lloc si passem el punt que és el dels membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura a la tarda, que és la demanda precisa que s'ha fet per part dels grups parlamentaris d'Iniciativa i d'Esquerra. Queda clar? (*Pausa.*)

Doncs, comença... (*Veus de fons.*) Perdó? Per assentiment es pot fer? Sí? (*Pausa.*)

Doncs, aquest punt queda passat a la tarda.

Seguidament, posarem a votació la demanda que fa el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Irregularitats Detectades en la Gestió sigui substanciat immediatament.

Posem a votació aquest punt.

Comença la votació.

Aquesta petició no ha estat acceptada per 59 vots a favor, 68 en contra i 2 abstencions.

I finalment votariem la incorporació a l'ordre del dia del Projecte de Llei d'ús dels mitjans electrònics al sector públic de Catalunya, un cop emès el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i acabat el termini de la pròrroga, que acabarà aquest vespre.

Votem, també? (*Pausa.*)

Doncs, comença la votació.

Aquest punt queda incorporat a l'ordre del dia per 68 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Amb la qual cosa en aquests moments el que farem serà substanciar una interpellació, concretament la del Grup Parlamentari del Partit Popular sobre la crisi econòmica, que és el punt número 12; aquesta tarda veuríem el control del Govern, l'elecció dels membres de la comissió del síndic, de la tortura, les dues mocions, i per a demà quedarien la comissió d'investigació i la llei que hem incorporat a l'ordre del dia. (*Remor de veus.*)

Per tant, anem al punt dotzè de l'ordre del dia... (*El Sr. Pujol i Ferrusola demana per parlar.*) Senyor Pujol?

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí, senyor president; només per intentar aclarir com queda finalment aquesta sessió plenària...

El president

Ho acabo d'explicar, senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Sí. Només per intentar-li fer una petició amb relació..., saber si té alguna lògica fins i tot legal; també torna a ser molt nou que una sessió plenària perdi continuïtat.

I intentar-li transmetre, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor president, que no té cap lògica parlamentària el que estem fent. No en té cap. No en té cap el continuat canvi d'ordre del dia, no en té cap incorporar punts de l'ordre del dia, si no és que responen a una injustificada..., a injustificades presses i a una raó només de nerviosisme i de quelcom inexplicable per part dels membres del tripartit. (*Remor de veus.*)

Senyor president, no havia passat mai..., i ho dic perquè aquesta tarda passarà, eh?, que anul·larem sense cap sentit la sessió plenària, per la comoditat, pels nervis

(*rialles i remor de veus*) o per les presses d'un final de legislatura absolutament esperpèntic, senyor president.

Els demano que en aquest sentit mirin si legalment hi ha algun precedent que doni explicació al fet que la sessió plenària s'interrompi a això, és a dir, a quarts de sis de la tarda, com a molt tard.

El president

El Reglament del Parlament preveu el funcionament de les sessions plenàries de manera clara. Dir-li també que, com vostè sap, l'ordre del dia s'inicia d'una manera i que en aquesta legislatura ha sigut sovint que s'han canviat ordres del dia. Evidentment, aquesta presidència i aquesta Mesa (*remor de veus*)... —em permeten, senyors diputats?—, aquesta presidència i aquesta Mesa no determinen l'ordre del dia, és la Junta de Portaveus, i després els canvis que hi han, començant per aquelles lleis que s'incorporen a l'ordre del dia i que després van al Consell de Garanties Estatutàries i, per tant, decauen, i això fa canviar absolutament tots els plans, per exemple.

Per tant, en aquest sentit, el que intentem des de la Mesa és posar ordre a les demandes que hi han hagut, i, per tant, si hi han hagut retirades de punts, hi han hagut demandes de posposició de punts i hi ha una llei que s'ha de veure demà i, a més a més, un punt que s'ha demanat explícitament per majoria que sigui demà, el que fan aquesta presidència i aquesta Mesa és intentar ordenar això.

A partir d'aquí, els precedents hi són, el Reglament és molt clar en aquest sentit, no hi ha cap norma legal que impedeixi suspendre una sessió a les sis, a les set o a les vuit —ja veurem a quina hora acabarem, senyor Pujol— de la tarda i començar demà al dematí, com està previst.

Per tant... En tot cas, hi insisteixo que de vegades vostès traslladen un debat a aquesta Mesa quan és un debat entre els grups parlamentaris i és l'ordre que, d'alguna manera, ha provocat tot un seguit d'actuacions de tots els grups parlamentaris per acabar on som.

Alguna qüestió més? (*Pausa.*)

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a lluitar contra la crisi econòmica (tram. 300-00303/08)

Doncs, continuem amb l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les mesures per lluitar contra la crisi econòmica. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Josep Enric Millo.

(*Pausa.*)

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, interpel·la el Grup Parlamentari Popular català amb relació a la situació econòmica de Catalunya novament. Honorable conseller, ni vostè ni jo ens pensàvem que avui a la una del migdia estaríem substanciant aquesta interpellació, però els esdeveniments que s'han produït avui són prou coneguts, fan que

aquesta interpellació la puguem debatre ara. A mi personalment em sembla molt bé. Mentre als passadissos del Parlament encara hi ha gent, alguns, que celebren, doncs, certes prohibicions a casa nostra, altres estan preocupats, com hem vist avui, perquè certs temes es puguin debatre més o menys i puguin tenir més reflex a la premsa o no, ara parlarem d'un tema que possiblement a tots aquests que acabo de descriure ara no els interessi gaire, però em penso que és, fonamentalment i finalment, el tema que més preocupa la gran majoria dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és la situació econòmica en què viuen.

Senyor conseller, vostè sap que el nostre grup parlamentari porta en aquesta legislatura ja una llarga llista d'interpellacions, de mocions, de debats substanciats en aquest Ple que parlen sobre la situació econòmica. També han estat motiu de debat els pressupostos de cada un dels anys d'aquesta legislatura, en què vostè recordarà perfectament com la nostra posició ha estat habitualment crítica, especialment en allò que feia referència al que nosaltres advertim com el perill de l'increment del dèficit públic a Catalunya i, per tant, l'acumulació d'un deute que finalment hipoteca el futur de les nostres famílies, no només el de la hisenda pública catalana, òbviament, sinó, finalment, el d'aquells que ho han de pagar amb els seus impostos, que són les catalanes i els catalans.

No faré ara la llarga llista de debats que hem tingut, vostè els recorda perfectament. Però, si ens posem a parlar una altra vegada de la situació econòmica, jo podria tenir la temptació d'insistir en temes que ja hem tractat, com la situació en què viuen les petites i mitjanes empreses, la dificultat que tenen per accedir al crèdit..., doncs, no, no ho faré. O podríem parlar, per exemple, dels prop de 700.000 catalans que voldrien treballar i no poden, com el Govern afronta aquesta situació; tampoc ho faré. O podríem parlar, per exemple, de la necessitat de fer una política fiscal moderada, de reducció de la pressió fiscal, que faciliti la recuperació econòmica, que ajudi les empreses a superar la seva situació en aquests moments; tampoc ho faré.

No li parlaré de cap d'aquestes coses que són essencials i que són elements fonamentals en la crisi econòmica en aquests moments, perquè n'hi ha un, d'element, que és el que vull que ocupi o ens agradaria que ocupés la interpellació d'avui, que no hauria de ser el principal element en una crisi econòmica, però que, lamentablement, a Catalunya s'ha convertit ja en aquests moments en el principal problema que impossibilita, que dificulta enormement la recuperació econòmica. I és que el Govern de Catalunya, que hauria de ser qui tingués la capacitat d'implementar mesures i accions per ajudar a sortir d'aquesta situació de crisi econòmica, és precisament el que en menys disposició està de fer-ho, perquè és qui es troba en una situació més complicada, més deteriorada, més crítica des del punt de vista de la situació de les seves finances públiques. I és en aquest sentit que li volem plantejar aquesta interpellació.

Parlem, per tant, de quina és la situació econòmica de la Generalitat de Catalunya, aquella que hauria de ser la principal promotora de les mesures per sortir de la crisi

que hem vist al llarg d'aquests debats, que no han aconseguit precisament reeixir ni han aconseguit els resultats que hauríem volgut i desitjat.

Per tant, si parlem de la situació econòmica i financera de la Generalitat de Catalunya, senyor conseller, m'agradaria situar aquesta interpellació en quatre ítems molt concrets. Primer, el que fa referència al nou endarreriment en els pagaments a proveïdors del Govern de la Generalitat i al rumor que circula –i, evidentment, no som nosaltres qui volem alimentar rumors, però per això utilitzem aquesta interpellació per fer-li la pregunta– que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en aquests moments, és que no pot pagar els deutes que té, no pot atendre les seves necessitats; estem segurs o estem convençuts, si més no, que això no deu ser així, però alguns elements ens fan pensar o ens fan témer el pitjor. El segon punt sobre el qual volem basar aquesta interpellació és sobre l'endeutament històric de la Generalitat; hem conegut darrerament les noves xifres quant al deute de la Generalitat, i li volem parlar d'aquesta qüestió. També, en tercer lloc, volem conèixer quina és la seva opinió i què està fent el Govern de la Generalitat davant d'aquesta dificultat enorme que troba a l'hora de col·locar el deute en els mercats internacionals. I finalment amb relació també a un element que ens sembla que és important, malgrat que vostè un dia em deia que no ho era pas tant, sobre el retorn d'aquests diners rebuts per part del Govern de la Generalitat en matèria de bestreta de finançament i que en aquests moments, a causa, doncs, de la minva dels ingressos de la Generalitat i del dèficit que té, per tant, es veu obligat a retornar.

En primer lloc, sobre el tema dels pagaments, el Govern ja ha ajornat per dues vegades –el juny i el juliol– el pagament dels concerts sanitaris, per exemple, no? Aquest ajornament posa en perill el model sanitari català, basat en bona part en la col·laboració dels centres privats, com vostè sap perfectament. El nou endarreriment de la Generalitat posa en perill la viabilitat de molts centres; els treballadors comencen a tenir nòmines pendents de cobrar. Són treballadors que també han assumit, sense ser funcionaris i sense tenir la mateixa seguretat en els seus llocs de treball, la retallada dels sous que ha aplicat el Govern Zapatero, i també el seu propi Govern.

Nosaltres entenem que contenir la despesa no té res a veure amb deixar de pagar o pagar tard, i vostès tinc la impressió que estan confonent contenir la despesa, és a dir, l'austeritat l'han confós amb no pagar o pagar tard. Això no és austeritat; això és mantenir la despesa i no pagar, eh? Són coses molt diferents.

No som partidaris, com deia fa un moment, de fer-nos ressò dels rumors, però, en tot cas, el que sí que voldríem és saber quin és l'estat real de les finances de la Generalitat. La Generalitat pot pagar les nòmines? Les podrà continuar pagant, o no? La Generalitat pot continuar pagant els seus proveïdors, o no? Si hi ha tensions de liquiditat –i, pel que sembla, n'hi han–, són problemes realment de liquiditat que tenen solució a curt termini, o és que el Govern deixarà de pagar?

Conseller, els darrers anys que ha exercit vostè de conseller d'Economia, pressupost darrere pressupost, sem-

pre ha tractat l'oposició amb un cert menysteniment. Els nostres advertiments i els avisos a la prudència i a la prevenció eren menystinguts habitualment per vostè, i ara, al final de dues legislatures, els comptes de la Generalitat presenten l'estat que presenten i el responsable d'això no és altre que el Govern i, de fet, vostè, com a màxim responsable de la política econòmica d'aquest Govern.

En segon lloc, amb relació a l'endeutament de la Generalitat i les seves empreses. En aquest final de legislatura, a part de tenir problemes per pagar, d'augmentar el termini de pagament fins als noranta dies de mitjana, resulta que estem més endeutats que mai, el Govern tripartit ha batut tots els rècords: tenim ja un deute acumulat de 34.079 milions d'euros. Per cert que les xifres que la Generalitat fa públiques mai coincideixen amb les del Banc d'Espanya, però aquestes que dono són de vostès; per tant, no pot dir que no siguin certes, segurament.

La realitat és que l'any 2003, quan vostè va ser nomenat conseller per l'honorable president Maragall en aquells moments, es va trobar un endeutament de 13.500 milions d'euros –vostè ho deu recordar–; això representava un 9,2 per cent del PIB. Avui, quan el tripartit té ja els dies comptats en la recta final de la legislatura, ens deixen vostès un forat, un deute acumulat de més de 34.000 milions d'euros; això és el 17,4 per cent del PIB. Els ciutadans han de saber que suposa un deute de 4.550 euros per persona.

I ara vostè es converteix en el principal defensor de la lluita contra el dèficit. Ahir el vàrem escoltar atentament, les seves declaracions, sortint de la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, on el conseller de Catalunya es convertia en el principal defensor de la lluita contra el dèficit, mentre aquí, any rere any, li hem demanat que prenguéssim mesures, hem advertit sobre aquest perill, i vostè ens deia que nosaltres estàvem equivocats.

Tercer: dificultats per col·locar el deute als mercats internacionals. Els darrers mesos, el deute de la Generalitat ha vist rebaixada la seva qualificació; això ho hem vist tots amb preocupació. Sé que em dirà que el que paguem..., el deute és més barat que el que pagaven el 2008; però és que el 2008 el tipus d'interès oficial estava al 4,25 per cent i el pagàvem al 4,58, i ara està a l'1 per cent i el paguem al 3,3 de mitjana. Per tant, no fem trampes i diguem les coses pel seu nom.

Recentment, vostè va fer una ronda pel món per col·locar deute en els mercats internacionals i, en especial, en el mercat asiàtic. La resposta sembla que no ha estat precisament molt bona i l'emissió de deute per al mercat asiàtic s'ha hagut de suspendre. El mateix ha passat amb el préstec sindicat de 1.000 milions que volia demanar la Generalitat, i sembla que tampoc s'ha pogut assolir. En definitiva, aquí només es col·loca el deute si es paga molt car, i d'això algú n'és responsable.

I, per acabar, quart punt: liquidació del finançament. Finalment, a la darrera part de la interpellació li plantejo una pregunta molt concreta. És un problema que afecta totes les comunitats autònomes, com vostè molt bé sap, crec que amb excepció de la Comunitat Autònoma de

Madrid; penso que la gestió econòmica i financera del Govern de Madrid és una mica millor que la nostra, no tenen aquest problema. Els darrers dos anys, hem rebut més de l'Estat del que ens pertocava i ara hem de tornar els diners que hem cobrat de més. Aquesta xifra s'estima que pot arribar als 6.400 milions d'euros també per tenir en compte la caiguda de l'IVA i l'IRPF del conjunt de la recaptació.

Aquest és un cas més del que nosaltres li advertíem i vostè no ens feia cas. Vostè ha gastat tot el que arribava i més, i ara hem de tornar els diners i hi haurà problemes per pagar i, alhora, mantenir l'estructura i els serveis que presta la Generalitat. Vàrem parlar també d'això quan vam tenir el debat sobre el nou model de finançament del nou Estatut (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i li vàrem advertir que el que ens estava explicant no es corresponia amb la realitat i que podia acabar passant el que finalment ha acabat passant.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

Acabo, doncs, senyor president. No ens agrada ser profetes, però, realment, del que li hem dit que passaria al que finalment ha acabat passant, lamentablement, la distància és molt i molt petita. Ens agradaria saber què en pensa el conseller, de tot plegat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Senyor president. Senyor diputat, miri, el tenor literal de la seva interpellació és exactament: «Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a les mesures de lluita contra l'actual crisi econòmica?»

Voldria recordar-li que em va formular una interpellació el dia 30 de juny de l'any 2010 que deia exactament: «Quin és el capteniment del Govern pel que fa a la crisi econòmica i els seus efectes i les mesures adoptades per afrontar-los a Catalunya?»

I el 27 de maig del 2010: «Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a l'adopció de mesures d'ajust econòmic per fer front a la crisi i l'elevat dèficit públic?»

I podríem continuar. Aquesta era el maig del 2010; doncs, miri, el 15 d'abril: «Quin és el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a l'actual crisi econòmica i la destrucció d'ocupació a Catalunya?» I el..., etcètera. De manera que em permetrà que comenci aquesta intervenció subratllant quatre punts que estic segur que vostè compartirà.

El primer és que entendre que espero no decebre'l si li confesso que no ha aconseguit sorprendre'm. I jo espero que tampoc no el sorprendré amb la meua resposta, no?, perquè, a aquestes alçades de la vida i amb els antecedents que he esmentat, ja ens coneixem una mica, eh? Som com una vella parella que, per bé i per mal, ja s'ha anat veient molt sovint. Bé, no sé si parella o trio, si hi comptem Convergència, hauríem pogut ser tres avui també, que, amb una tenacitat –també Convergència– que resisteix perfectament la comparació amb la que vostè demostra, també insisteix una i una altra vegada a repetir la mateixa interpellació. Encara que haig de dir que en aquest trio n'hi ha un, que sóc jo, que treballa una mica més que els altres dos; el doble exactament, eh?

La segona qüestió que em permetrà que li digui és una certa manifestació de respecte, no? I com que el respecte no puc ni imaginar que la seva interpellació significa una burla al Parlament, rebaixant i menystenint el seu paper, ni tampoc una falta de respecte per mi, pel Govern que represento i que tracto de representar dignament, fent-me repetir com si fos un «llorito» la mateixa funció cada tres setmanes, segons el seu gust, diguem-ne, no? També com que el respecte, i vostè segur que ho sap, espero que entengui que, si jo hagués tingut una resposta màgica a les preguntes que vostè em va formulant amb un entusiasme digne de millor causa, no l'hauria fet patir, li ho hauria dit el primer dia. De manera que quan vostè em pregunta el mateix cada dues o tres setmanes, jo em veig bastant obligat a anar-li dient el mateix. I també com que el respecte i el tinc en la màxima consideració, a vostè i a les seves facultats, les de l'illustre diputat, això inclou la seva memòria i la seva capacitat de comprensió. De manera que estic segur que recorda el que jo li he dit i que, a més, ho entén, perquè tinc un gran respecte per vostè, no?

La tercera qüestió que li diré és que em produeix una emoció especial constatar l'estima que em professa, no?, i que no vol acabar aquest curs parlamentari sense dedicar-me una atenció i anar-se'n de vacances recordant aquest moment, que sens dubte serà un moment entranyable per a vostè i per a mi. I imagini's si a més no solament s'acaba el curs parlamentari, sinó la legislatura. Serà un d'aquells records que sempre ens quedaran presents, no? Em sap greu que al final no hàgim pogut ser tres, perquè hauria sigut un acord compartit amb tres; però bé, el senyor Teixidó, com si hi fos, ja ho sap. I si vol aprofitar aquesta ocasió en què el cito per després demanar intervenir per interpellacions o per..., no ho sé, el que sigui, jo estaré encantat.

I la quarta qüestió que li diré és que entendre que jo tracti de ser coherent, no?, perquè si em pregunta el mateix repetidament, doncs, em veig bastant obligat a contestar-li d'una manera bastant semblant. Jo ja tracto d'anar innovant, més que re per no avorir el Parlament, per no semblar que jo li falto al respecte, al Parlament; perquè jo ja dono per descomptat que vostè de cap manera no tracta de faltar al respecte, ni a vostè, ni a mi mateix, ni al Parlament, ni a ningú. Però, encara que ho fes, jo no ho puc fer, perquè jo represento el Govern. De manera que, encara que arribés a aquesta conclusió, el que no podria fer jo és sortir aquí i dir: «Miri, escolti'm,

això ja m'ho ha preguntat, doni-ho per contestat.» No ho haig de fer, jo, això, perquè tots aquests diputats, els que hi són i els que en formen part, em mereixen un gran respecte. Però, això sí, em veig obligat, naturalment, a no ser molt i molt original. Tracto d'innovar; sempre es fa aquest esforç, no?, i ho entendran. Això ens passa molt a la vida política, que de vegades, doncs, vas pels llocs, has de fer un discurs, una conferència, i més o menys el fil argumental ja el tens, però sempre tractes..., per aquell prurit, no?, que les persones que estan allà escoltant-te vegin que t'has esforçat per dir una cosa que realment és interessant. I jo també tracto de fer-ho amb vostè.

També li haig de dir una cosa: si vostè tenia interès a preguntar-me sobre el que m'ha preguntat concretament, doncs, hauria pogut interpellar-me directament pel que m'ha preguntat directament, després de fer una llarga introducció dient totes les coses de les quals no parlarà. Per cert, quan vulgui parli'n. Estaré encantat de fer-ho.

I ara sí que em permetrà que m'hi refereixi breument. Diu: «Nou endarreriment dels pagaments als proveïdors», i «de cap manera, aquí no ens creiem els rumors.» Ara, això sí, ens dediquem a anar-los propagant; com més, millor. «No ens creiem els rumors», però anem-nos-en fent ressò i afegim-hi tant com puguem de la nostra collita, no fos cas –no fos cas– que aquests rumors fossin massa fluixets, massa tènues i no fossin prou explotats; vostè, doni'ls tot el ressò que pugui. Ara, això sí, sobretot, eh?, no ens els creiem, els rumors. Doncs, fa molt bé de no creure-se'ls. I miri de no contribuir a propagar-los, perquè hi ha rumors en què és el rumor el que fa mal, no la realitat en si. Això passa molt a la vida, en camps diferents; un, naturalment, pot ser aquest.

De manera que si vostè és una persona responsable –no en tinc cap dubte–, lleial a la institució –no en tinc cap dubte–, només li demano una cosa: en aquesta qüestió, en aquesta –fixi's: en aquesta–, estigui més o menys al nivell del que fa el PP a Madrid. I miri que el PP a Madrid s'hi posa les botes sempre que pot, eh?, fent demagògia contra el Govern de l'Estat, però en aquesta qüestió miri vostè que són prudents. Haurien pogut fer tota la demagògia del món, amb les dificultats que ha tingut el Regne d'Espanya en els mercats financers, i ha anat amb compte, perquè hi ha una punta de responsabilitat que té *tothom* a la vida. De vegades no hi ha més remei que fer-se ressò de coses que són negatives però que són veritat; llavors, sempre hi ha el dilema moral: fins a quin punt...? El que no s'han de dir són mentides, però fins a quin punt ho dius o no ho dius?, perquè és negatiu però és veritat. Ara, quan ens dediquem a magnificar i a inventar-nos coses negatives que són falses, que no s'ajusten a la veritat, que són inexactes, que no es corresponen amb la realitat, jo li haig de dir: «Però per què ho fa? Per fer mal?» És d'una irresponsabilitat i d'una deslleialtat institucional, escolti'm, estratosfèrica. De manera que vostè faci el que pugui –ja veig que ho fa–, però realment és d'una gran irresponsabilitat.

Diu: «No, no vull fer-me el..., però la Generalitat, digui-m'ho, pot pagar o no, les nòmines?» No, vostè no...,

escolti'm, una pregunta la mar de ponderada i sensata, no? Vol que me la prengui seriosament? Escolti'm, la Generalitat pot pagar les nòmines, pot pagar els vençiments, pot pagar els proveïdors i pot atendre tots els seus pagaments, per descomptat. I ho està demostrant –em sembla a mi, no?

De manera que faci el favor de no fer demagògia, simplement, i de no fer mal per fer mal. Perquè, home..., escolti, respecti la institució, simplement. No, si a mi, escolti, critiqui'm el que vulgui: que el menystinc... Home, he tractat de no menystenir-lo mai. Però, és clar, quan fa afirmacions d'aquestes, què li hagi de dir? L'haig d'aplaudir, a vostè? Em sembla que no. I aquesta és la situació.

Aquesta pregunta, aquesta qüestió, va relacionada absolutament i íntimament amb la tercera. Em diu: «Què passa amb les col·locacions de les emissions?» Ah!, doncs, que no se n'ha assabentat, vostè? No perquè jo li ho hagi explicat, que li ho he explicat en totes aquestes interpellacions que hem tingut l'ocasió de compartir d'una manera tan agradable. No, no. No llegeix els diaris, vostè? No se n'ha assabentat, que des del mes de maig els mercats internacionals estan tancats a tota emissió procedent del Regne d'Espanya? Tota emissió procedent del Regne d'Espanya. Tota.

Vostè diu: «Vostè va fer un *roadshow* i va anar molt malament.» No, no, al revés, va anar molt bé. Si aquesta és la qüestió! Jo faig un *roadshow* i me'n vaig a París el mes de març, i al Japó el mes d'abril, i va molt bé, i hi ha una disposició magnífica a comprar les emissions emeses per la Generalitat. I el mes de maig es tanquen els mercats; aquesta és la qüestió. El mes de maig es tanquen per al Regne d'Espanya, per a totes les empreses espanyoles, per a tota la banca espanyola i, naturalment, per a totes les administracions públiques espanyoles, per a totes. I un calendari d'emissions que anàvem fent i que s'anava complint molt satisfactòriament, perquè tenim una solvència més que contrastada, doncs, té enormes dificultats, evidentment, per complir-se. És clar que sí, aquesta és la realitat. I vostè no se n'havia assabentat, d'això? És l'únic que no ho sabia? I ara es comença a obrir. Per què s'han fet les proves aquestes de resistència dels bancs? Per donar el missatge als mercats que poden estar tranquils i poden comprar deute emès, bons emesos pels bancs, per les caixes, per tot el que són les entitats financeres espanyoles. Per això s'ha fet. I ara s'estan obrint els mercats, i jo penso, per tant, que en unes setmanes aquesta situació s'haurà tranquil·litzat.

Naturalment, el mateix val per a... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo de seguida, senyor president, després acabaré de completar les altres qüestions–, això val també per als altres instruments de finançament als quals vostè s'ha referit, que no sé per què es dedica també a estendre una informació absolutament falsa respecte a les dificultats per concretar aquest altre instrument de finançament que en aquests moments estan avançant d'una manera magnífica i que podrem formalitzar els propers dies, sens cap mena de dubte. Aquesta és la realitat.

Naturalment, això, aquestes dificultats de tresoreria – que té tothom a Espanya– es repercuteixen d'alguna forma en els terminis de pagament? D'alguna manera sí. Poquet, tractem que sigui d'una forma molt acotada, ho comprenen perfectament els proveïdors, però d'alguna forma sí. I en el cas a què vostè es referia, que són els concerts en el camp de la salut, el que tampoc no és veritat és que hi hagi hagut un endarreriment addicional. No, hi ha hagut un endarreriment que, desgraciadament, s'haurà de prolongar durant unes setmanes, i jo espero que siguin curtes i que d'una manera molt immediata es pugui tornar a normalitzar la situació.

Moltes gràcies, senyor president. Acabaré de contestar les qüestions que han quedat pendents.

El president

El senyor Millo té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo també el respecto a vostè, eh?, no es pensi pas que no el respecto, i vostè ho sap, a més a més, eh?, vostè ho sap. Li agraeixo el to de respecte a la introducció llarga que ha fet, dient que vostè em respecta molt, etcètera. Jo també el respecto, ho repeteixo. Ara, vostè... I deixi'm dir una cosa: el respecto especialment en aquests moments, em sento solidari amb vostè. Vostè ho ha de passar molt malament. Vostè és el titular d'una cartera, la més important en una situació de crisi, i vostè no ha estat capaç de fer durant aquesta legislatura el que vostè hauria volgut fer, com a conseqüència del desastre de govern en què vostè participa. I vostè ho sap, això –i vostè ho sap, això. I aquest és un motiu pel qual jo em sento molt solidari amb vostè, perquè sé que, si vostè hagués pogut tenir un govern com el que vostè hauria desitjat, segurament hauria pogut fer coses que no ha pogut fer, perquè no les hi han deixat fer els seus socis de govern. Em sento solidari. Jo també el respecto.

Ara, a vostè li molesta profundament que jo insisteixi com un martell en un tema que a vostè li és incòmode, que és sortir aquí a donar explicacions, davant de tota la ciutadania de Catalunya, sobre quina és la situació crítica que viuen les catalanes i els catalans i per què Catalunya està pitjor que la resta. Això a vostè li molesta, perquè, clar, ha de venir aquí..., vostè estaria més a gust fent la seva feina pel món, voltant, etcètera, i ha de venir aquí a donar explicacions. I, quan li preguntem coses que vostè té l'obligació d'explicar aquí, em pregunta a mi si llegeixo els diaris. Jo sé que vostè em respecta molt i pensa que sé llegir; per tant, és una pregunta retòrica, aquesta, no? Però és que jo el que vull és que vostè vingui aquí, en seu parlamentària, a donar explicacions. Jo no m'he de refiar del que veig en els diaris. Si jo m'hagués de refiar del que diuen els diaris, escolti, malament aniríem, eh? Ens hem de refiar tots del que diu el Govern, no del que els diaris diuen que diu que fa el Govern.

Per tant... No menystinc el seu paper ni el de Parlament, òbviament. El que passa és que no he perdut mai l'esperança que vostè vingüés aquí a acceptar i a reconèixer els seus errors, i els del seu Govern especialment, i a

rectificar. Aquesta és l'esperança que jo no he perdut, i no la perdré. Déu nos en guard, que jo perdés l'esperança d'aconseguir que un govern rectificui, si considero que ho està fent malament i si els fets m'avalen i els resultats m'avalen, i tothom sap com està funcionant l'economia catalana. Llavors, vostè ve aquí i té una especial habilitat –també li ho reconec– de no contestar massa a les preguntes que li fem, de no entrar en el detall dels temes que li plantejem, i vostè, d'aquesta manera, continua mantenint-se en el seu error, en la seva política econòmica erràtica, que durant tres anys li hem anat dient i advertint que ens portaria al forat, al cul-de-sac en què ens ha portat actualment, vostè no n'ha fet cas...

Quan jo li parlava del menysteniment, compte, no li parlava d'un menysteniment personal cap a mi personalment, que sé que no el té; li estava parlant del menysteniment que vostè té, el seu grup té i el seu Govern té a les iniciatives i a les propostes positives i constructives que li vénen dels grups parlamentaris de l'oposició. Parlava d'aquest menysteniment, del menysteniment polític del que governa amb prepotència, amb supèrbia, sense tenir en compte les iniciatives que li vénen de l'oposició, encara que puguin ser bones i positives per a Catalunya. D'aquest menysteniment, li parlava, no del meu personalment, que si el tingués seria el menys important, perquè ni vostè ni jo som importants aquí; aquí el que compta és el que està passant a Catalunya. I vostè té una responsabilitat, que és la de governar, que no la tinc jo –ja m'agradaria; no la tinc.

I vostè diu aquí que a vegades som tres que parlem del mateix: Convergència i Unió, Grup Parlamentari Popular català i vostès. I vostè diu que té el doble de feina. Però és que vostè té infinitament més responsabilitat que nosaltres, eh? Nosaltres tenim la nostra, però vostè en té una de molt important: la que li han donat..., anava a dir «els ciutadans»; no, la que li ha donat el Parlament, fent-lo a vostè membre d'aquest Govern, o fent president a qui el va fer a vostè conseller, no?

Però, fixi's, hi han dades que vostè coneix i no ha rebut aquí. Vostè parla en aquests moments que les coses milloren, quan sap perfectament que al 2009 s'arriba a un dèficit de 2.100 milions d'euros i finalment el reconegut ha sigut de 4.700. Vostè parla aquí que les coses van millor quan s'ha reduït només en 500 milions d'euros el dèficit del 2008 al 2009, però, és clar, és que parlem de les xifres que parlem, de 5.200 a 4.700, no? O, per exemple, vostè no en parla de què pensa fer amb la devolució d'aquests 4.600 milions d'euros que ha de tornar. Els ha de tornar o no? I tampoc en parla de com quedarà, finalment, la previsió de dèficit del 2010, que vostè la va fer de 6.366 milions, i amb totes les mesures contra el dèficit que el Govern ha aprovat en el seu decret llei, que haurem de veure properament en aquesta cambra catalana, si no és que es convoquen eleccions després d'aquest Ple, doncs del projecte de llei que vostè ha presentat de mesures per contenir la despesa i per racionalitzar l'Administració pública, que, no s'ho perdin... –no s'ho perdin– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), i acabo, senyor president, el Govern va anunciar l'eliminació de setanta entitats públiques, setanta, i ens presenta un

projecte de llei en el qual n'elimina set. Entre el que diuen i el que fan..., home, Déu n'hi do!

Francament, no sé si aquest serà l'últim Ple d'aquesta legislatura, el que és segur és que és l'últim Ple d'aquest període de sessions. Espero que en la represa del període de sessions, en fi, una de dues, o puguem debatre la moció que li presentarem com a conseqüència d'aquesta interpellació o féssim una cosa encara millor, que és que vostès finalment prenguessin la decisió que serà la més oportuna per a aquest país, i és que dissolguin aquest Parlament, que convoquin eleccions com més aviat millor i que un altre govern pugui posar solució a aquests problemes tan greus que patim.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt bé, senyor president. Senyor diputat, bé, amb aquesta profecia que acaba de fer l'acabarà encertant com amb allò de la recessió. Si vostè va dient des de l'any 2003: «És que estem en crisi –és que estem en crisi–, vostès han de reduir el no sé què.» I ho diu el 2003 quan estem creixent el 4 per cent, i el 2005, i el 2006, i el 2007..., clar, arriba un moment en què sí, en què resulta que estem en recessió.

De manera que vostè pot anar demanant la dissolució del Parlament i la convocatòria d'eleccions. És clar, si ho demanava fa dos anys, i fa mig any, i fa un any..., i arriba un moment que evidentment podrà dir: «Veu?, al final m'han fet cas, han dissolt el Parlament per la meua insistència, jo tenia raó; si ho haguessin fet abans...» És clar, és que hi ha un moment en què el Parlament s'ha de dissoldre, m'entén? O sigui que dir-ho quan falten tres mesos per al termini màxim em sembla que és, més o menys, o dos, no sé quants són perquè no porto bé els comptes jo amb aquestes coses, doncs, sí, al final acabarà tenint..., vostè dirà que té raó.

També és digne d'una..., vostè critica la supèrbia i la prepotència. Home, deixi'm que li ho digui, modèstia no n'hi sobra, a vostè, no? Perquè pretendre de dir «quina llàstima que no fessin cas al PP, no estarien en aquest cul-de-sac, en aquest desastre en el que estan...», quina llàstima que no els fes cas tot el món. Miri, ens hauríem estalviat la pitjor crisi que hi ha hagut al món en cinquanta anys. Llàstima que el món no escoltés el senyor Millo i el PP de Catalunya, ens hauríem estalviat tot aquest desastre! O sigui que sí –sí–, escolti'm, vostè sí que és modest, i, en canvi, el Govern és superb, i arrogant, i prepotent. Disculpi, deixi'm ser humil, realment haviem de fer-li cas, vostè és un profeta i la va encertar des del primer dia.

Diari? No, no faci trampes. Jo no li dic que se n'hagi d'assabentar pels diaris del que fa el Govern. Li dic que se n'assabenti del que passa al món obrint la finestra i mirant. Home, si no li fan falta els diaris, ni les teles, ni els googles, ni els internets, ni tot això, faci-ho directament! Potser la seva perspectiva és una perspectiva que li permet albirar tots els horitzons. Però, si no, li

poden ser d'una modesta ajuda els diaris per saber el que succeeix al món. I saber que efectivament, doncs, al món hi ha dificultats en el terreny dels mercats financers i Espanya els ha tingut especialíssimament durant les darreres setmanes. D'això sí que em sembla que n'és conscient vostè. (*Veus de fons.*) Perfecte, vol dir que llegeix els diaris.

Dèficit del 2009? Bé, doncs, mira, el dèficit de 2009 van donar la liquidació i contra totes les seves profecies no era el doble de l'any anterior, sinó que era menys. Aquesta és la realitat: 4.700 enlloc de 5.200. I això gràcies al finançament, que ens va permetre tenir un dèficit de 2.000 milions menys del que hauríem tingut si no haguéssim tingut el finançament que vam tenir. Aquesta és la realitat.

Diu: «Oh, no em fa la previsió de dèficit del 2010.» Aquí sí que haig de mostrar la meua decepció..., vaja, un cert sentiment de fracàs, perquè això sí que he tractat d'explicar-li i estava convençut que vostè tenia la memòria i la capacitat per..., vaja, meua per explicar-me com perquè en fos conscient. Jo crec que ho vaig explicar: havíem previst un dèficit de 6.300 o 6.200 milions i després de la retallada que ha suposat el pla d'austeritat el deixem en 4.600, 4.700 milions aquest any, 1.670 milions menys. Vol dir que el situem en el 2,4 per cent del PIB.

I, efectivament, jo m'he..., em vaig caracteritzar ahir i Catalunya s'ha caracteritzat per prendre's molt seriosament aquesta reducció del dèficit. Creiem que s'ha de fer. Creiem que és bona, i que l'any que ve l'hem de seguir fent, i l'hem reduir a l'1,3 per cent. I això és el que vaig manifestar ahir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera. Per cert, hi havia moltes comunitats del PP que van manifestar la seva coincidència amb el que plantejava el conseller de Catalunya. Potser vostè hauria de parlar amb ells, potser el convencen, a vostè, també. M'entén? Vés a saber! Jo crec que amb aquesta qüestió hi ha una certa sintonia per part de les comunitats autònomes, i vull creure que per part de l'Estat, per avançar de veritat en aquesta reducció del dèficit que caldrà portar l'adopció de mesures addicionals.

I finalment dues qüestions que abans m'han quedat pendents, no? L'endeutament, diu: «Estem més endeutats que mai.» Doncs, miri, desgraciadament sí; però, sap que passa? Que quan hi ha dèficit augmenta l'endeutament. Això és ineluctable. O sigui l'endeutament al final d'any normalment és el del final de l'any anterior més el dèficit. De manera que, si portem uns anys amb un dèficit alt, superior al que ens hauria agradat..., escolti, inferior al de molts països, no?, però dos i mig, eh?, que és més o menys el que hem tingut, doncs això repercuteix immediatament amb més endeutament. De manera que dos anys de dèficit entorn del dos i mig vol dir que al final de l'any, al final del dia, tenim cinc punts més. Sí, doncs, és així.

Això ens ha passat a nosaltres i li ha passat, com vostè sap, a tota la humanitat, o gairebé, que ha augmentat l'endeutament –ha augmentat l'endeutament–, i Espanya ha passat del 30 al 65, per posar un exemple, m'entén? I els Estat Units, vagi mirant. I Anglaterra, vagi mirant. Estem parlant de nivells d'endeutament del 100,

120 per cent..., Japó 200 per cent. Nosaltres estem entre el 13, el 14, el 15 per cent. És veritat.

Coincidència total amb el Banc d'Espanya. Això miri-s'ho bé, i, si no, molt amablement jo l'atendré i li ensenyaré totes les dades perquè vostè pugui comprovar fins a quin punt amb aquesta qüestió hi ha una coincidència total entre les nostres dades i les del Banc d'Espanya.

Finalment, no sé d'on treu vostè aquesta història dels 6.400 milions. Els hi puc negar rotundíssimament, enlloc no està dit ni és..., per descomptat, ni s'apropa, vaja, no s'acosta, ni de lluny, a la xifra que representaran les liquidacions.

Ara, vostè diu: «Oh, quina sorpresa, hi ha una liquidació negativa.» És clar que sí. Ho sabem perfectament. Per què? Perquè els ingressos que rep la Generalitat –acabo de seguida, senyor president– com a resultat de la participació en els impostos de l'Estat es reben durant l'exercici a partir de previsions que fa l'Estat, i va liquidant-lo d'acord amb previsions. I resulta que els anys 2008 i sobretot 2009 va fer unes previsions superoptimistes l'Estat, que després no es van complir. I la recaptació real de l'IRPF i de l'IVA en especial va ser molt inferior a la que havia previst.

De manera que, dos anys després, diu: «Ei, ara ja tinc la liquidació real. Et vaig donar tant i era tant.» La diferència evidentment..., durant molts anys la diferència ens ha estat positiva. I ara resulta que aquests dos anys ha sigut negativa; evident. Això té un impacte molt més gran en la immensa majoria de comunitats autònomes que a Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president, perquè és una qüestió que m'ha semblat rellevant–, molt més gran; a Catalunya és modest, molt inferior per descomptat a això que diu vostè, de manera que faci el favor d'informar-se. I es tornarà a més en un període de cinc anys, perquè és..., els dos, enlloc de fer-ho amb els dos concretament, a partir dels dos, cinc anys més.

De manera que, escolti, no pateixi per això, les finances de la Generalitat són sanes, solvents i poden atendre amb tranquil·litat tots els seus pagaments.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la

conseller de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, la consellera de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Reprenem la sessió.

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut amb relació a la Llei 12/2009 (tram. 317-00387/08)

Pot formular la primera, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat, avui estem a l'últim ple de la legislatura. S'acaba una legislatura que va començar amb l'aprovació d'un estatut i una sentència que ha arribat fa pocs dies, que modifica en part alguna legislació vigent i que, per tant, preocupa quina serà l'aplicació d'aquestes lleis vigents.

N'hi ha una concreta que nosaltres, des del primer dia –i ho sap vostè, president, li seguim demanant que es nulli i que digui com pensa canviar-ho–, que és la Llei d'educació. Com vostè sap, la sentència deixa ben clar que el català és llengua vehicular a l'escola catalana, cosa que crec que en aquesta cambra tots hi estem d'acord. Però també dir una cosa molt clara, que constitucionalment el castellà també és llengua vehicular i que, per tant, a l'escola catalana han d'haver-hi dues llengües vehiculars, i nosaltres li demanem també i volem que n'hi hagi una tercera, que fos l'anglès.

Nosaltres li preguntem, president, com pensa aplicar aquesta pluralitat lingüística a Catalunya, com pensa aplicar la sentència del Constitucional i com pensa fer, en definitiva, perquè a les nostres aules, a partir del setembre, que vostès encara governen, sigui possible que d'una vegada per totes a Catalunya s'utilitzin les dues llengües oficials i vehiculars que diu la sentència i tinguem una convivència a les aules amb les llengües que es parlen al carrer a la nostra escola. És a dir, una societat bilingüe que tingui una escola bilingüe, que és de sentit comú. Com pensa aplicar el seu Govern aquesta normativa de sentit comú? Com pensa aplicar la sentència? I si vostè té algun inconvenient que no es pugui fer d'aquesta manera.

El president

Ara té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ha perdut una oportunitat, però potser igual en té d'altres, eh? Ho dic per parlar també d'altres temes i no del seu tema, diguem-ne, del... Vostè ja ha decidit que la legislatura s'ha acabat, però, escolti, vostè no és ningú per decidir això.

Què farem amb la Llei d'educació? Desplegar-la –desplegar-la. Amb què? Amb alguns decrets que fins i tot alguns d'ells ja estan en tramitació. Fer-la complir. Fins i tot, miri, el ministre del Govern d'Espanya, l'altre dia, en unes declaracions en un diari que segur que vostè llegeix, deia també d'una manera molt clara que la Llei d'educació de Catalunya era absolutament respectuosa amb l'Estatut i no entrava en contradicció amb la sentència.

Miri, no ho dic jo, fins i tot els membres del Govern d'Espanya, el responsable d'aquest tema. Què farem? Desplegar la llei –desplegar la llei– amb els decrets corresponents, que farà qui? El Govern que continuarà governant.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

President, vostè també ha perdut una oportunitat, la de contestar de tant en tant a la pregunta que li feia. Jo li he preguntat que com pensa aplicar el que diu la sentència. El senyor ministre, que va votar a favor de l'Estatut, està clar que de dret constitucional no en domina gaire, perquè li han dit que es va equivocar quan va votar al Congrés. Per tant, no ens serveix el senyor Gabilondo per dir el que és constitucional i el que no ho és.

Li estic dient que com pensa aplicar la sentència. Miri, la sentència és molt clara. Diu que és constitucionalment obligat que dues llengües siguin les vehiculars a Catalunya. Vostè hi té algun inconvenient? Ja sé que vostè l'altre dia deia que els que volen aplicar el bilingüisme a Catalunya són retrògrads. Jo no sé si això ho mantindrà també durant la seva precampanya i campanya i ho dirà a tothom.

Però, miri, és molt senzill, senyor Montilla, només volem el que es fa a les millors escoles privades, fins i tot també a l'escola alemanya, allò que deia la seva dona en un llibre, ens agrada. Té raó: és millor aprendre quatre llengües que una, és millor tenir diverses llengües vehiculars. El que no té sentit és que prohibim o no apliquem una llei i una sentència que ens empara per aquest tema.

Per tant, no perdem oportunitats; l'oportunitat l'ha perdut vostè, senyor Montilla, de fer un govern que pensi en tots els catalans i no només en uns quants. Vostè ha perdut l'oportunitat d'aplicar el sentit comú i el bilingüisme que a la realitat catalana tenim a l'escola.

Li demanem –i acabo, senyor president– que apliqui les sentències i no es dediqui a parlar amb el senyor Gabilondo sinó a complir les sentències del Constitucional, sinó, lògicament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...seran els tribunals –acabo, president– els qui hauran de dir que el seu Govern incompleix la sentència del Tribunal Constitucional.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, la Llei d'educació de Catalunya és una llei vigent, que no ha estat recorreguda, excepte pel Partit Popular, però no pel Govern, ni ha estat suspesa pel Tribunal Constitucional. És una llei vigent, que vostè no va votar, però la majoria d'aquesta cambra, sí; la majoria d'aquesta cambra, que representa els ciutadans de Catalunya, sí que la va votar.

I el que farem és desplegar-la. I vostè, que té tant interès en el fet que apliquem la sentència, hauria de tenir com a mínim igual d'interès en el fet que apliquéssim les lleis que aprova aquest Parlament. Una mica més de respecte a aquest Parlament. I amb la seva intervenció i amb la seva interpretació, evidentment, el que vostè demostra és això. Li preocupa ben poc aquest Parlament i el respecta ben poc. Si no, no diria que no apliquéssim les lleis que aquest Parlament aprova. I li recordo que aquesta llei és una llei aprovada per la majoria d'aquest Parlament, i vigent, i que despleguem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'inici del nou curs polític (tram. 317-00389/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, avui hem tingut certament una sessió carregada d'intensitat. No els nego que per al meu grup parlamentari la votació d'aquest matí és positiva, perquè ha significat l'avenç en la protecció dels animals, però també perquè prové d'una iniciativa popular. Ha estat un debat en què la gent ha estat qui l'ha portat al Parlament, que s'ha debatut i que ha convençut. En contra del que de vegades es diu, avui el Parlament s'ha acostat a la Catalunya real i al que ens demana la ciutadania.

Aquest debat ha acaparat tota l'atenció mediàtica i política dels darrers dies, però el cert és que el Parlament ha aprovat també altres iniciatives importants en aquesta sessió que tanca el curs polític, amb efectes directes sobre

el funcionament institucional o territorial del país, sobre la planificació estratègica i econòmica. La Llei de l'àrea metropolitana n'és l'exemple més evident, aprovada, a més a més, per unanimitat.

Igualment, el Govern aquesta mateixa setmana aprovava el Pla territorial de les Terres de l'Ebre, i quedava pendent només el de les comarques gironines per completar la darrera eina de planificació a tot el país.

La feina no l'acabem aquí, per tant, tot i que alguns voldrien –ja ho hem sentit. Al setembre, president, ens espera molta activitat. Primer, la Diada, un Onze de Setembre més reivindicatiu que mai, en què caldrà plantejar, després de la sentència, com concretem la recuperació de tot allò que s'ha retallat, però també com avancem més enllà, d'acord amb el que decideixi el poble de Catalunya.

Continua també la necessitat de donar resposta a la incertesa que viu molta gent al nostre país, gent que no sap si l'empresa haurà tancat quan torni de vacances, que fa temps que està buscant feina i no la troba, gent que perdrà potser el lloc de treball temporal que ha trobat a l'estiu. El principal problema de la manca de recuperació econòmica és, sens dubte, la dificultat de generar ocupació.

I no sembla que, de moment, la mesura del Govern central per una reforma laboral en sigui la solució; ans al contrari, els mateixos sindicats afirmaven no fa pas gaires dies..., i ens adverteixen que, en lloc de generar ocupació, el que permetrà és destruir-la amb menys cost. I és en aquesta decisió l'origen d'una vaga general convocada també per al setembre, el dia 29.

Les administracions públiques han de fer front a moments de dificultat, defensant no només l'estat del benestar, sinó aquelles polítiques que ajuden els més vulnerables, ocupant-se del que és urgent, però també del que és amb visió a llarg termini.

Volem saber, president, com encara, per tant, el seu Govern aquest inici del nou curs polític sabent que, a més a més, a Catalunya, tindrem eleccions que, segons el que sabem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luis

...fins on nosaltres sabem, és una prerrogativa exclusiva del president de la Generalitat convocar-les.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, tal com vostè diu, acaba el curs polític i acaba amb un ple amb temes molt importants, segurament amb valoracions diferents que fariem vostè i jo.

Amb temes importants, avui i ahir, i també demà, els tres dies que dura el Ple. Importants perquè, de fet,

aprovem lleis que són lleis que, com vostè sap, les que vam aprovar ahir requereixen, entre altres coses, una majoria absoluta d'aquesta cambra. No són lleis menors. Importants. Acaba el fi de curs i arribarà el començament de curs, en què tots tindrem deures; un curs escolar que començarà amb molts milers d'alumnes més que l'anterior. Òbviament, per això estem treballant, no exclusivament desplegant la Llei d'educació, sinó preparant perquè els alumnes que han de començar el curs ho puguin fer en les millors condicions possibles.

Això són deures que alguns han de fer precisament a l'agost, abans que comenci el curs polític al setembre o el curs escolar. Ho farem, per descomptat, desplegant un conjunt de mesures acordades amb els sindicats i els agents econòmics i socials, per recuperar l'ocupació, ocupació que, cal dir-ho, fins i tot aquest mes de juliol marxa molt millor que els anys anteriors, fins i tot que alguns anys quan encara es generava ocupació neta al llarg de tot l'exercici.

Alguna relació suposo que té això, entre altres coses, amb les mesures que estem desplegant, per a les quals tampoc hi ha vacances –per a aquestes mesures. Ho farem, naturalment, reforçant els mecanismes de l'estat del benestar. Ho farem, per descomptat, continuant treballant amb les infraestructures que aquest país necessita, les que depenen de la Generalitat de Catalunya, i d'altres.

Ho farem, naturalment, tractant de recuperar i d'enfortir l'autogovern després de la sentència i de l'escenari postsentència. Alguns no ens hi resignarem, per més que hi hagi una sentència del Tribunal Constitucional per treballar i per enfortir l'autogovern i el futur d'aquest país que és el nostre.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'actuació del Govern en la VIII legislatura (tram. 317-00386/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable president, avui és el darrer Ple del període de sessions; no sabem si l'últim de la legislatura. En els darrers dies, hem pogut constatar com fins i tot els seus socis de govern, president, renegaven de vostè i del seu projecte comú. Per tant, no ho dic només jo: s'ha acabat pràcticament el tripartit.

President, quina herència creu que ens deixa vostè a totes els catalans? (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor president, senyora diputada..., malgrat els elements aliens a la voluntat política d'aquest Govern i dels catalans –la crisi econòmica o la sentència del Tribunal Constitucional–, el país que deixem és molt millor del que el vam rebre. (*Remor de veus.*) Entre altres coses, millor preparat per afrontar el futur; entre altres coses, amb més infraestructures, un país cohesionat més territorialment i més socialment, malgrat la crisi i malgrat la sentència fruit, entre altres coses, del recurs que vostès van interposar.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Permeti'm, president: si li preguntem a qualsevol català, qualsevol ciutadà, què ha fet vostè i el seu Govern per millorar la seva qualitat de vida, no sabrà dir-nos el què. (*Remor de veus.*) El seu Govern mai serà recordat per lluitar contra l'atur, ni per ajudar les famílies a arribar a final de mes, ni per ajudar petites i mitjanes empreses a aconseguir finançament, ni per haver millorat la qualitat en l'ensenyament. (*Remor de veus.*) I això, president, només per començar.

El seu Govern només serà recordat per les lluites de poder entre els socis, per malbaratament, per les ambaixades, pels cotxes oficials, pels viatges, per agreujar encara més en la crisi econòmica...

(*Forta remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Montserrat i Culleré

...apujant impostos...

El president

Senyora Montserrat, senyora Montserrat...

La Sra. Montserrat i Culleré

...i fent retallades socials.

El president

Senyora Montserrat, un segon. Recuperem el silenci, que és el que toca, i ara pot continuar tranquil·lament, i demano a les diputades i als diputats que deixin parlar, si us plau.

La Sra. Montserrat i Culleré

Pensi que em va corrent el temps. (*Rialles.*)

El president

No pateixi, jo l'hi aturo. (*Rialles.*)

La Sra. Montserrat i Culleré

Per agreujar encara més la crisi econòmica apujant impostos i fent retalls socials, per haver sotmès aquest Parlament a debats merament identitaris, que poc tenen a veure amb els problemes reals dels catalans. Per haver-se convertit en el Govern més intervencionista de la història, que acaba regulant el que poden i el que no poden fer els catalans en el seu temps lliure, prohibint fins i tot la festa de toros a Catalunya.

(Veus de fons.)

Senyor president, en acabar una legislatura, qualsevol govern hauria de poder presentar un llegat de la seva obra, un balanç positiu del qual sentir-se orgullós. Malauradament, aquest no és el seu cas. Li ho diuen fins i tot els seus socis del seu Govern. Però el més preocupant de tot és que vostè ha deixat hipotecat el futur de Catalunya.

Sort –sort–, president, en tenim de tots els catalans, que dia rere dia contribueixen a aixecar Catalunya, cosa que vostè no ha fet.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, les eleccions encara no s'han convocat. Vostè ens ha fet el míting. Jo no li faré el llistat de les coses que hem fet, però sí que li faré arribar un dossier, perquè potser així s'assabenta vostè que diu..., d'algunes de les coses, de moltes de les coses que s'han fet des d'aquest Govern i que potser fins i tot vostè desconeix, que no tenen relació amb les que vostè cita, diguem-ne, amb cap de les que vostè ha citat i que no tenen relació, n'estic convençut, amb la percepció de la gent.

Senyora diputada, la campanya està a prop, però avui no tocava el míting.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les inversions en infraestructures que estableix la disposició addicional tercera de l'Estatut (tram. 317-00388/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president, aquesta setmana passava escoltàvem i podíem llegir atentament com el Govern espanyol i concretament el Ministerio de Fomento decidia paralitzar, deixar de fer una sèrie

d'obres i infraestructures importants, entre d'altres la nacional II, un tram important, la mateixa A-27 entre Tarragona i Montblanc o l'enllaç del Baix Llobregat, en aquest cas, amb l'AP-7, a l'alçada de Castellbisbal, entre d'altres. És veritat que en el volum total són una petita part, però algunes són molt importants.

Això ja és greu per si mateix, perquè en definitiva el que demostra és que la imperícia del Govern espanyol a l'hora de fer previsions econòmiques, que ha manllevat i ha malbaratat i balafiat una part important de recursos..., s'han reventat 330.000 milions d'euros en xecs, com, per exemple, el Plan E, que molts ajuntaments han aprofitat molt bé, però, perquè li posi un exemple, a Torrejón de Ardoz la gran obra del Plan E ha estat una reproducció de la porta de Brandenburg, o el desplaçament del monument a Colom, a Madrid, amb el Plan E. Després diuen de Catalunya, no? Em fa l'efecte que aquí hi ha un problema de fons i que això acaba afectant l'ocupació, la nostra capacitat productiva i la nostra capacitat d'anar endavant.

Però a mi em preocupa encara més que aquí se'ns va vendre un gran acord amb l'Estatut: amb la disposició addicional tercera se'ns deia que això eren set anys garantits. Resulta que, quan s'acabi aquest Pla d'austeritat i de retallada, ja s'haurà acabat el període de set anys; resulta que el primer any no van complir, per part del Govern espanyol, amb el que era la disposició addicional tercera; resulta que, a més a més, el Govern, fent bé la seva feina –el Govern de Catalunya–, va lligar que tot allò que no s'executés retornaria a Catalunya en transferència de capital o en descompte en els peatges. I en aquests moments estem veient que el Pla d'austeritat pot anar en contra d'aquest acord.

Jo sé, president, i vostè ho ha dit moltes vegades, que vostè segueix creient en l'Estatut; altres ja vàrem dir en el seu moment que érem bastant escèptics i estem demostrant com l'altra part incompleix. Creu, president, que es podran acabar aplicant en les millors condicions tots els compromisos pendents de la disposició addicional tercera? Complirà el Govern de l'Estat allò que va dir que compliria, que és l'acord subscrit amb el Govern de Catalunya perquè es garantissin i es blindessin totes aquestes inversions? Quan es facin les inversions i s'apliqui, si és que s'acaba aplicant, tindran en compte l'element estratègic i l'opinió del Govern de Catalunya i no es farà un simple càlcul perquè quadrin els números? Aquest és el problema principal.

I quan parlem d'economia i parlem de llocs de treball i parlem de productivitat, estem parlant d'això. Tenim un estat que no només ens fa una democràcia vigilada, sinó que, a més a més, el que tenim és un estat improductiu que no ajuda precisament a anar endavant.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que s'han donat a conèixer per part del Ministeri de Fo-

ment un conjunt d'actuacions tendents a reduir el dèficit que entre altres coses afecta, ha afectat diversos ministeris com ha afectat també algunes administracions locals i com ha afectat el mateix Govern de Catalunya. Dintre d'aquests ajustos pressupostaris hi ha un important ajust que és al Ministeri de Foment i algunes d'aquestes actuacions afecten aquí, a casa nostra.

En aquest moment el Ministeri de Foment té obres a Catalunya per valor de 5.500 milions d'euros; són 182 obres de més d'un milió d'euros en marxa. A títol d'exemple, doncs, la Sagrera, 386; els accessos a la Sagrera, 223; els accessos ferroviaris a l'aeroport; els túnels de l'AVE respectius, que vostè coneix; l'AVE Trinitat-Montcada; altres obres de l'AVE en direcció a França; diverses actuacions a la xarxa viària: a Vallirana, finalment, a Olesa, a Viladecavalls i d'altres; a l'aeroport de Barcelona, a l'aeroport de Reus, a Girona, als ports de Catalunya.

Bé. D'aquestes 182 obres el ministeri ha proposat rescindir el contracte de cinc, eh?, amb un import de 231 milions d'euros. Són obres importants. Són les obres de l'A-2, de l'enllaç de Castellbisbal, com vostè sap, de l'A-27 i de l'A-14, i dos trams de l'A-14. Obres importants, algunes d'elles llargament esperades i obres evidentment algunes d'elles també urgents. Bé. Totes les obres són importants i urgents, si no, no es farien, evidentment, no?, però..., i ha proposat, també, endarrerir algunes també de les actuacions.

Miri, de les rescindides en aquest moment el ministeri el que està mirant és de licitar amb finançament mixt, públic-privat, els dos trams de l'A-14, i obre la possibilitat també a fer el mateix amb l'A-27 i estan estudiant les possibilitats també de les altres dues.

Som en aquest moment, senyor diputat, el territori en el qual s'està fent per part del ministeri més inversió. S'està complint la disposició addicional tercera; òbviament si hi ha una rebaixa del conjunt del volum dels recursos que destina l'Estat a inversió, és obvi que ens afecta...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...malgrat que es compleixi el 18... –acabo, senyor president–, el que preveu la disposició addicional tercera. Nosaltres serem..., som i serem zelosos en el seu compliment...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...malgrat que tractarem de recuperar aquestes obres actualment rescindides.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 317-00390/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Ahir vàrem aprovar una llei, la Llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que ens permet governar millor la realitat de 3 milions llargs de catalans; una llei que ens permet extreure tot el potencial, que és molt, del principal motor econòmic del nostre país; una llei, per tant, que és útil, és necessària, que convé a Barcelona, convé als altres trenta-cinc municipis metropolitans i convé també sobretot a Catalunya.

Justament per això, perquè és una bona llei, una molt bona llei, la vàrem aprovar tots els grups polítics d'aquesta cambra, va ser aprovada per unanimitat; un fet que jo avui vull tornar a posar en valor perquè és important. Però tampoc volem amagar, president, que com a socialistes aquesta llei ens produeix una especial satisfacció: no només perquè feia molt de temps que l'esperàvem, tant com vint-i-tres anys –vostè ho sap millor que jo–, sinó perquè capgira una cultura d'enfrontament entre la Barcelona metropolitana i la resta del país que sincerament creiem que ha fet molt de mal a Catalunya.

Jo els deia ahir en el debat de l'aprovació d'aquesta llei, com a barcelonina total que sóc, però jo crec que vostè també, que ha estat alcalde de Cornellà molts anys: «Avui podem defensar les nostres ciutats i defensar-les amb força sense que això es mal interpreti ni es menystingui l'estima que tenim per al nostre país, per Catalunya.» I això, senyores i senyors diputats, és històric.

I, per tant, ens agradaria que ens poguéss fer una valoració d'aquesta llei com a president que és del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament després de vint-i-tres anys es corregeix un error històric i, a més a més, es fa amb la unanimitat d'aquesta cambra. És molt important. Es fa d'acord amb els municipis afectats i es fa amb la unanimitat d'aquesta cambra. Quan es va fer la supressió, fa vint-i-tres anys, com vostè sap, no hi havia unanimitat en aquesta cambra i es va fer en contra de l'opinió dels municipis. Ho certifico com a alcalde que era de Cornellà i com a membre també de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

Segurament ara tots hem estat capaços de superar recels i prejudicis cap a Barcelona, cap al paper de Barcelo-

na i la seva àrea d'influència, en el marc segurament també, sens dubte, d'un autogovern més fort, més sòlid que el que teníem els anys vuitanta, i, per tant, on tothom té més clar que Catalunya no serà forta sense una Barcelona forta, sense una Barcelona reconeguda, sense una Barcelona forta que, a més a més, sigui capaç d'articular-se institucionalment i territorialment amb els municipis de la seva conurbació, de la seva àrea d'influència, respectant la seva personalitat, respectant la seva potencialitat; tot el contrari, és a dir, per sumar precisament esforços i complicitat, i per competir també des del punt de vista sa com ho han de fer també les ciutats.

La Barcelona metropolitana és un actiu, una marca que el país necessita i que necessitarà treure-li més profit. I estic convençut que, a més a més, així serà. Un encert, una bona llei, gràcies a l'esforç de tothom –que jo l'agraïxco, l'esforç de tothom–, que racionalitza un entramat d'institucions metropolitanes existents, un cert desgavell, diverses institucions funcionant, no coincidint exactament l'àmbit de cadascuna d'elles ni els seus òrgans de govern. Racionalitza l'entramat d'institucions metropolitanes, simplifica el seu funcionament, millora sense cap mena de dubte la seva eficàcia, enforteix la cooperació entre els seus municipis, entre els trenta-sis municipis que compondran aquesta àrea metropolitana de Barcelona.

Jo estic segur, senyora diputada, que amb això hi guanya Barcelona, hi guanyen els municipis de l'àrea metropolitana, tots i cadascun d'ells, i, sens dubte, qui hi guanya és el nostre país.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el seu paper amb relació a la manca d'unitat política dels partits catalans per a defensar l'Estatut al Congrés dels Diputats (tram. 317-00391/08)

...l'honorable senyor Artur Mas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo no especularé amb si estem al final del període de sessions o al final de la legislatura, entre altres coses perquè això ja ho decidirà vostè, que és a qui li correspon decidir-ho, en els propers dies, en les properes setmanes, quan vostè ho cregui oportú. El que sí que crec que li puc dir és que aquesta legislatura no dona més de si –crec–, fins i tot els seus socis de Govern li ho recorden. Vostè acostuma a criticar l'oposició, però el problema el té a casa seva, perquè qui ha parlat d'agonia d'aquesta legislatura no som nosaltres, són els seus socis. Només que miri una mica a la dreta, el partit del seu vicepresident és el que ho diu. Per tant, vostè, se-

nyor president, el problema el té a casa seva; no critiqui l'oposició per això.

Tampoc li faré el balanç, perquè en els dos minuts i mig –ara menys– és impossible fer un balanç i, a més a més, vostè m'acusarà de fer un míting, i, per tant, no val la pena. El balanç el farà la gent el dia que siguin cridats a les urnes, que serà el balanç autèntic, el de debò, el de veritat, el que compta. Veurem quin balanç fa la gent quan siguin el conjunt dels catalans cridats a les urnes en els propers mesos.

En canvi, sí que volia demanar-li una cosa concreta, i és que no fa ni quinze dies, en aquest mateix Parlament, vostè ens va proposar una resolució com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional. La proposta que vostè va fer va ser acceptada; nosaltres la vam considerar de mínims, molt de mínims, però en ares de la unitat que reclamava nosaltres vàrem dir que sí.

La pregunta que li faig és molt senzilla: per què el president de la Generalitat no va aconseguir que els partits catalans mantinguessin aquesta unitat a Madrid i, concretament, més específicament encara, com pot ser que Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, Convergència i Unió incorporessin la resolució del Parlament que vostè havia proposat i el seu partit, el PSC, no fos capaç de fer això?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, segurament perquè hi havia menys moviment tàctic del que vostès, Convergència i Unió, van desplegar. I segurament també perquè hi havia més ambició. No es tractava de fer que el Congrés dels Diputats tornés a aprovar allò que havia aprovat ja una vegada. Per cert, aquest Parlament no havia aprovat el preàmbul de l'Estatut –no havia aprovat mai el preàmbul de l'Estatut. I perquè entre altres coses també, com vostè sap, hi havia una proposta que podia haver sortit guanyadora si vostès haguessin tingut més visió, on es recollia el preàmbul, es manifestava clarament el malestar que havia creat la sentència a casa nostra i, a més a més, entre altres coses, s'incitava que hi haguessin les iniciatives polítiques, jurídiques per tractar de refer el pacte estatutari. Per això, senyor Mas, entre altres coses.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

A la primera resposta vostè li ha dit al senyor Rivera que s'havia de fer cas de les majories que hi havia en el Parlament. Senyor president, vostè no en va fer cas. Iniciativa forma part del Govern, Esquerra forma part del Govern, Convergència i Unió evidentment que no. Tots tres vàrem mantenir aquesta posició, vostè no. No ens vingui amb explicacions que no les pot comprar ni entendre ningú. Deuen haver-hi altres raons, que preferei-

xo no qualificar, per intentar acabar aquesta legislatura amb un to positiu, que és el que ha inspirat l'actuació de Convergència i Unió durant aquests darrers quatre anys.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè sap perfectament que quan jo vaig fer la proposta que vaig fer, que vostè va dir que no criticaria i després va criticar per insuficient, perquè li semblava molt... (*veus de fons*), sí, el Partit dels Socialistes de Catalunya ja havia pactat i presentat una resolució pròpia al Congrés dels Diputats, com vostès. El que passa és que vostès després la van canviar, perquè a vostès en el fons no els interessava allà que hi hagués..., no els interessava que hi hagués una moció guanyadora en el debat, anomenat «debate del estado de la nación», preferien una cosa que perdés per poder queixar-se. (*Veus de fons.*) Això vostès, sinó el que tenien és, precisament, haver votat la proposta que tenia el suport de 144 diputats no catalans i que hauria pogut sortir endavant, que recollia i ampliava la que es va votar en aquesta cambra.

Molt tacticisme i manca d'ambició i de visió, senyor Mas. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els espais naturals (tram. 310-00458/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Senyor conseller de Medi Ambient, la idea de plantejar-li la pregunta que li faré ha sorgit del coneixement de l'estudi «Destrucció a toda costa», d'aquest any, de Greenpeace, on s'analitza la situació del litoral en tot l'Estat espanyol i es denuncia la destrossa que produeix una visió desarrollista, clarament ja desfasada, de com s'ha de desenvolupar el nostre territori. Nosaltres compartim la crítica severa que hi ha en el model de creixement extensiu que ens ha caracteritzat tradicionalment i que deriva d'aquest foment del negoci fàcil, del malbaratament d'un recurs limitat com és el sòl, la terra, del desconeixement dels seus valors naturals.

Compartim aquesta perspectiva però no perquè creiem que no seria just que es pugui produir una certa confusió o equiparació entre la situació de Catalunya i, per exemple, la del País Valencià o Andalusia, que són territoris també analitzats en aquest informe on clarament, des

del poder, es defensa aquest enfocament que nosaltres denunciem i on l'ecologia o el medi ambient senzillament són objecte de menyspreu, de menysteniment o són conceptes no invisibles sinó invisibilitzats, diria jo.

En aquesta línia l'informe, quan es refereix a Catalunya, diferencia de forma expressa entre espais del litoral protegits i no protegits, i que es faci aquesta distinció ens ha fet pensar en la conveniència de fer una mica de resum aquí a Catalunya de les accions que durant els anys de govern catalanista i d'esquerres, primer, i després de govern d'entesa s'estan fent per dotar d'instruments la protecció del territori i canviar aquesta perspectiva que deia, la tradicional, d'incorporar els valors naturals en la nostra mirada. Sí que crec que cal dir que cada cop ens és més fàcil explicar, perquè certament estem evolucionant, que protegir el territori i els seus valors naturals no és en absolut incompatible amb el desenvolupament d'una societat, molt al contrari, no són àmbits excloents.

Avui, per exemple, és impossible plantejar una mirada, una perspectiva, una planificació territorial com la que aprofitem des de fa sis anys sense incloure un bon diagnòstic i un bon tractament dels espais oberts i de les diferències i la complexitat que hi ha també en aquests diferents espais oberts; uns tenen una major pressió per la seva proximitat a la ciutat construïda existent, altres són objecte de delimitació a través de la delimitació com a parcs naturals, altres...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...figures de protecció i, per tant, senyor conseller, voldríem que ens fes una breu explicació de quins criteris ve aplicant el seu departament a l'hora de protegir aquests espais.

El president

Honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, els espais naturals protegits són, vostè ho sap, l'eix central de la política de conservació del medi natural, per tant, li explicaré algunes línies de treball en què estem incidint, i, justament, fent que Catalunya no pugui ser parametrizada com altres zones de l'Estat espanyol.

En primer lloc, la consolidació dels parcs naturals com a llocs d'excel·lència en la gestió del territori en els quals combinem la conservació del patrimoni natural amb el desenvolupament econòmic, local i l'ordenació i gestió de l'ús públic, espais de participació pública a la gestió i espais privilegiats pel desenvolupament de la recerca i educació ambiental. La promoció de nous parcs naturals ha sigut una altra de les línies bàsiques, durant la present legislatura haurem declarat dos dels parcs naturals, el primer el va aprovar per llei aquest Parlament, el de Montgrí-Medes, i està molt avançada la

gestió del de Collserola, això completarà pràcticament bona part del mapa de parcs de Catalunya.

També, alhora, hem treballat en l'ampliació del Parc Natural de Montserrat, del Parc Nacional d'Aigüestortes i en aquests moments estan endegats els treballs previs per al de Muntanyes de Prades i Serra del Montsec.

Alhora també s'està treballant per tancar expedients que venien d'altres èpoques, com, per exemple, els procediments d'infracció relacionats amb la xarxa Natura 2000, s'ha resolt el primer d'ells i estem treballant perquè el segon tampoc vingui o tingui la motivació de la resolució contrària de la Comunitat Europea. Amb tot això s'ha assolit una protecció del territori de gairebé el 30 per cent, i alhora hem estat treballant amb la formulació dels plans especials dels parcs naturals i molt especialment, per exemple, també la figura del PEIN a les muntanyes de Begur en les quals la pressió urbanística o la pressió sobre el territori era, evidentment, important.

Alhora, hem treballat en la connectivitat ecològica, s'ha inclòs al PEIN l'espai de Gallecs, s'ha tramitat l'ampliació del PEIN del Moianès i es participa en el Consorci de les Gavarres. Tot això a través de nous instruments de caràcter econòmic, financer i jurídic.

No hi ha, doncs, territoris amb parcs naturals i espais de protecció especial que no hagin millorat en els seus aspectes econòmics i socials. Som conscients que cal conciliar l'activitat humana, el medi ambient i el territori, però no perdem de vista que un dels beneficis que comporta la conservació dels espais naturals és el reconeixement dels recursos que ens ofereix, és a dir, els béns i serveis que proporciona...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...el nostre benestar i la qualitat de vida de les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la preinscripció universitària (tram. 310-00460/08)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, tenim més de sis mil alumnes que han vingut de PAU que no tenen plaça universitària, en total són més de deu mil persones, deu mil dues-cents, que no han obtingut plaça universitària, en un temps que s'ha dit «en temps de crisi s'ha d'apostar per la formació.» Aquest Govern és el segon any que deixa gent

que vol fer formació professional a fora per manca de places i ara com mai hem arribat a un rècord històric: deu mil persones sense plaça. Com valora els resultats d'aquesta preinscripció?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Valorem tot el procés de preinscripció positivament, estem en les xifres habituals, s'han incrementat el nombre d'alumnes preinscrits, cinquanta mil, mil més que l'any passat, aproximadament, d'aquest nombre se n'han assignat un 79 per cent, que és tot just un 2 per cent menys que l'any anterior, i la primera preferència està, si fa no fa, com l'any anterior. Estem parlant de més del 60 per cent, 63 per cent, que han estat assignats en una primera preferència, per tant, estem en les xifres habituals, no hi ha pas una diferenciació anormal amb relació als anys anteriors i tenint en compte que estàvem posant en marxa noves proves d'accés universitari i noves fórmules de preinscripció molt complexes i, a més a més, canviant perquè el ministeri ha anat canviant de normativa fins a l'últim moment, crec que cal agrair precisament als serveis habituals de grans professionals de la casa, tant a l'àmbit de la preinscripció com de les PAU, que en els dos casos hagin produït, sense cap incident notable, aquesta preinscripció i aquestes proves d'accés.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. El fet que la mecànica hagi funcionat, senyor conseller, no és res més que la consolidació de la bona feina que fa un equip que fa molts anys que hi és i que tinc el goig d'haver compartit i dirigit fa molts anys. El que és important és la manca de lideratge polític que des de fa molts anys aquest Govern té en matèria universitària, i concretament en matèria d'accés. Aquests darrers anys hem perdut desenes de places de medicina que podien ser per als nois de Catalunya per falta de valentia de posar les proves de llengua per als estudiants que venien de Portugal i d'altres estats. Enguany, com mai, no pot dir vostè, senyor conseller, que és una xifra habitual, que sis mil alumnes de selectivitat no tinguin plaça, no és cap xifra habitual que hi hagi deu mil persones sense assignació! No em digui que és habitual que 62 per cent de les persones a què han assignat plaça sigui la seva primera preferència, havíem arribat al 85 per cent! Que no és important la promoció universitària per a un país? Que ens no juguem amb aquestes persones que puguin estudiar quelcom adequat a la seva vocació? No li preocupen els centenars de places que ningú ha demanat? Més de mil estudiants. En època de crisi sabíem que augmentaria la demanda universitària, sabíem que aquests canvis de la

normativa proveïrien major demanda d'altres col·lectius. Amb quantes places ha crescut l'oferta, senyor conseller? Tres-cents quaranta!

Senyor conseller, vostès no han sabut liderar el sistema d'accés i han convertit el districte universitari català en una mera província. Quantes vegades vostè i el conseller d'Ensenyament s'han entrevistat amb el ministre per fer-li veure que la normativa d'enguany perjudicava els nois de selectivitat? Quan vostè ha revisat els criteris d'accés?

Senyor conseller, no ens digui que és habitual, vostès deixen en aquest àmbit uns resultats molt pitjors...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...dels que vostès van heretar, i vostès ens diuen que en època de crisi cal la formació. Què els ofereixen a aquests més de sis mil nois...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...que no tenen cap possibilitat de formar-se el curs que ve?

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Aquest conseller que els parla, en data 24 de novembre del 2009, i repetint després en data març de 2010, es va adreçar reiteradament al ministre per tal que canviessin els mètodes de preinscripció i també pel que fa a la supressió de la quota de formació professional que ha provocat aquesta distorsió. Lamentablement encara no som independents, senyora diputada, em sembla que no som independents. Per tant, les competències aquestes estan en mans de l'Estat i el ministeri ha rebut, en el moment que tocava, la nostra opinió, i el ministeri no ha actuat en funció del que demanàvem nosaltres, i s'ha provocat això.

Ara bé, m'està demanant, senyora diputada, que anem obrint el nombre d'oferta escolar per enviar gent a l'atur? M'està dient això? Perquè a vegades les modes de la demanda són modes que no corresponen a la realitat de l'oferta laboral. Aquí ens falten, per exemple, molts enginyers i tenim menys demanda d'enginyers i per això hem tirat endavant el programa Enginycat, i, en canvi, anar sobre demanda en altres àmbits que després no tenen sortida laboral i els enviem cap a Anglaterra a buscar treball. Això no ho vull, senyora diputada.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les noves instal·lacions eòliques (tram. 310-00461/08)

...l'honorable senyor Ramon Espadaler, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, moltes gràcies, honorable president. Senyor conseller, convindrà amb mi que la història de la implantació de l'energia eòlica a Catalunya no ha estat ni un camí de roses, ni, precisament, podríem definir-la com una història d'èxit, i parlo, doncs, amb una visió llarga del temps, no? I aquests dies estem escrivint, està escrivint, particularment el Govern, un nou capítol respecte a aquesta història de la implantació, que és la definició de les zones d'implantació prioritària, i que és el concurs que va annex a aquesta definició de zones per tal d'adjudicar les possibles implantacions. És d'això que voldríem parlar en aquesta pregunta, és per això que li formulem aquesta pregunta.

Fa dos dies, just, que es va acabar el termini perquè les empreses lliurement puguin acudir en aquest concurs, estem a quatre dies de les vacances d'estiu, estem escassament a molts pocs mesos de les eleccions i de la formulació d'un nou govern, i nosaltres tenim alguns dubtes respecte, doncs, la possibilitat que aquest concurs pugui fer les adjudicacions d'una manera prou justa i equitativa, i a veure quins són els terminis que preveu el Govern per fer aquesta feina. Per tant, quin és, senyor conseller, el capteniment del Govern respecte al concurs que té en marxa i la seva resolució?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Sí. Molt honorable senyor president, honorable senyor diputat, efectivament, vostè l'encerta plenament quan diu que aquesta és una qüestió que s'arrossega de fa temps i temps, vostè en deu saber alguna cosa. Quan nosaltres vam arribar al Govern l'any 2003 hi havia instal·lats exactament 86,51 megawatts en parcs eòlics, imagini's!, i hi havia projectes que estaven a la cua des de feia anys i panys. En aquests moments, l'any 2010, en tenim instal·lats 775,35. No està malament, deu vegades més –no està malament. Hi ha en el registre de preassignacions 1.054 megawatts, és a dir, ja a punt de ser autoritzats definitivament i, efectivament, vam tenir –jo crec modestament– l'encert de posar en marxa aquest decret de zones de desenvolupament prioritari que pretén la instal·lació de 769 megawatts; això més els projectes que estan en tramitació, més els mineòlics, ens permetran assolir els 3.500 megawatts que preveu el Pla de l'energia l'any 2015. Podem estar satisfets.

El decret és un decret que va aprovar el Govern el 22 de setembre de l'any passat, que preveu escurçar els terminis, actuar en paral·lel en tot el que són les autorit-

zacions de medi ambient, de paisatge, d'urbanisme i d'energia que fins ara feien que en conjunt els projectes tardessin temps i temps, mitjana de cinc anys, i ara tardaran divuit mesos, i que està seguint d'una manera perfectament regular els terminis previstos. Vol dir que el dia 26 de juliol, com vostè diu, va acabar el termini de presentació; el dia 30 de juliol s'obriran les ofertes, i aleshores hi ha dos mesos, des del 26, per fer l'adjudicació.

Es farà el que està previst, d'acord amb les normes, com ha de fer un govern que treballa d'acord amb el que ha de fer institucionalment.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Sí, gràcies. Senyor conseller, tindrà el reconeixement que en dos minuts escassos no tinc temps per replicar algunes de les coses que ha dit. He començat dient-li que érem conscients que no ho havíem fet tot bé, quan parlàvem d'implantació d'energia eòlica. Si vol anem per aquest camí, però jo preferiria mirar endavant.

I mirar endavant ens preocupa; ens preocupa perquè hi ha moltes persones que veuen en aquest decret..., que, per cert, arriba set anys tard; la va anunciar el conseller Milà des d'aquesta tribuna, aquesta nova fórmula, i han trigat set anys, eh?, i ara, amb dos mesos haurem d'anar a corre-cuita, pel que diu, a fer les adjudicacions. Ens preocupen alguns aspectes: el compliment o l'ajustament d'aquest respecte a la directiva de serveis. I això no ho diu només el Grup de Convergència i Unió, sinó que ho diuen bastants experts.

Ens preocupa que la inexistència d'una tarifa impossibilitat de fet a les empreses presentar els projectes econòmics que seran valorats. Ens preocupa d'aquest concurs el fet que, compte!, han externalitzat aspectes tan importants com la valoració; en un concurs d'aquesta magnitud han externalitzat aspectes tan importants com la valoració dels projectes que els posaven a sobre la taula.

Per tant, tots aquests són elements que entendrà que ens preocupin i que ens facin preguntar al Govern si, després d'haver estat, doncs, set anys marejant la perdiu, perquè això és el que ha set, des del primer anunci que canviarien aquesta meravellosa fórmula, ara hem d'anar a corre-cuita? Jo ja entenc que vostès no faran vacances a l'agost, cosa molt lloable. Però dona la sensació, no només a Convergència i Unió sinó a molta gent d'aquest país, que a corre-cuita farem la feina tard i malament, perquè el decret també té alguns punts...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...des de la nostra perspectiva, bastant mal fets.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

A vostè el preocupen moltes coses, senyor diputat, però sap què passa?, que arriba amb trenta anys de retard, en tot cas, m'entén?, no set. I set..., set, jo crec que set és l'any 2003; era difícil, no?, que arribés el Govern i abans d'arribar ja hagués aprovat el decret. De manera que miri, millor haver-lo aprovat, amb el temps que s'ha tardat, que no no haver-lo aprovat.

Ara s'estan fent les coses ben fetes. Per descomptat que es farà tot escrupolosament bé, com hem fet sempre aquestes coses, nosaltres. I no pateixi per això; totes les coses que el preocupen vostè tindrà ocasió de veure-les amb tota transparència; entre altres coses, el procés d'adjudicació es fa amb unes comissions en les quals figuren dos representants del Departament de Medi Ambient, dos del Departament de Política Territorial, dos del d'Energia i dos representants del món local del territori...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...en el qual està molt ben representada Convergència i Unió.

Acabo, senyor president. Ni s'accelerà perquè ho pugui decidir aquest Govern, la tramitació, ni s'aturarà...

El president

Honorable conseller!

El conseller d'Economia i Finances

...i es retardarà perquè la pugui decidir el proper Govern. És a dir, no hi haurà «pasteleig» polític. M'entén, no?

El president

Honorable conseller... *(Pausa.)* Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la discriminació dels castellanoparlants (tram. 310-00456/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, soy uno de los integrantes de la comunidad castellanohablante de Cataluña, una comunidad que está formada, según la última encuesta de usos lingüísticos, por el 46,5 por ciento de los catalanes. El grupo que se identifica solo con la lengua catalana, en el que me imagino se incluye

usted y muchos de los diputados de esta cámara, suma el 37,2 por ciento.

La comunidad lingüística castellanohablante es la mayoritaria de Cataluña pero la acción de su Gobierno la margina e ignora. Basta con leer el Balance de la política lingüística 2004-2010, que ha presentado recientemente, para concluir que los castellanohablantes de Cataluña son considerados como una anomalía social y que por ello se impulsan políticas destinadas a corregir lo que se considera una disfunción y un extraño peligro para la supervivencia del idioma catalán.

No reparan en medios, en argucias con apariencias de legalidad e incluso en la intimidación para hacerlos invisibles. Si los castellanohablantes pedimos la enseñanza en castellano, ponemos en peligro la convivencia. Si solicitamos la documentación oficial en este idioma, nos convertimos en una incomodidad. Y cuando reclamamos que la señalización de los establecimientos oficiales sea bilingüe, se apela, para no hacerlo, a la contaminación paisajística, a razones económicas o a la ley interpretada de la forma más excluyente.

¿Por qué su Gobierno, el Gobierno de todos los catalanes, ignora y margina la comunidad castellanohablante?

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident d'aquest Govern.

El vicepresident del Govern (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta que vostè ha formulat sap perfectament que és una total falsedat, i els termes en què l'ha plantejada, una absoluta i perillosa irresponsabilitat política. I vostè ho sap.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Hablando de peligrosas irresponsabilidades políticas, ¿se reconoce en estas palabras, *conseller*? «Un inmigrante ecuatoriano en Madrid será un inmigrante, pero un inmigrante que hable catalán será uno de nosotros.» Le retratan; están cargadas de racismo. Usted viene a decir: «Un catalán que no hable catalán no es uno de nosotros.»

El presidente de la Generalitat ya es uno de ustedes; de lengua materna castellana ahora considera el catalán como su lengua propia. De hecho, institucionalmente solo lo ha utilizado cuando se ha equivocado o cuando ha citado. No ha efectuado ni un solo guiño a la comunidad castellanohablante. No se si es complejo o convicción, pero ha presidido un gobierno injusto y discriminador hacia ella.

Le pido, y pido a este Gobierno, mientras dure, y a los próximos gobiernos, que realmente impulsen la cohesión social...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...una cohesión social integradora –ya acabo, señor presidente–, que opte por no excluir a nadie, ni a castellanohablantes ni a catalanohablantes.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable vicepresident.

El vicepresident del Govern

Senyor diputat, vostè no té idea, no té ni la més, diguem-ne, remota idea, de què és discriminar i prohibir una llengua. Discriminar i prohibir una llengua és treure-la de tots els àmbits d'ús; és que et canviïn el nom, que t'alterin els cognoms, que et canviïn els topònims, que et canviïn els noms dels rius, de la mar, dels llacs, dels termes municipals, de les masies, de tot. Això és discriminar una llengua.

Vostè vol fer creure a aquest Parlament, on tots sabem llegir i escriure, que la llengua castellana, que és una de les llengües més importants del món pel nombre de parlants, es juga el seu futur a Catalunya? Això, senyor diputat, no s'ho creu ningú.

I encara hi ha una altra cosa més important. Catalunya serà el que els seus ciutadans vulguin que sigui. I ho serà per la majoria. Catalunya no farà cap pas enllloc si no és per la majoria. Hi ha un valor que durant la dictadura vam posar com el primer dels nostres valors democràtics, que és la unitat civil del poble de Catalunya. I aquesta unitat civil no se la va poder carregar el franquisme. Si no se la va carregar el franquisme en dictadura i amb totes els mitjans que tenia al seu abast, pretén carregar-se-la vostè? No ho aconseguirà, senyor diputat, no ho aconseguirà.

El poble de Catalunya no és un projecte de passat, és un projecte de present i de futur, on no es pregunta a la gent d'on ve, ni quins cognoms porta, ni quina llengua parla, perquè el futur ens pertany a tots. No ho va aconseguir el franquisme, no ho aconseguirà ni vostè ni els que pensen com vostè, perquè, què és això de «comunidad castellanohablante»? El millor que ha fet aquest país és crear una sola xarxa escolar on no es discrimini els infants per la llengua d'origen que porten de casa seva.

Potser a vostè li hauria interessat que s'hagués fracturat aquesta societat. Doncs, no es fracturarà aquesta societat, perquè la majoria d'aquest Parlament no ho vol, perquè no ho vol la majoria de la societat catalana. I feliçment per al poble de Catalunya, parli el que parli, el que vostès representen és minoria, ara, i desitjo que ho sigui, no sempre, sinó per a tota la vida, fins que calgui, tant com calgui. Un sol poble, el poble de Catalunya.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre els instruments de planificació turística (tram. 310-00457/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, Catalunya és un país de gran tradició turística, tal com ho demostra la celebració enguany del centenari de la marca Costa Brava.

També ho demostra l'aportació del turisme al producte interior brut del país, situat al voltant d'un 12 per cent del total, fet que el converteix en un dels sectors econòmics més importants del país.

Ara bé, no sé si sempre s'han fet prou bé les coses en matèria de turisme. A vegades ens sembla que hem passat massa temps sense tenir un model turístic ben definit, més aviat al contrari: eren els «touroperadors» els que ens marcaven els preus i era als especuladors immobiliaris als que no importava malmetre l'entorn de la costa, malgrat que això comportés la degradació del model turístic; un model basat en aquell moment només en el clima i el preu, que ens hauria portat a la catàstrofe.

No hi ha dubte que la preocupació per assolir un model turístic exemplar, des del punt de vista econòmic, social, cultural, s'ha donat amb l'actual Govern, concretament amb les accions que ha dut a terme el seu departament. S'ha dut, per exemple, a terme una sèrie de polítiques i actuacions públiques per a la creació –importantíssim– de producte turístic, com ha estat la creació de la xarxa dels centres d'acollida turístics a diversos municipis del nostre país; recentment s'han inaugurat aquests CAT a Vilajuïga, a Sallent, a Teià i, fa pocs dies, a Ripoll.

Bé, tenim una gran riquesa i varietat patrimonial d'intangibles i susceptible de ser posat en valor turístic, tal com correspon a un país tan ric i divers, i a una història tan dilatada com la nostra.

En aquest sentit, el passat 23 de juny, vostè, senyor conseller, va presentar el pla i el catàleg de recursos turístics intangibles, que s'emmarca en el Pla estratègic del turisme a Catalunya i que impulsa el seu departament.

Aquestes han estat algunes de les actuacions que ha dut a terme el seu departament. Entenem, des del nostre grup parlamentari, que és moment de fer balanç.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Quera i Carré

I és per tot això que li formulem la següent pregunta. Quines han estat les principals actuacions del Govern per reconduir el model turístic català i assegurar-ne la supervivència a llarg termini?

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'objectiu del departament des de fa set anys és claríssim: el model de sostenibilitat turística, basat en les instruccions de l'Organització Mundial del Turisme, l'OMT, i les últimes directives europees: turisme sostenible vol dir turisme respectuós amb el territori, i una sèrie de lleis que s'han posat en marxa aquestes últimes legislatures fan que això sigui així; turisme que sigui un motor i tractor del conjunt de sectors econòmics, no que sigui un sector endogàmic, per tant afavorir l'arrossegament del sector agroalimentari, del sector artesanal, del sector del comerç o del sector de la indústria cultural, i finalment un turisme que per competir ha de ser un turisme basat en la identitat.

En definitiva, el turisme de marca blanca té tendència a baixar a casa nostra. Per quina raó? Perquè els competidors són cada cop més potents i més barats. Per tant, l'única possibilitat, també des d'un punt de vista de supervivència del sector, és afegir-hi qualitat i especialització, que és el que hem estat fent quan hem fomentat la certificació de municipis amb destinacions familiars, amb destinacions esportives, amb destinacions d'espais nàutics, o també quan hem donat suport a la creació d'infraestructures de turisme d'oci, de turisme de lleure, que arrossequin el turisme al llarg de l'any, que siguin infraestructures per desestacionalitzar.

Fa pocs dies estàvem –iniciativa privada, però que hi hem donat suport des del Govern– inaugurant el casino de la Costa Brava, important estructura per desestacionalitzar la Costa Brava. Fa pocs dies, també, donàvem suport a un empresari de la zona del Ripollès que posava en marxa un parc, Molló Parc, un parc d'animals al Pirineu, que també és un element d'oferta al llarg de l'any. Com la posada en marxa de l'observatori astronòmic del Montsec ha significat que al Montsec es passi de no existir turisme a existir turisme. O la posada en marxa de la navegabilitat de l'Ebre, invertint, en fi, en una embarcació, que sigui factible aquesta navegació. I això són elements d'infraestructures que donen un servei d'oci.

I al costat d'això, òbviament, també el tema basat en la identitat: els centres d'acollida turística, les rutes basades en la història, en la cultura, en la literatura, i fins i tot en els mites, és la línia que ha seguit el turisme al nord d'Europa, que aquí no s'havia fet servir, i que és el que ens dóna la marca de turisme sostenible, basat en la sostenibilitat i en la identitat.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació del canal Segarra-Garrigues (tram. 310-00459/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Llevot.

El Sr. Llevot Lloret

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Agricultura, tots coincidim que el canal Segarra-Garrigues és una obra vital i irrenunciable per al conjunt de les comarques de Lleida, estratègica per al nostre sector i per al desenvolupament integral del territori.

Aquests dies hem vist com diverses entitats afectades per les zones ZEPA demanaven al Govern català la paralització dels plans de gestió i de la declaració d'impacte ambiental per a poder renegociar totes les mesures i les designacions pròpies dels espais. Coneixem també que el conflicte ve de llarg, ja que la mateixa Directiva d'aus es remunta a l'any 79. I vostè mateix ja ens ha explicat en més d'una ocasió el cúmul de despropòsits que van propiciar que els anys 2000 i 2001 la Comissió Europea obrís dos expedients sancionadors al Regne d'Espanya per la manca de limitació dels espais ZEPA, i que posteriorment la mateixa Comissió va interposar dos recursos davant del Tribunal de Justícia Europea.

Finalment, com sap també, l'any 2007 el tribunal va dictaminar dues sentències: una per insuficient declaració de zones ZEPA i una segona per falta de garanties de protecció de les aus estepàries a les zones afectades pel projecte canal Segarra-Garrigues. Aquestes sentències han fet que la Comissió fins fa poc temps, i després de diverses cartes d'emplaçament, hagi estat al damunt nostre per incompliment de la sentència.

En aquest sentit, fa pocs dies vàrem saber –amb gran satisfacció, per cert– que, després de deu anys de litigi entre la Unió Europea i l'Estat espanyol, el Tribunal de Justícia Europea ha arxivat la denúncia per incompliment de la Directiva d'aus i ha considerat vàlida la proposta de ZEPA feta pel Govern.

És per tot això que des del nostre grup parlamentari volem posar en valor la tasca de les dos conselleries i del conjunt del Govern per la feina a l'hora d'afrontar temes tan cabdals per al territori com és el canal Segarra-Garrigues.

I també ens interessa saber, senyor conseller, quines han estat les accions dutes a terme, sobretot quina és la situació actual, i també, si el temps li ho permet, quin és el marge de maniobra que té el Govern d'ara endavant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena, conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural.

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural
(Sr. Joaquim Llena i Cortina)

Gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, vostè em demana quines han estat les accions, quina és la situació actual i quin és el marge de maniobra que tenim ara pel que fa a la situació del canal Segarra-Garrigues. Crec que el més important a hores d'ara, i per una qüestió de temps, és saber on estem, i el cert és que no estem en el moment de poder planificar lliurement les zones ZEPA, hem tingut trenta anys per a poder-ho fer, i avui ja no podem parlar de voluntat política d'un govern o d'un territori o d'un sector: estem en una situació en què les conseqüències de les accions i inaccions de trenta anys ens han definit un escenari i unes regles de joc amb no massa marges. Avui se'ns requereix per la falta de compliment de dos sentències del Tribunal de Justícia la Unió Europea. S'equivoquen molt aquells que volen fer creure a la ciutadania que tenim un gran i ample marge de maniobra per a poder canviar tot el camí recorregut fins avui.

Tot i aquestes consideracions, li he de dir que la situació actual és millor que la de fa alguns mesos. El Tribunal de Justícia ha arxivat la primera de les denúncies, atès que la Comissió ha acceptat com a vàlida la proposta presentada pel Govern català. Un cop les zones ZEPA estan delimitades, se'ns obre un escenari nou on aplicar una nova directiva, la Directiva d'hàbitats, que és molt menys restrictiva que la Directiva d'aus que vostè ha citat, que es va promulgar l'any 79. I aquesta Directiva d'hàbitats ens permet apellar a l'interès general en cas de voler portar determinats projectes o accions sobre el territori. Fins al moment d'arxivar aquesta primera causa per l'incompliment de la delimitació, només podíem acollir-nos a la Directiva d'aus, i aquesta contempla de manera clara i inequívoca que no es pot dur a terme qualsevol acció que pugui alterar els hàbitats de les aus estepàries.

En aquests moments la Unió Europea ens exigeix una mica més: ens demana adequar la declaració d'impacte ambiental a les noves ZEPA i aprovar els plans de gestió. I a partir d'aquí podem treballar per tal d'intentar compatibilitzar la protecció de les aus i fer-la compatible amb l'activitat agrícola. I això és el que estem fent amb el Departament de Medi Ambient i el Departament d'Agricultura.

Si aprovem la DIA...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural

...si aprovem la declaració d'impacte ambiental, podrem aplicar o podrem apellar a l'interès general i aplicar les mesures compensatòries d'algunes zones que quedaran excloses de la zona del regadiu.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el compliment del calendari d'execució de les obres dels equipaments sanitaris (tram. 310-00455/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, president. Honorable consellera Geli, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre les obres de construcció dels equipaments sanitaris encara pendents a hores d'ara?

El president

L'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyora diputada. Vostè sap que el 2004 vàrem fer un pla molt ambiciós d'infraestructures, de 5.400 milions d'euros, que s'estan executant. Quan s'acabi l'any 2010 el 60 per cent de les obres estaran acabades, més de 2.000 milions d'euros.

I, per descomptat, continuar amb les obres, malgrat la crisi econòmica, que algunes s'han alentit, però continuarem, perquè el nostre projecte arriba fins al 2015.

El president

La senyora diputada té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè m'ha parlat de números generals, però jo li parlaré de la concreció.

I miri, senyora consellera, al darrer Ple li vaig plantejar els greus problemes sanitaris que tenien diversos municipis de la meua comarca del Vallès Occidental, per l'incompliment seu, del seu Govern, a construir l'Hospital Ernest Lluch de Montcada i Reixac. Avui li plantejo un altre problema greu a la mateixa comarca, i en concret a Santa Perpètua de Mogoda, on prop de tres mil persones li han fet arribar a vostè, al seu departament directament, les seves queixes per l'actual funcionament del CAP de Santa Perpètua.

Per fer-li un ràpid resum de la situació actual en què es troba aquest municipi: els acomiadaments de metges d'avui per demà i sense cap justificació i també sense ser substituïts fan que hi hagi unes llistes d'espera desmesurades, que el CAP estigui completament saturat, que es sobrepassin les ràtios recomanades de pacients per metge, la manca de les especialitats mèdiques més bàsiques. I mentrestant el segon CAP, que s'havia d'inaugurar, segons paraules seves, abans del mes de maig, continua a hores d'ara tancat.

Per la informació que té el mateix personal sanitari del CAP en funcionament, quan entri en servei aquest se-

gon CAP seran reubicats, ells mateixos seran reubicats en el segon, amb la qual cosa les mancances i els problemes sanitaris encara s'agreuaran més.

Senyora consellera, això respon únicament a una retallada econòmica sense precedents; això és fruit de les seves polítiques socials, les que van en detriment de l'assistència sanitària dels catalans. I això no pot ser. No pot ser que els ciutadans de Catalunya hagin de pagar la seva mala gestió en el seu departament, les retallades d'allà on no s'ha de retallar, els serveis socials, i vostès, el seu Govern, continuïn treballant fortament perquè als catalans se'ns retallin les llibertats individuals, com hem vist aquest matí, doncs, prohibint les curses de braus, en lloc de treballar per aixecar el país, que és el que haurien de fer; país, per cert, que vostès estan ofegant cada dia més.

Gràcies, senyor president, senyora consellera.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies. No comparteixo de cap manera el seu relat, perquè..., i li vaig demanar la setmana i li torno a demanar rigor –rigor, eh?

Hem multiplicat per dos el pressupost del Vallès Occidental. Vostè sap... Per dos, eh?, per dos la despesa corrent, estic parlant; més del 30 per cent de personal, d'increment, els últims anys. El segon centre de salut del CAP de la Florida - Santa Perpètua de la Mogoda entra en funcionament el dia 29 de juliol. I el dia 27 de juliol, avui mateix, el CAP de Polinyà que ens faltava.

Li puc portar, perquè m'ho conec molt bé..., no, no per la seva pregunta, perquè estava programat, perquè aquest és un centre que vam pensar el 2004, que vam començar fa dos anys i que no ha tingut retard en les obres. Barberà del Vallès, Cerdanyola, Montcada, Palau de Plegamans, Polinyà, Ripollet, Sabadell, Santa Perpètua, Sentmenat.

I els vaig dir que ens queda molt per fer, perquè aquest és un territori, l'àrea de Sabadell, de 500.000 persones, eh?, que l'hospital de Montcada i Reixac és una necessitat i que precisament a l'últim consell de direcció, malgrat el moment econòmic que sembla que vostès volen eludir... Per cert, per què no parla amb els consellers de Sanitat de les comunitats autònomes del Partit Popular? Que estan fent coses diferents de nosaltres?

Per tant, si us plau, tinguem rigor, perquè si alguna cosa hem prioritzat els últims anys és el sistema de salut, que ha crescut, el seu pressupost, un 75 per cent, eh?, i hem treballat amb els professionals. I, per tant, en aquest moment ho estem gestionant –un moment complex– el millor que podem. I és evident que ha afectat els salaris dels professionals, però també és veritat que vam fer un increment molt important i a més hem fet discriminació positiva en aquesta àrea, senyora diputada.

El president

Acabades les preguntes, passem al desè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir els membres

del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants.

Procediment

per a elegir els membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants (tram. 284-00044/08)

S'han presentat dues candidatures, signades, una, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i l'altra, pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La votació, en tant que afecta persones, serà electrònica i secreta.

Prego a la secretària primera que llegeixi la candidatura presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La secretària primera

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió fa la següent proposta: pels col·legis professionals d'advocats, Lídia Condal Invernón i Pedro Yúfera Sales; pels col·legis professionals de l'àmbit de la salut, Mariona Creus i Virgili i Miquel Vilardell Tarrés; per organitzacions no governamentals de defensa dels drets humans, especialment de les que treballen per la prevenció de la tortura, Montserrat Fenosa i Choclán, Eva Labarta i Ferrer, Joan Merelo-Barberà i Gabriel, Eulàlia Pascual i Lagunas; per centres universitaris de recerca en matèria de drets humans, Santiago Redondo Illescas, Victòria Camps Cervera; de professionals amb experiència en l'àmbit de la prevenció de la tortura i en el treball amb persones privades de llibertat, Enric Vicens i Pons i Jaume Saura Estapà.

El president

Prego al secretari segon que llegeixi la candidatura presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El secretari segon

Aquests grups parlamentaris presenten la següent candidatura: pels col·legis professionals d'advocats, Lídia Condal Invernón, Pedro Yúfera Sales; pels col·legis professionals de l'àmbit de la salut, Mariona Creus i Virgili, Miquel Vilardell Tarrés; per organitzacions no governamentals de defensa dels drets humans, especialment de les que treballen per la prevenció de la tortura, Sabina Puig Cartes, Olga Casado Moreno, Eva Labarta i Ferrer, Joan Merelo-Barberà i Gabriel; per centres universitaris de recerca en matèria dels drets humans, Santiago Redondo Illescas, Victòria Camps Cervera; de professionals amb experiència en l'àmbit de la prevenció de la tortura i en el treball amb persones privades de llibertat, José María Mena, Jaume Saura Estapà.

El president

Les candidatures seran votades successivament segons l'ordre de presentació a registre, i quedaran designats membres del consell assessor les persones integrades en la candidatura que obtingui més vots. Queden clars els termes de la votació? *(Pausa.)*

Prego als serveis de la cambra que garanteixin el secret de la votació.

Passem a la votació de la candidatura presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta candidatura ha obtingut 47 vots a favor, 16 vots en contra i 69 abstencions.

Passem seguidament a la votació de la candidatura presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Prego als serveis de la cambra que garanteixin també el secret de la votació.

Comença la votació.

Aquesta candidatura ha obtingut 67 vots a favor, 63 vots en contra i 3 abstencions.

Per tant, les persones designades membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants, són: la senyora Lídia Condal Invernón, el senyor Pedro Yúfera Sales, d'entre les proposades pels col·legis professionals d'advocats; la senyora Mariona Creus i Virgili i el senyor Miquel Vilardell Tarrés, de les persones proposades pels col·legis professionals de l'àmbit de la salut; la senyora Sabina Puig Cartes, la senyora Olga Casado Moreno, la senyora Eva Labarta i Ferrer i el senyor Joan Merelo-Barberà i Gabriel, proposades per organitzacions no governamentals de defensa dels drets humans, especialment de les que treballen per la prevenció de la tortura; el senyor Santiago Redondo Illescas i la senyora Victòria Camps Cervera, entre les persones proposades pels centres universitaris de recerca en matèria de drets humans, i el senyor José María Mena i el senyor Jaume Saura, professionals amb experiència en l'àmbit de la prevenció de la tortura i en el treball amb les persones privades de llibertat.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el turisme (tram. 302-00251/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el turisme, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

(Pausa.)

El Sr. Luna i Vivas

Senyor president, senyores i senyors diputats, avui presentem aquesta moció, que és fruit de la interpellació

que es va fer al conseller, una interpel·lació que té a veure amb el sector turístic i que va encaminada a dos apartats molt diferenciats. El primer, és assegurar-nos realment que els compromisos que va adquirir el Govern aprovant els pressupostos, van íntegrament tots al que és el sector turístic, al que és la promoció i el foment del sector turístic.

I dic això perquè el sector encara no coneix quines han estat realment aquelles partides que estaran retocades en el que ha estat la política del Govern de retallar els pressupostos en qüestió de la crisi econòmica. És, per tant, que aquest primer punt ve a garantir o vol garantir que el sector turístic tingui, sense cap problema, els ingressos corresponents, els ingressos que se'ls va garantir en el que és l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

I si amb això ja tenim bastant, nosaltres també entrarem una pregunta en què demanem que ens expliquin realment, perquè el sector ho sàpiga, on sortiran o on es retallarà aquelles partides que tenen una finalitat, que és la finalitat de poder retallar el que és la despesa pública. Per tant, el primer anirà en aquest aspecte, a garantir els pressupostos.

I, el segon, ja tenim alguna orientació del que està sent i el que és aquest any la temporada turística. I la veritat és que aquesta temporada turística hem de dir, i hem de ser sincers per les dades que tenim, que s'han superat les previsions. Però això no vol dir que realment s'hagin superat els ingressos, sinó que hi ha hagut una superació de les previsions que s'havien fet en turisme i, sobretot i molt especialment, en el turisme interior, el turisme espanyol, el turisme que el conseller a vegades diu..., sempre diu «el turisme d'aproximació». I hi ha un repunt també, amb el que fins ara haurem de ficar una mica de *cuidado* és..., de *cuidado* en el sentit realment proteccionista i de fer polítiques que vagin a favor, que és el repunt que hi ha hagut en el que és el turisme de negocis. Per tant, això ha sigut important. La veritat és que ha estat per damunt de les previsions. Però la veritat, i lamentablement, és que el sector turístic i les empreses no recuperen, continuen tenint pèrdues i encara no tenim beneficis.

La dada que tenim, al mes més o menys actual, és que un 53 per cent de les empreses turístiques al litoral català continuen perdent diners, continuen amb una baixa, i no es recuperen, per dues qüestions molt concretes: una d'elles per l'increment i la pressió fiscal de l'IVA i una altra per la guerra de preus. Vull dir que s'estan fent unes ofertes de preus amb les quals s'arrisca l'empresari i s'està arriscant no tindre cap tipus –cap tipus– de benefici.

Per tant, nosaltres el que pretenem amb aquest segon apartat d'aquesta moció és garantir també la preocupació per la repercussió negativa que l'increment de l'impost sobre el valor afegit ha tingut, que ja hem vist per les dades que tenim que ha sorgit i que ha sorgit un efecte negatiu amb el que és la recuperació turística, quant als ingressos; i també garantir sobretot que no hi hagi una política que incrementi més, sinó que rebaixi, que incentivi realment el turisme, que sigui capaç realment que el turisme no solament tingui la crida que puguin vendre els turistes, sinó anar més enllà. I anar

més enllà és que tinguin uns tipus impositius, uns tipus fiscals, uns tipus que premiïn la seva activitat, que premiïn fomentar, que premiïn realment el que puguin fer uns paquets turístics, una crida realment que comporti que els turistes puguin continuar gaudint del nostre litoral català i també del que és l'interior.

Jo demanaria que..., veuen vostès i sobretot el grup del Govern, els tres grups del Govern, que és una moció que al cap i a la fi no comporta molts sacrificis, simplement que es compleixin els pressupostos i que es tingui una mica de cura amb el que és la pressió fiscal quant a la repercussió negativa que està tenint el món i el sector turístic.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, excel·lentíssim diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustrat diputat senyor Xavier Crespo.

El Sr. Crespo i Llobet

President, diputats i diputades..., bé, nosaltres recolzarem la moció presentada pel Partit Popular.

Voldríem fer uns diferents comentaris respecte al primer i al segon punt. Respecte al primer punt, quant al compliment dels compromisos econòmics en l'apartat de turisme del Govern, doncs, creiem que en aquest moment estem en aquest 32,42 per cent del pressupost, se n'ha pagat un 4,2 per cent i se n'ha reconegut un 25 per cent.

El Pladetur, que era el Pla per dinamitzar l'economia, tant des del punt de vista privat com públic, doncs, ha tingut una davallada, des del 2008 que eren 8 milions d'euros; 2009, 6 milions d'euros; 2010, 4,6 milions d'euros. Els 10 milions d'euros que el Govern, en el Congrés, que es va celebrar, de Turisme a Port Aventura, que es va comprometre per a la internacionalització del sector, no tenim en aquest moment contesta de si realment s'han invertit, a quines empreses han anat a parar, etcètera.

Quant a la defensa que es va comprometre el mateix conseller, de l'IVA superreduït, entenem que no és una competència directa, però realment aquí també ha sigut una notícia negativa que va en contra del turisme just a les portes d'una temporada.

L'altre compromís que teníem, quant a finançament dels municipis turístics del 2004, realment ha estat un desastre; no solament no hem millorat el finançament dels municipis turístics, sinó que l'altre dia, en la interpel·lació el mateix conseller Huguet ens parlava que en els municipis se'ls havia retirat o disminuït la seva aportació pel fet de l'aportació del Pla E Zapatero. Creiem que aquí, doncs, no s'està diferenciant el que és un municipi turístic d'un que no ho és. Els plans Zapatero han arribat per igual a tots els municipis amb relació a la seva població, etcètera. Llavors, creiem que és una discriminació negativa respecte als municipis turístics, i que el nostre conseller ho accepti amb normalitat, creiem que no diu res a favor del turisme.

Per altra banda, ja no és el primer cop que fan referència als municipis que augmentem l'IBI. Crec que, en aquest

moment, aquest moment no és el més indicat d'un augment de l'IBI. Feia referència a la diferència que hi ha entre els municipis d'interior i de costa, respecte que els d'interior el tenen més alt i els de costa no. Jo crec que cada Administració local posa la pressió fiscal que creu convenient per al seu municipi, però també ara no és el moment que a les famílies catalanes els apugem l'IBI.

I, respecte a diferenciar segones residències de primeres residències, no sé si realment la llei ens ho permetria.

Jo voldria fer aquí un petit comentari respecte a com s'utilitzen els diners. No sé si tindrem temps en aquesta legislatura de tornar-ne a parlar, però el tema de la web de turisme, en la qual vostès reconeixen una despesa de 3,5 milions d'euros, que en realitat nosaltres creiem que potser arriba als 8 milions d'euros, doncs, crec que ja en aquest moment la versió beta la trauria de l'accés al públic, encara que sigui en versió beta, perquè conté errors molt importants. A la manera de detall els diré que el Tramvia Blau de Barcelona surt a l'apartat de Badalona, o que quan un busca «sol i platja», el direcciona cap a Boí Taüll Resort. Són errors que jo entenc que en una versió beta, doncs, són per corregir, però que no han d'estar a l'accés del públic general, perquè ja prou errors han fet amb fotografies, que crec que amb una inversió com la que s'ha fet amb la web, fer aquests errors és important.

I llavors, respecte al tema de la taxa turística, nosaltres creiem que ara no és el moment. Nosaltres recolzarem i votarem favorablement la moció, perquè estem d'acord que en aquest moment una pressió fiscal més important, una taxa sobretot en el món del turisme és una altra notícia negativa. Ara, sí que ens comprometem o creiem que aquest debat s'ha de dur a terme, i cal buscar la manera que el sector turístic o l'ocupació, etcètera, en el sector turístic, d'una manera transversal, no solament a l'allotjament, participin en el fet de buscar recursos per a la seva promoció.

En aquest cas..., bé, ja ho he deixat clar en aquest sentit. Bé. A la taxa turística en aquest moment nosaltres hi estem en contra totalment. Més endavant creiem que potser una iniciativa molt més ràpida seria part de l'IVA que retornés directament al sector turístic. I l'IVA de les inversions que fan els municipis, que realment tornés també directament per fer noves inversions. Seria una manera potser més ràpida, més equitativa perquè no solament, potser, els turístics, sinó tots els municipis gaudissin d'un nou finançament.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. També per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors López.

La Sra. López Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per donar el posicionament del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en aquesta moció sobre el turisme, presentada pel Partit Popular.

Val a dir que ningú qüestiona, avui en dia, la importància del turisme al nostre país. Importància contrastada amb la seva aportació al PIB, que és d'un 12 per cent, amb importància contrastada també amb la seva capacitat de generar llocs de treball, un 12 per cent també dels llocs de treball, de l'ocupació total de Catalunya, important també com a eina de difusió de la nostra cultura, fins i tot important també a nivell social per tot allò que representa i aporta a tots els nivells.

També és cert que el sector turístic, com a part important que és de la nostra economia, no s'escapa de la crisi que estem vivint. Potser no se'n parla amb tanta intensitat com en d'altres sectors, i la seva naturalesa, basada principalment en petites i mitjanes empreses molt sovint familiars, fa menys visibles les seves dificultats.

Però, des del Govern, i concretament des de la Direcció General de Turisme i l'Agència Catalana de Turisme –agència que recordo que va ser creada per aquest Govern el 2007 per agilitzar la promoció turística i sobretot per donar cabuda al sector privat en la presa de decisions i la participació en les actuacions que s'hagin d'emprendre–, com deia, des de la Direcció General de Turisme i des de l'Agència Catalana de Turisme, se n'és conscient d'aquestes dues realitats: la importància del turisme en la nostra economia i les dificultats del sector en aquests moments tan difícils.

És per això que el pressupost de la Direcció General de Turisme i de l'Agència Catalana de Turisme per a l'any 2010 és de més de 24 milions d'euros per a la promoció turística, és a dir, un 15 per cent més que l'any anterior, els quals ja s'estan executant en actuacions i promocions diverses. És cert que arribar al cent per cent de l'execució del pressupost serà difícil d'assolir, el conseller Huguet va fer una extensa explicació sobre el tema al darrer Ple en el moment de la interpellació, però s'està treballant per ampliar l'horitzó del turisme català.

Quant a les retallades, qüestió que ha sortit tant pel representant del PP com del Grup de Convergència, també se va explicar que les retallades, si es fan, es fan per la vessant de foment... Dir al representant de Convergència que si el Plan Zapatero no compensava perquè arribava igual a tots els municipis, arribava per igual a tots els municipis, és cert, però els turístics també, i si s'ha de retallar més val retallar per un lloc on hi han altres entrades i poder invertir i poder esforçar-se en el que és la promoció pròpiament dita a nivell turístic.

I és així com s'està executant el pressupost d'enguany, treballant per tal d'augmentar justament la promoció turística del nostre país, de Barcelona i també de la resta del territori. Les darreres campanyes de promoció turística, com la de «Sóc fan de Catalunya», en són l'exemple. Així també com els centres d'acollida turística que s'estan obrint al llarg de tot el territori.

És per estes raons bàsicament que no aprovaríem est primer punt de la moció. Ja s'està executant el pressupost, s'estan fent esforços per arribar a tots els àmbits de promoció turística, i les retallades seran allí on hi han altres fonts que el poden suplir.

L'altre punt de la seva moció és el que ens parla de l'IVA, però aquí crec que tampoc se sorprendrà si li dic

que no podem aprovar-lo, ja que com vostès saben sobrerament aquesta és una mesura d'àmbit estatal i les comunitats autònomes no tenim potestat per modificar-ho. A part hem de tenir en compte que és una mesura que no sols afecta el turisme, sinó tots els sectors i productes.

És per això que, tot i compartint la seua preocupació pel sector turístic i la seva valoració sobre la seva importància, no donarem suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara també, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat, senyor Bernat Valls.

El Sr. Valls i Fuster

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, senyor diputat, val a dir que valorem i reconeixem el seu interès en tots els temes relacionats amb el turisme, a millorar l'activitat turística del país. De fet, dels escassament tres mesos que fa que sóc diputat vostè ha intervingut dues vegades concretament proposant, fent interpellacions relatives a turisme. Agraïm també sobretot el to i la correcció de les seves intervencions i de les seves propostes.

Malgrat això, tal com ja li he avançat, no podem votar a favor a la seva proposta perquè el contingut de fons, en el contingut de fons de cadascun dels punts no hi estem d'acord. Tot i això, tal com vostè també sap, hem intentat arribar a una entesa a mig camí, hem intentat fer un camí del mig entre la seva proposta i la visió que tenim els grups que donem suport al Govern dels acords que proposa la moció, més concretament del que fa referència al primer punt, però que finalment també sap vostè, doncs, que això no ha estat possible, no?

Concretament, el primer punt el que demana és l'acompliment dels compromisos pressupostaris, tal com vostè ja va avançar en la interpellació, els compromisos de despesa pel que fa a la promoció concretament, i foment del sector turístic i la millora de les infraestructures turístiques i dels establiments hotelers. Hem de dir-li que no només hi estem d'acord, i que per això hem intentat arribar a un acord en aquest punt, sinó que el Govern, al qual hem donat suport en els darrers set anys, ja ho ha anat fent i ho fa i ho seguirà fent fins acabar el seu mandat, com no pot ser d'altra manera.

Per tant, entengui aquest rebuig més com un «això ja s'està fent», perquè entre altres coses entenem que és una de les obligacions del Govern, constatable, que a més a més l'ha acomplert amb escreix. Per posar un exemple pensi que sense anar més lluny, en aquest primer semestre d'enguany, el percentatge d'execució dels diferents capítols de la Direcció General de Comerç, relacionats amb les activitats que vostè descriu en la proposta que fa en el primer punt, ha estat de més del 70 per cent.

Però a més a més jo crec que també és just recordar que el principal instrument de foment que el Govern posa a disposició dels agents públics i privats de Cata-

lunya per a la millora de les infraestructures turístiques i creació de producte turístic, ha estat de gairebé vuit milions d'euros.

En aquests darrers anys l'acompliment dels compromisos pressupostaris en matèria de turisme, any rere any, han permès un salt qualitatiu important en les polítiques públiques catalanes relacionades amb el turisme, en alguna de les seves interpellacions amb el conseller en els punts d'entesa que han trobat fins i tot vostè li ha acabat reconeixent, i dins d'aquestes en les polítiques de suport a la millora de les infraestructures turístiques i els establiments hotelers.

I jo crec que ho hem de valorar no només en termes qualitatius. Vull fer notar també que els pressupostos del Govern en matèria turística s'han incrementat més que notablement en aquests darrers set anys. Pensi que hem passat de 19,4 milions d'euros el 2003, a gairebé 50 milions el 2010, cosa que demostra evidentment la importància i l'interès que l'activitat turística té per a aquest Govern. Tot això, malgrat les evidents limitacions de finançament que ha patit el país en aquests anys.

Valgui com a exemple també la creació i posada en funcionament del Pladetur, Pla de desenvolupament turístic, el senyor Crespo n'ha fet referència, que, malgrat les seves mancances, el cert es que és el primer instrument d'aquestes característiques que el Govern de la Generalitat, el Govern del país impulsa. Que en una convocatòria anual ha suposat passar el 2003 d'una dotació d'ajuts per a empreses turístiques d'encara no un milió d'euros, als quasi vuit milions actuals, això sí, adreçats a agents privats i també agents públics.

I, finalment, per altra banda, qui coneix l'Administració sap perfectament que tots els gestors, tots els seus gestors, bé siguin tècnics o polítics, difícilment deixen escapar l'oportunitat d'aplicar les seves polítiques si tenen habilitació pressupostària, lògicament, però sobretot si disposen d'un full de ruta clar, i aquest Govern, concretament en matèria de turisme, tal com s'ha demostrat amb escreix, el té.

Anem pel segon punt, concretament el que es demana és que es manifesti la preocupació per la repercussió negativa de l'increment de l'IVA en el turisme i com a conseqüència que es manifesti el rebuig a l'increment de la fiscalitat o la creació de noves taxes. D'aquest segon punt hem de dir-li que entenem que o bé arriba tard, o que potser arriba massa d'hora, però en cap cas entenem oportú posicionar-nos favorablement.

Dic «massa tard» perquè a aquestes alçades de legislatura entenem que encara que hi hagués voluntat de crear una nova figura o un augment de la fiscalitat, que no és el cas –i vostè ho sap perfectament–, no hi hauria tampoc temps material. Per tant, des d'aquest punt de vista, no té massa sentit aquesta proposta.

I massa d'hora, perquè el principal argument que fonamenta el rebuig en les figures o augments no es pot fonamentar objectivament a hores d'ara. Vostè ha fet referència a unes dades, dades que provenen d'enquestes als agents, però que no provenen de cap anàlisi... –encara a hores d'ara no hi és, senyor Luna–, encara a hores d'ara la repercussió no es pot saber, som al mes de juliol,

encara fa no un mes que s'ha aplicat aquest increment d'IVA i, per tant, el que hi ha són les enquestes, el que hi ha són les percepcions, les projeccions dels agents del sector, i en algun cas, doncs, tal com li deia, enquestes.

Però, per altra banda, i també és important recordar que l'evolució que té enguany en el que portem de temporada el sector turístic no és gaire diferent del que porten altres destinacions a nivell mundial, que aquesta és una petita aplicació de cap increment de l'IVA. Per tant, aquest és un factor que de moment encara tampoc es pot saber quina repercussió té.

Finalment, per acabar, perquè se m'acaba el temps, en aquest punt només recordar que correspon al Govern central, en aquest cas, la potestat de modificar, de la seva modificació i per tant de qualsevol altre tipus de càrrega impositiva.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula, per fixar posició, la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Com sempre, doncs, en aquest sentit, ens tornem a trobar gairebé els mateixos a parlar del tema turisme que el toquem algunes vegades de l'any i està bé perquè ara és estiu, potser és el darrer cop que podem parlar-ne en aquest període de sessions, i, d'alguna manera, més enllà del posicionament en què compartim, com la resta de grups que donem suport al Govern, el posicionament, doncs, idèntic, era una mica també la possibilitat de poder fer balanç o de poder, doncs, veure com atenen que tots els que estem en aquest..., treballant en les qüestions de turisme, participant en les qüestions de turisme, diputats que seguim i que busquem la millora d'aquest sector, com probablement fem diagnosi molt similars, però també tenim receptes molt diferents.

I d'alguna manera per a mi és una bona ocasió, ja que sóc gairebé de les darreres persones a intervenir, per plantejar també les dues coses que crec significatives. A mi em sembla que aquest Govern sí que ha fet una arquitectura, ha construït una arquitectura nova i positiva, de fet en la seva intervenció el senyor Luna, malgrat algun retret, feia reconeixement a certes, doncs, a certes preses de decisions, a certes qüestions, doncs, que ha valorat com a positives, com a avenços. L'increment de diners, eh?, l'increment de pressupostos, però també com s'ha fet la campanya «Sóc fan de Catalunya».

Però fixin-se que això és divertit perquè en alguna sessió hem tingut moltes mostres de rebuig a publicitat de la Generalitat. I jo aquí és quan els deia, però es que si retallem publicitat de la Generalitat també retallarem publicitat en turisme. No ho dèiem per altres coses. I ara podem fer aquesta campanya perquè s'ha fet des de l'Agència de Difusió de la Generalitat.

Per tant, quan, per dir-ho d'alguna manera, quan des-
trosses o quan diem segons quines opinions potser es-

tem fent un flac favor a recursos que tenim des de la Generalitat una mica per aquest dia a dia, doncs, més de política no d'alt nivell ni de pensament. Per això deia que avui és un dia important, perquè si en turisme tenim qüestions a tractar crec que sí que el que tenim són reptes immensos de futur. Tenim aquesta arquitectura, sempre és millorable, jo crec que és un camí pel qual s'ha de continuar. Evidentment la qüestió de la web hauria de ser molt i molt millorable, però és en aquest tema dels reptes en els quals ens hauríem de posar d'acord.

Hem parlat de la qüestió impositiva. Clar, efectivament, la qüestió impositiva en aquest moment és difícil que un ajuntament, doncs, vulgui posar o pugui posar taxes, però sí que hem d'anar explorant què és allò que volem en la qualitat, quina qualitat volem i com hem de treballar. Sabem que per exemple Barcelona de vegades està saturada, que hi ha problemes de convivència entre els propis veïns. Dic Barcelona com a exemple de capital turística potent que tenim, no?, això està saturat, hi ha conflictes entre veïns, tot això s'ha d'harmonitzar, i s'ha d'harmonitzar amb més participació també per part de la ciutadania.

És que nosaltres volem contemplar el turisme com un sector i una activitat econòmica –i ho diré que se m'entengui bé–, eh?, no com a invasora, sinó integrada en tota la resta de teixit productiu, eh? De vegades es veu com una invasió. És el turisme, no? Per tant, hem de fer grans carreteres perquè ve el turisme, hem de fer grans aeroports perquè hem de rebre més turisme. No. Hem de fer-ho per al turisme, però també hem de fer-ho perquè això encaixi en el model de país i de sostenibilitat que volem, perquè entenem que si el turisme ens beneficia com a persones i com a societat, també hem de trobar aquesta forma de transformar el territori sense agredir-lo i de cuidar-lo i de vetllar-ne. Creiem una mica en aquestes potencialitats que té Catalunya. I el senyor Luna és un gran defensor de sol i platja, i creiem, doncs, que això no s'ha de perdre, però creiem que en aquesta arquitectura, construïda tota la qüestió cultural, patrimonial, ha fet un creixement que no s'ha de deixar perdre i que s'ha, en aquest sentit, doncs, de potenciar.

Per tant, com que hi haurà un nou pla estratègic, que aquest s'esgota aquest any, en aquest sentit serà un bon marc també, doncs, per poder definir aquests reptes de futur. Per tant nosaltres creiem que l'hem d'impulsar, hem de veure aquesta gran Barcelona que té una sinèrgia pròpia, però també hem de veure aquesta descentralització territorial com la fem efectiva, com ajudem els municipis, que els municipis s'impliquin i siguin capaços de dir «no, vull una taxa per protegir allò que és meu, vull una taxa perquè els ciutadans que són veïns i no són turistes també puguin viure-hi», perquè no parlem mai de com s'incrementen els preus d'una ciutat, d'una vila com, per exemple, Lloret per als propis vilatans enfront dels preus que fem pagar en aquest sentit als visitants en alguns comerços.

Hem de reforçar la qualitat, jo crec que ho dit en altres ocasions, no només dintre de la qualitat per a les infraestructures o pels diners que puguem invertir-hi, sinó per la formació, el valor afegit que donem al nostre turisme, i per això hem de valorar les persones que hi treballen, els empresaris que s'hi dediquen i posar tot això en un valor,

que per ser el 12 per cent del PIB, com deia la diputada, penso, de vegades, doncs, que no n'hi donem prou.

I, en aquest sentit, començar a pensar que patim càrregues mediambientals, patim càrregues també socials en aquest sentit i que necessitem integrar-ho com jo dic tot, eh? Que no se'ns mengin les infraestructures, però que no en faltin. És a dir, repartir també impactes positius, impactes negatius i tot el que ens significa per al conjunt del territori.

I si som capaços, crec jo, d'avançar, doncs, en aquest sentit, d'introduir aquestes mesures que ajudin a facilitar convivència, turistes, persones que viuen a les nostres viles i ciutats, amb els residents, potser avançarem també cap a un turisme just, que jo m'atreviria a proposar que és una cosa que es pot fer des dels municipis, més enllà de l'IBI, que jo crec que es podria fer, però també incorporar una major participació ciutadana. Jo en dic «turisme just», eh? És a dir, parlem de com ho fem, parlem-ho tots, parlem-ho tot junt.

I sobretot per no posar en perill, doncs, ni les formes de vida dels indrets, que en molts llocs han estat pervertides –avui hem parlat amb la diputada Clavell la qüestió dels municipis i la sostenibilitat i l'informe de Greenpeace–...

El vicepresident segon

Senyora diputada, si us plau, vagi acabant.

La Sra. Massana Mas

Per tant, sí, cuidem la nostra casa, cuidem el nostre territori, cuidem el nostre petit país, que és el millor que tenim, no només per oferir als altres, sinó per a nosaltres mateixos.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Finalment, per fixar posició també, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Molt breument..., para fijar la postura de Ciudadans. Nosotros entendemos que el sector turístico está pasando por una situación difícil, que en estos momentos, además, está agravada por la crisis. Como ya dijimos en otra moción anterior relativa al sector turístico, Ciudadans apuesta por una renovación y un diseño nuevo, una especie de reconversión industrial que amplíe la oferta que hasta ahora estaba basada..., y afortunadamente parece que el asunto va por otro lado, pero que no esté exclusivamente basada en un turismo de sol y playa, sino apostar por un turismo de calidad, cultural, como se está haciendo. Este nicho de mercado que se va abriendo lo vemos importante para esta mejora y cualificación.

Igual que se ha manifestado desde otros grupos, creemos que la acción de gobierno debe enfocarse en la mejora de infraestructuras y en una política de inversión que permita que los empresarios del sector puedan tanto

diversificar hacia ese otro nuevo sector como ofrecer un valor añadido al producto turístico.

Queremos insistir en que una modificación de este calibre, esta reconversión industrial, necesita una acción firme y coordinada entre «consellerías», además de una actuación conjunta con los municipios que tenga como objetivo adecuar infraestructuras y equipamientos; y todo ello, además, trabajando junto a la Administración estatal, siempre que sea posible, en beneficio de las estrategias empresariales de los profesionales del tejido turístico catalán.

No obstante, señor Luna, esta moción, que nosotros la vamos a apoyar, pero usted sabe, y así lo han manifestado otros ponentes, otros miembros de los otros grupos, que nada puede hacer este Parlament con el tema del IVA, o sea que es..., hombre, no le diré un brindis al sol, pero complicado. Nos adherimos a la moción en cuanto a los votos y a los deseos porque esto verdaderamente sea así, pero sabemos que nada se puede hacer al respecto del IVA. Y que sí, y que coincidimos que, efectivamente, no es una buena cosa que en plena temporada se suba el IVA dos puntos, o un punto en este caso. O sea que... Pero, de todas maneras, apoyaremos esta moción.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació la moció presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya sobre el turisme.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 302-00252/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustrat senyor Albert Rivera.

(Pausa.)

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Diputats i diputades, bé, venim a defensar la moció que ha presentat Ciudadans arran de la interpel·lació que vam fer al Govern, que va contestar llavors el conseller Saura. Consellers que no en veig cap,

per cert, en aquesta sala. Suposo que el Govern, com que ja ens va dir aquell dia que no canviarien una sola coma de les lleis inconstitucionals que estan aprovades o que necessiten una interpretació conforme a la nova sentència del tribunal, doncs, ha donat per fet ja que no cal ni escoltar en aquest auditori, no cal ni ser presents a la cambra, no cal escoltar el Parlament, no cal escoltar els ciutadans de Catalunya i, sobretot, no cal escoltar els tribunals ni el Tribunal Constitucional.

Doncs bé, nosaltres creiem que sí que cal escoltar, que estem en democràcia i en un estat de dret, i que les sentències, agradin o no, s'han d'acatar, s'han d'executar. I, per tant, les lleis que hem construït, que s'ha demostrat que en part són inconstitucionals, avui s'han de derogar, modificar o llegir conforme a la sentència.

Hi han diverses lleis, unes quantes lleis –les vam citar a la interpellació–, que han de ser modificades; avui mateix li ho recordàvem al president Montilla. El president ho ha dit ben clar, perquè ho sàpiguen els ciutadans: el nostre president no pensa complir amb les sentències judicials, ell pretén seguir cavalcant com si no hagués passat res. Ho dic perquè els ciutadans sí que han de complir amb les sentències, però el nostre Govern, no. Els ciutadans sí que han de complir amb la llei; el nostre Govern, no. Els ciutadans sí que han de complir amb un mandat judicial; el nostre Govern, no.

I aquesta és la realitat. Tenim un govern absent, insubmís, que no compleix amb les sentències judicials. Un govern que es dedica a dir que «m'és igual el que diguin els tribunals, jo vaig seguint i construint, encara que sigui illegal o inconstitucional». Doncs, nosaltres no hi estem d'acord, i els ciutadans de Catalunya segurament, si avui els preguntem si els sembla bé seguir mantenint un govern assegut en aquestes cadires, en aquest cas no asseguts, perquè no hi són, però que si vol tenir un govern tripartit que segueix incomplint les sentències, segurament com a mínim, al marge del que pensin políticament, pensaran que els governs han de complir les sentències judicials.

Aquí alguns deien, fins i tot intentaven reinterpretar la sentència. La sentència és molt clara –és molt clara. Hi han articles interpretatius; alguns, hi insisteixo, s'han de llegir conforme a la sentència; altres deroguen directament algun article; altres, el modifiquen implícitament. Però el que no podem fer és no complir amb una sentència del Tribunal Constitucional.

Abans el president ens deia que no respectàvem aquest Parlament. És que els parlaments es sotmeten a l'estat de dret. Aquest Parlament no està escollit per gràcia divina, no som el poble elegit, senyors! Som un parlament autònom d'una comunitat autònoma d'un estat de dret que té un tribunal que li diu el que és legal, el que no ho és, el que és constitucional i el que no ho és. Ja sé que alguns es pensen que som el poble elegit. Però, no senyors, alguns creiem en el laïcisme institucional, perquè alguns han convertit l'Estatut en una Bíblia o aquest Parlament en una sinagoga. Per tant, no és així, no estem parlant d'això; estem parlant d'un parlament, d'un estat de dret, d'unes lleis. I oi que a la ciutadania se li demana que compleixi amb la legalitat? Doncs aquí, en seu parlamentària, també. I els primers, els nostres governants i el nostre Govern. Que alguns..., com el senyor

Puigercós, deia aquesta setmana que ell era insubmís a la legislació espanyola? Molt bé, senyor Puigercós: entregui els càrrecs públics que vostè té conforme a la legislació espanyola. «Ah, no. Jo vull seguir tenint un escó, un grup parlamentari, estar en el Govern, però sóc insubmís a la legislació espanyola.» Està molt bé això de ser insubmís però cobrar de l'Estat i viure de la legislació espanyola, és fantàstic! (*Veus de fons.*) Sí, senyora Santos; ja sé que a vostè no li agrada i que no li agrada sentir quines coses es diuen dels seus socis de govern; però escolti vostè el senyor Puigercós, que fins i tot diu que estan esgotats vostès. Que ho ha dit el senyor Puigercós, que no ho dic jo! Sí, senyora Santos, els han pres el pèl; han governat quatre anys amb ells, i ara els deixen llençats a l'abisme, com li dèiem l'altre dia al senyor Montilla, i vostès segueixin pensant que els seus socis de govern, que volen ser insubmisos legals, són meravellosos, que són molt respectuosos amb l'estat de dret. Poden seguir pensant-ho, però no és així, senyora Santos. Vostès es pensen que estan en el cavall correcte; estan en el cavall equivocant, estan en el cavall cap a l'abisme de la insubmissió, la insubmissió que ha reconegut el senyor Puigercós –que tampoc hi és, aquí.

Per tant, nosaltres el que demanem amb aquesta moció és que es compleixin les sentències judicials. Miri que és senzill, eh? Miri que és ridícul, en un parlament, demanar que es compleixi amb la sentència judicial. Miri que és estrany que hàgim d'estar demanant l'obvietat. Però és aquesta, la realitat. A Catalunya resulta que les obvietats s'han tornat revolucionàries; les idees, obvietats, sentit comú, s'han tornat revolucionaris.

Escolti'm, doncs, miri, si la revolució és complir les sentències, fem la revolució: compleixin les sentències. Però és que és la realitat. Vostès viuen en un món virtual on vostès segueixen cavalcant obviant la realitat de l'ordenament jurídic i de les sentències. Després rebem lliçons de compliment de sentències i de respecte al Parlament. El primer que ha de fer aquest Parlament és respectar el marc jurídic que permet tenir aquest Parlament. Aquí estem asseguts tots perquè hi ha una constitució, perquè hi ha un estat de dret i perquè tenim autogovern. No estem asseguts aquí, hi insisteixo, per cap dret històric, per haver estat elegits com a poble, ni molt menys. Estem aquí perquè hi ha dret i perquè hi ha Constitució. I ho dèiem des de Ciutadans i ho tornem a repetir: no hi ha democràcia sense llei, no hi ha llei sense democràcia. No serveixen només les urnes sense complir les lleis, que és el que pretén el senyor Puigercós. Això no serveix, almenys aquí; al Kosovo potser sí, aquí potser no –al Kosovo potser sí, aquí no. Ja sé que el model d'alguns és el Kosovo; el nostre, no.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Per tant, acabo, president, només reiterant, perquè ho entenguin els ciutadans: és molt senzill, això és com a *Barrio Sésamo*, molt fàcil: complir les sentències o no complir-les, respectar l'estat de dret... (*Veus de fons.*) No, senyora Santos, complir les sentències no va d'esquerres ni de dretes...

El president

Senyor diputat..., acabem?

El Sr. Rivera Díaz

...senyor president, acabo. Complir les sentències no és d'esquerres ni de centre ni de dreta, és de demòcrates i de persones respectuoses amb l'estat de dret i vostè, per la seva professió i per la seva formació, hauria de ser la primera a fer complir les sentències, perquè donar classes de dret constitucional i no complir les sentències del Constitucional és una cosa mai vista, senyora Santos.

Per tant, nosaltres li demanem –acabo, president–, simplement, que compleixin vostès les sentències i al programa electoral porten vostès la independència, la sobirania...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...o el que vulguin. Per tant, avui, només estem votant –acabo, president– que es voti i que es compleixin les sentències i, si no, que sàpiguen els ciutadans que hi ha un govern insubmís que no vol complir una sentència judicial.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Vostè, senyor Rivera, ja sap quina opinió tenim del que fa o deixa de fer el Govern de la Generalitat en aquests moments, però jo li diré una cosa, en l'àmbit del Parlament, segurament, això també es pot aplicar en altres àmbits en la vida, no?, però, en l'àmbit del Parlament, segur, davant d'un despropòsit com el que vostè ens planteja, avui, aquí, es poden fer o s'haurien de fer, entenem nosaltres, dues coses, no?: dedicar-hi poc temps –no s'ho prengui malament–, dedicar-hi ben poc temps i votar-hi clarament en contra. I això és el que fem el nostre grup parlamentari, el Grup de Convergència i Unió, dedicar-hi molt poc temps, amb tots els despropòsits que vostè ens ha plantejat, i votar-hi en contra i suposo que ho entendreà perfectament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Molt bé. Gràcies, president. Miri, començo pel més clar, és que rebutjarem la seva moció. Dit això, no li estranyarà també al proponent que li expressi la nostra perplexitat, més que per la seva intervenció –no em podria sentir perplexa, perquè hi estic molt acostumada després

de quatre anys de sentir-lo–, per la situació mateixa provocada per la sentència del Tribunal Constitucional.

Crec que és la primera vegada –crec que és la primera vegada– que hi han normes que són inconstitucionals en una part del territori de l'Estat, posem per cas Catalunya, i que, exactament, les mateixes normes són plenament constitucionals uns quilòmetres més enllà, posem per cas Andalusia, Aragó i Balears. Crec que és la primera vegada que es dona.

No he sentit, però, que posin el crit al cel aquells als que se'ls omplia la boca de la igualtat dels espanyols, més aviat, ara, diuen allò de «pelillos a la mar». Ni tampoc he vist que, després del que els diu el Tribunal Constitucional, als recurrents del Partit Popular els caigui la cara de vergonya com a juristes, sinó com a ciutadans.

Comprendrà que no puc deixar de preguntar-me si en realitat ho són o no d'inconstitucionals aquestes disposicions, més enllà d'expressar les manies, els prejudicis d'alguns o desafortunats criteris d'oportunitat.

D'altra banda, reconec que se'm fa molt difícil participar en aquest tipus de debat, aquest tipus de debat com el que planteja el proponent, li deia el senyor Homs fa un moment.

No crec que el Parlament s'hagi de deixar arrossegar a participar o a ser comparses de mítings d'un grup polític o posar-se al nivell d'una tertúlia de certes televisions, perquè aquesta és la impressió que tinc i que vaig tenir ja el dia de la interpellació, perquè, a més, el proponent té algunes lliçons mal digerides, per exemple, en relació amb el que, teòricament, és l'objecte de la moció. I quan puja aquí –quasi sempre– tira de fons d'armari i el que surt acostuma a ser força demagògic i populista. És un estil, ben cert, un estil efectista, sens dubte, també efectiu i, fins i tot, amb coneguts antecedents i no de bona memòria en aquest país, però que, en res, han contribuït mai a millorar la convivència i el benestar de les persones.

Per això em nego a fer-li el contrapunt i, sobretot, a prendre'm de forma seriosa el que no es planteja seriosament.

Li asseguro que el major respecte per la Constitució està d'aquesta banda, perquè entenem la Constitució com a garantia del nostre autogovern i de la nostra convivència des del reconeixement mutu i que no està el respecte en la d'aquells, en la banda d'aquells que ni entenen la Constitució ni la volen, que, en algun cas, ni la van votar i que, ara, tergiversen el seu sentit o bé la volen «esclerotitzada» o com una cotilla, que és una altra forma de no voler-la ni entendre-la, i em temo que vostè està en aquest apartat, el dels que veuen la Constitució com una cotilla.

Però sí que em prenc seriosament una altra cosa. «Catalunya» –crec que és la doctora Anna Cabré que ho diu amb una expressió feliç– «sempre ha estat una fàbrica de catalans» i ho ha estat, perquè ha sabut i ha volgut ser oberta, inclusiva i plural, i cadascú ha pogut sentir-se català, si em permeten l'expressió, com li ha donat la gana.

Em temo que alguns treballen des dels extrems, des de dins i des de fora, per fragmentar, per trencar un dels seus béns més preuats, el caràcter inclusiu que hem anomenat «unitat civil», justament per la pluralitat i, si deixem de ser un sol poble, la nació, efectivament, morirà. Pot ser

que es tracti d'això, i justament i precisament d'això i, des d'aquest punt de vista, aleshores, ja ho entendria.

Per això, des del PSC, continuarem treballant per l'Estatut, per aconseguir-lo en tota la seva integritat, perquè l'Estatut ens dona les eines que necessitem per afrontar els reptes que té avui la ciutadania. I per això continuarem defensant una concepció oberta i inclusiva de la Constitució i treballant per un model de convivència que sap fer la unió –i dic «la unió» i no «la uniformitat»– des de la diversitat i amb la diversitat.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president; diputats, diputades. Miri, vostè senyor Rivera i el seu grup polític, la seva formació política, van arribar a aquest Parlament amb una única finalitat i aquest únic objectiu ens l'han repetit matí, tarda i nit durant quatre anys. Ens hem cansat de sentir-los dir el mateix. Avui, a la sessió de control, vostè mateix feia la mateixa pregunta que planteja aquesta moció al molt honorable president, exactament la mateixa. Doncs, miri, nosaltres tampoc no ens cansarem de repetir-li tantes vegades com calgui: no, no i no. Li queda clar, oi? Perquè això és el sentir majoritari de la societat catalana, de la societat que està representada en aquesta cambra; aquesta cambra no és virtual, ens han escollit els ciutadans de Catalunya anant a les urnes, li quedi prou clar.

La Llei d'educació ha trigat trenta anys a arribar a aquest país. Ens han calgut trenta anys per tenir una llei d'educació que blindés la immersió lingüística, per tant, ni una passa enrere, ens han calgut trenta anys, ni una passa enrere.

El Parlament de Catalunya té el deure, l'obligació de preservar la llengua catalana, perquè ja està vist que, si no ho fa aquesta cambra, no ho fa cap altra cambra de l'Estat espanyol. El Govern i les institucions catalanes tenen el deure i l'obligació de vetllar per la llengua catalana, perquè, si no ho fan aquestes institucions, cap altra institució ho fa per nosaltres. Per tant, això és una realitat objectiva, no li càpiga cap dubte que així serà.

Catalunya, la seva llengua, la seva voluntat de ser, han perviscut al llarg dels segles, malgrat tots els entrebancs, malgrat tots els «malgrats»: els feixismes, els genocidis culturals i lingüístics, malgrat tots els «malgrats» hem resistit. Per tant, amb la perspectiva històrica que ens cal, això de vostè, avui, aquí, és un acudit.

Per tant, resistirem i resistirem, sobretot, perquè tenim voluntat de fer-ho com a poble.

Per vostès –ens ho ha dit aquest dematí–, la Catalunya com a terra de les llibertats era la dels anys setanta, revisi els llibres d'història i veurà si el règim de llibertat dels anys setanta és allò que s'entén com una Catalunya lliure, com un país en democràcia, que vostè s'omple

tant la boca de democràcia. Sap què passava, oi?, als anys setanta? Bé.

Miri, som i serem, perquè hem volgut ser durant molts segles. Som i serem abans i després del Tribunal Constitucional. Som i serem abans i després de la Constitució, perquè la història d'aquest país no arrenca amb la Constitució del 78, la història la fem cada dia i estem convençuts que les darreres pàgines de la nostra història ens porten a un futur, a un horitzó de llibertat nacional.

Un poble no està al servei d'una llei, un poble no està al servei d'una sentència, és la llei –és la llei– la que està al servei del poble i, si aquest poble vol, no hi ha cap llei que l'aturi, no hi ha cap sentència que l'aturi.

Per tant, senyor Rivera, la seva representació en aquesta cambra és, francament, una minoria que se sotmetrà a examen en els propers mesos i creiem, doncs, que ni aquesta minoria, afortunadament, podrà ser revalidada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Ángeles Olano, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el posicionament del nostre grup parlamentari. Senyor Rivera, nosaltres li donarem suport, sobretot, perquè, en primer lloc, volem manifestar, doncs, el nostre reconeixement a tots els grups que tenen representació a la cambra, que són fruit del vot de molts catalans, compartim o no el que defensen des d'aquest faristol. Després, perquè el reconeixement de la llei no va en funció que t'agradi o no t'agradi, considerem que a l'estat de dret és fonamental la divisió entre els tres poders –legislatiu, executiu i judicial– i qui es pensi que està per sobre d'això, em sembla que té un problema.

Senyora Lúcia Santos, m'ha semblat entendre-li que ens deia que teníem la cara de vergonya o alguna cosa semblant. La veritat és que em sembla que s'equivoquen els que no compartint els mateixos eixos polítics o plantejaments democràtics s'atreveixen a dir paraules com aquestes.

Miri, la política i la societat són molt més complexes que el que pretén vostè, que pretén dividir aquest hemicicle entre esquerra i dreta. Les sensibilitats de la societat catalana van molt més enllà i, per tant, si mirem cap enrere a la història, exclusivament, amb la pretesa intenció de dividir entre esquerres i dretes, segurament, el resultat seria que no hem après de les derrotes.

També li volíem dir que també ens ha fet referència a la Constitució espanyola, dient que alguns que no la van votar, suposo que es refereixen que molts del meu grup parlamentari, per la seva condició de grup jove i que, per tant, no vam tenir oportunitat de votar la Constitució, en això li hem de donar la raó, som gent que ja hem nascut en plena època democràtica, que no mirem cap endarrere, que vivim la democràcia i la llibertat de parlar a Catalunya en la llengua que hem tingut per convenient i que, per tant, la nostra manera de veure i de viure només

ha estat en democràcia, no entenem batalles passades, no entenem rancúnies que es viuen en aquest Parlament, només veiem futur, ganes de treballar per Catalunya i això és l'esperit que mou el nostre grup parlamentari.

Parlant de legitimitat, els vull recordar, avui, que fem una mica de balanç..., el que sí que ens ha semblat molt vergonyós és que el president de la Generalitat, el senyor Montilla, en totes les sessions de control al Govern demanés al nostre grup parlamentari que retirés el recurs del Tribunal Constitucional, quan volem tornar a dir des d'aquest faristol que el vam plantejar per responsabilitat, per compromís amb els ciutadans de Catalunya de tenir un estatut, que és la llei fonamental de Catalunya, que sigui constitucional, que no possibiliti enganyar els ciutadans, que no els parli de lleis virtuals, com la que vam aprovar ahir, la Llei de les vegueries, que no té cap tipus d'eficàcia jurídica. La nostra responsabilitat com a diputats és fer lleis que es puguin aplicar ara, no parlant de l'any 1.700 ni mirant cap al segle següent, sinó polítiques que tinguin efectivitat ara. Aquest és el compromís del nostre grup parlamentari.

Respecte a Esquerra Republicana, vostès han pujat al faristol per parlar d'insubmissió. En això no ens hi trobarà, al Partit Popular.

Nosaltres, senyor Rivera, respecte a la moció plantejada pel Grup Mixt, considerem que –i era el que el nostre grup esperava– no hauria fet falta que un grup parlamentari hagués de plantejar, doncs, una interpel·lació com la que va haver de fer vostè, i una moció com aquesta; que hauria d'haver estat el mateix Govern, amb responsabilitat, qui obrís un període de reflexió, en el qual hauria trucat tots els grups que tenen representació a la cambra, sense pensar en les eleccions de la tardor..., i que, per tant, plantegés, des del consens que es va reconèixer en el Ple passat que havia mancat i que havia estat un error tot el procés estatutari, perquè s'havia exclòs el Partit Popular, des del reconeixement que vostès mateixos van fer en el Ple passat, aquesta nova etapa, per tal d'emmotllar les lleis catalanes al desenvolupament de l'Estatut i d'autogovern que tots volem i compartim, aquesta etapa de futur.

Al nostre grup parlamentari, ara i en el futur..., només trobaran en aquesta via de consens i de recolzament del nostre grup parlamentari quan es parli de polítiques possibles, però que sempre respectin la llei i, com no podia ser d'una altra manera, les sentències, tant si són del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, com de la resta de tribunals d'Espanya.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la resposta a la seva moció és relativament senzilla i es pot fer amb poc temps, com ja va demostrar el conseller Saura a la interpel·lació que ha donat objecte a la moció. No

hi ha obligació legal, no hi ha ordre imperativa d'haver de fer modificacions materials a les lleis aprovades per aquest Parlament, ni el Govern ho considera necessari, ni la majoria d'aquest Parlament veu la necessitat de fer les modificacions. I aquí estaria d'acord amb el que ha dit el portaveu de Convergència i Unió de «per què dedicar-hi més temps».

Jo sí que hi dedicaré una miqueta més de temps. Perquè, després de quatre anys, l'hem sentit tantes vegades amb les seves propostes lingüístiques –que avui també hi són, al contingut de la moció. Vostè aquí no les ha defensat, però hi són– i contra l'autogovern, que va inclòs amb l'Estatut, que fins i tot a aquest diputat, que és especialista en coses que no tenen res a veure amb això, li han vingut ganes, avui, de sortir a la tribuna per parlar d'una intervenció que, de fet, no m'és pròpia, i agraeixo que me l'hagin deixat fer.

O sigui, vostè ho ha aconseguit. Vostè ha aconseguit que jo parli d'una cosa d'aquelles que segur que fa quatre anys hauria dit: «Que ho facin els de lletres.» Ho ha aconseguit; el felicito.

M'he adonat que aquestes coses tenen importància. I m'he adonat que sempre, des del respecte democràtic..., perquè vostè i jo pensem de manera molt diferent, i que considero –consideració legítima– que l'interès del meu país reclama que defensem allò que li és propi: el dret de l'autogovern i el dret a una normativa lingüística que defensi aquella llengua que està en la posició més dèbil.

Qualsevol observador imparcial sap que, en aquests moments, la situació de les dues comunitats lingüístiques no és equivalent. I qualsevol observador imparcial sap que, en l'àmbit judicial, en el de cinema, o, senzillament, intentar comprar un bitllet de tren en català és una feina absolutament impossible. Aquesta és l'experiència dels catalanoparlants. I sabem –i li ho hem dit moltes vegades, però li ho direm una vegada més– que la política lingüística d'aquest país està encaminada precisament a la superació d'aquesta desigualtat –de fa molts anys, afortunadament–, a col·locar en un pla d'igualtat real les dues llengües, tal com planteja l'Estatut, lluny de les estranyíssimes teories del Tribunal Constitucional, que parla que «no són, les exigències de coneixement, equiparables», que és qui introdueix la diferència i la supeditació. Escolti, i la regulació legal dels aspectes lingüístics a l'ensenyament és una part fonamental d'aquesta política que busca la igualtat real, i una política a la qual el meu grup hi dona ple suport.

Llavors, vostè afluideix fins a la sacietat la sentència del tribunal i al seu acatament. Permeti'm només una afirmació: que s'acatin les legitimitats; la primera, la d'aquest Parlament; la segona, la de les Corts Generals, i per damunt de tot, la del poble de Catalunya, que és qui va dir el que volia, quina era la norma que volia que ens regulés. Qui no acata aquestes legitimitats no té cap dret a demanar que s'acatin les seves sentències.

Tot això ja li he dit que ho hauria pogut dir qualsevol del meu grup, i ho hauria fet molt millor que jo. El Jaume, des del punt de vista institucional d'Estatut; la Dolors Camats, des del punt de vista d'ensenyament; Pané ens hauria sabut explicar molt bé la llengua, no com a signe

sinó com a concepte de món, i segur que ho hauria sabut fer molt bé. Però, miri, potser perquè s'acosta el final del mandat i no hi hauran gaires oportunitats de tornar a pujar a aquest faristol, o potser perquè en tenia ganes i ho he demanat, però m'ha tocat a mi. I el que li vull dir és que a aquells que s'omplen la boca de Constitució, els hauria de preocupar que cada vegada més, en aquest país, hi hagi qui estigui incòmode amb aquesta Constitució, es quedi petita.

La Constitució ha de ser un punt de trobada, no pot ser un punt d'imposició ni de limitació de la majoria, perd absolutament el seu sentit. I l'evolució que determina- des interpretacions de la Constitució estan fent ens està portant cap a això. I jo el que no entenc és com això, a vostès, no els preocupa. Això els hauria de preocupar. Vol dir que estan perdent la legitimitat que la Constitució pugui ser tractada a Catalunya com un punt de trobada, com un punt de lloc en el qual tots ens poguéssim sentir còmodes.

Per la meva part, de la mateixa manera que en aquests darrers quatre anys he tingut oportunitat d'intentar servir de d'aquesta casa el meu país, des de contribuir a explicar què fèiem amb la sequera, des de tirar –com tots vostès, d'altra banda– endavant lleis de calat important, en recordo moltes, des de tenir-hi l'oportunitat de defensar l'actuació dels professionals en l'incendi d'Horta, i des d'altres temes encara pendents, que d'aquí fins al final de legislatura encara haurem de tractar, vull expressar el meu compromís –i evidentment el del meu grup– de continuar treballant per unes polítiques que comportin la igualtat real i el dret d'autogovern del poble de Catalunya.

Per acabar. Senyor president, acabar dient gràcies a tots els companys d'hemicicle, per descomptat, però molt especialment als meus companys del meu grup, els que estan aquí i els que estan al despatx de sota, amb la «tele».

Moltes gràcies pel magnífic camí que hem compartit i que segur que d'altres maneres continuarem compartint. Fins a una altra.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle. El Sr. Rivera i Díaz demana per parlar.)

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Breument, per al·lusions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Rivera Díaz

No, abans comentava la senyora Gomà allò dels anys setanta. Senyora Gomà, no sé si va veure el senyor Arias Navarro, però l'any 75 –75– va morir el dictador, i l'any 79 vam tenir l'Estatut. Alguns vam néixer l'any 79. Per tant, quan parlem d'anys setanta, evidentment, alguns només coneixem la democràcia, hem tingut la sort de néixer en democràcia. No tergiversi, que sap vostè perfectament que em refereixo a la Transició i a l'any en què es va aprovar l'Estatut, i no precisament a la dictadura, que això, sí, alguns en aquesta cambra han conegut i fins i tot hi han donat suport; no és el meu cas, per sort, ni per edat ni per conviccions ideològiques.

I deixi'm també aprofitar la paraula, doncs..., ja sé que és per al·lusions, però per dir-li al senyor Pi que ja que ha pujat a la tribuna, tot i que som de partits diferents i que hi ha coses que compartim i altres que no, vull aprofitar també per agrair el treball que hem fet conjuntament en algunes lleis, en alguna comissió, i, lògicament, jo crec que, al marge de la discrepància política, també està la bona relació que hi ha entre els grups i entre els diputats.

Per tant, gràcies també, senyor Pi, pel seu to i pel treball que hem pogut compartir aquests quatre anys.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació aquesta moció sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 115 vots en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set de la tarda i dos minuts.

P R E U S			
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	52,00	euros	
Número solt	1,60	euros	
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	41,00	euros	IVA inclòs
Número solt	1,10	euros	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>			
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)	83,00	euros	

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Impressió a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**